Δήμος Αθηναίων
Οργανισμός Πολιτισμού
Αθλητισμού και Νεολαίας

Νίκος Τσαμάδου

η άσκηση

Άσκηση

Περιεχόμενα

Editorial	2
Εμμετρο-έπειες	4
Στιγμιότυπα	20
Φόνοι - Μυστήριο	28
Με μία -μικρή ή μεγάλη-δόση ειρωνείας	56
Μικρές Ιστορίες	72
Εξομολογήσεις	90
Επηρεασμένα από	102
Ευρετήριο	118
Σύν/θεση Νο 34	οπισθόφυλλο

Οδός Τσαμαδού

ΙΟΥΝΙΟΣ 2015

Συνεργάστηκαν:

Εξώφυλλο:
Λίτσα Γουτιάνου
Ταξινόμηση Κειμένων:
Νατάσα Μακρή, Ανθή Μελανίου,
Γιώργος Ναλπαντίδης,
Ελεάνα Στραβοδήμου
Σχεδιασμός Σελιδοποίησης:
Ουρανία Γιαβή, Χριστίνα Πλαΐνη
Επιμέλεια - Σελιδοποίηση Ενοτήτων:
Νατάσσα Κυριακού, Ειρήνη Καββαδά,
Νατάσα Μακρή, Ανθή Σουροπάνη,
Αφροδίτη Σταμπουλοπούλου,
Αλεξάνδρα Τριανταφύλλου, Μαρία Γκότση
Επιμέλεια - Σελιδοποίηση Περιεχομένων:
Ειρήνη Καββαδά

Οδός Τσαμαδού: η Άσκηση

Ετήσια έκδοση
του
Εργαστηρίου Δημιουργικής Γραφής
του
Πολιτιστικού Κέντρου Εξαρχείων
του
Δήμου Αθηναίων

Εκπαιδευτής Εργαστηρίου & Υπεύθυνος Έκδοσης:
Γιώργος Ναλπαντίδης

☎ 2103835541
odos.tsamadou@gmail.com
✉Τσαμαδού 9, 10683, Αθήνα

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση των κειμένων (ολόκληρων και όχι αποσπασμάτων) του περιοδικού ***Οδός Τσαμαδού: η Άσκηση*** με τον όρο να αναγράφεται το ονοματεπώνυμο του συγγραφέα και η πηγή.

©2015

Editorial

- Τι είναι αυτό που κρατάω στα χέρια μου;

- Μια συλλογή κειμένων διαφόρων μεγεθών και προθέσεων. Και έχει τίτλο: «Οδός Τσαμαδού: Η άσκηση».

- Τι σημαίνει «Οδός Τσαμαδού»; Τι σημαίνει «άσκηση»;

- Σημαίνει τόπος και δράση. Δημιουργική -ελπίζουμε- γραφή στη δημιουργική -μεταξύ άλλων- περιοχή των Εξαρχείων.

- Και πώς προέκυψε το περιοδικό;

- Όπως προκύπτει σε μια παρέα μια κοινή επιδίωξη· μια παρόρμηση συνοδευόμενη από καλή διάθεση. Και από την επιθυμία να δούμε τα γραπτά μας τυπωμένα και να τα μοιραστούμε με άλλους.

- Γιατί zine και όχι e-zine;

- Γιατί, έστω για την πρώτη αυτήν φορά, το χαρτί έχει εκείνη τη μυρωδιά...

- Γιατί να τα διαβάσω;

- Κατ' αρχήν επειδή κάποια είναι αρκετά γουστόζικα, ευφυή και προσεγμένα. Κάποια άλλα μπορεί να μην είναι, αλλά έτσι γίνεται στη ζωή. Σε κάθε περίπτωση, παίρνεις μια γεύση από το τι συμβαίνει σε ένα εργαστήρι Δημιουργικής Γραφής.

- Και πώς γράφτηκαν;

- Στην Οδό Τσαμαδού, ως ασκήσεις. Τα περισσότερα μέσα σε 15 λεπτά.

- Φθάνουν μόνο 15 λεπτά;

- Φθάνουν, συνήθως όμως δεν περισσεύουν.

- Και γιατί οι ασκήσεις δεν γίνονται στο σπίτι;

- Συγκεντρώνεται κανείς καλύτερα μαζί με άλλους που κάνουν το ίδιο πράγμα στον ίδιο χώρο.

- Πόσο συλλογική μπορεί να είναι η συγγραφή;

- Δεν χωράνε περιορισμοί· απόλυτα έως και καθόλου.

- *Πώς θα περιγράφατε την ατμόσφαιρα στο εργαστήρι;*

- Φιλική, χαλαρή, δημιουργική, συγγραφική.

- *Τι είναι η γραφή;*

- Ζωγραφική ή και χορός, με λέξεις. Ή, όπως είπε κάποιος, «μια πλάνη πως η αλήθεια κοστίζει λιγότερο».

- *Γιατί γράφετε;*

- Για να ασκούμαστε, βέβαια. Και για τις επόμενες γενιές. Και γιατί το έχουμε ανάγκη. Και γιατί το μυαλό μας ενεργοποιείται ώστε να αποτυπώσει με διαρκώς νέους τρόπους όσα θέλει να επικοινωνήσει.

- *Η άσκηση θέλει εξάσκηση;*

- Φυσικά, είναι κάτι που το κατάλαβα εδώ.

- *Είναι κάτι σαν ανάγκη;*

- Αν τύχει -ή τολμήσει- να αρχίσει να γράφει κανείς ειλικρινά, η συγγραφή γίνεται ανάγκη.

- *Πού τελειώνει η πραγματικότητα και πού αρχίζει η μυθοπλασία;*

- Η πραγματικότητα τελειώνει με το αναπόφευκτο του θανάτου κι η μυθοπλασία αρχίζει στην προσπάθεια αποφυγής του.

- *Μα, μπορεί ποτέ κανείς να τον αποφύγει;*

- Μπορεί να προσπαθήσει, παίζοντας με τις λέξεις. Όσο προλαβαίνει όμως, πριν πετάξουν.

- *Και πού πάνε οι λέξεις όταν πετάνε;*

- Γίνονται θαλασσοπούλια που μετά από σύντομη περιπλάνηση επιστρέφουν και παρατάσσονται σε νέα διάταξη.

- *Και, στην τελική… «θ' άξιζε τον κόπο μετά τα φλιτζάνια, τις μαρμελάδες, τα τσάγια»;*

- Αυτό το ερώτημα αποτελεί ύλη του δεύτερου έτους του εργαστηρίου. Αναμείνατε το επόμενο τεύχος.

Επιμέλεια ενότητας: Ειρήνη Καββαδά

«Η εκδρομή αυτή δεν έχει τέλος*»

Είπα: θα ξεκινήσω από το «Α».

Ο «Καινούριος Χρόνος» συμβόλιζε για μένα Το «Μέλλον».

Ένιωσα μεγάλη «Ευγνωμοσύνη» γιατί ο «Χρόνος» φάνηκε σ' εμένα επιεικής.

Ήρθε ο «Φλεβάρης» και με βρήκε αγκαλιά με «Το κεσεδάκι» των αναμνήσεων.

Έγιναν «Τα μάτια μου χορδές» και παίζουν νότες που χορεύουν στο πεντάγραμμο.

Τρέχουν γύρω μου εικόνες και «Κινούμενα Τοπία», σαν σε «Νυχτερινό Ταξίδι».

Άλλη φορά θα πηγαίνω πιο σιγά, θα προτιμώ το «Χωματόδρομο».

«Οι πιο πιστοί μου σύντροφοι», ένα «Curriculum Vitae» και η «Λένα». Αυτοί. Κάποτε ήταν και ο «Σαμάν Βινιέτ»… «Σε ένα πάρτυ»… Αλλά πέρασε καιρός… με λόγια «Μετρημένα».

Τελειώνει η σελίδα στο πεντάγραμμο και φθάνουμε στο «Τελευταίο κλισάντι». Μια μικρή σημείωση στην τσαλακωμένη γωνίτσα: γράφει «NO8DO» και φέρνει τα μαγικά!

Πριν τη λήξη, σου αφιερώνω «Τρία Χαϊκού» και λίγα «Χαϊκού» ακόμα, για να γίνει η μοναξιά μου ένας «Μονόλογος επί δύο» μαζί σου…

---

*Ο τελευταίος στίχος από τον ορισμό της ποίησης κατά τον Ανδρέα Εμπειρίκο, το γνωστό σ' εμάς «Ανάπτυξις στίλβοντος ποδηλάτου».

Χριστίνα Πλαΐνη

Α

Του διάβαζε ποιήματα στο κρεβάτι,
η βροχή έβρεχε τα σκεπάσματα
και τον κοίμιζε.
Τον χάιδεψε με βλέμματα,
η μέρα ξεκινούσε νωχελικά
και το σκοτάδι πηχτό.
Όλη τη νύχτα χόρευαν.
Μάζεψαν μαζί, τα πλήκτρα
σωριασμένα στο πάτωμα.

Φώτης Μπαλαμπάνης

Λένα

Μα, άφησέ με!
Το βλέπω!
Ο κόσμος που ανοίγεται μπροστά.
Τα παιδιά, οι φίλοι.
Γελάνε δυνατά.

Φοβάμαι.
Περίεργη λέξη.
Τι να σημαίνει;
Μου είπες.
«Δεν θα σε προσέχω πια».

Σου είπα, κοίτα:
«Θα μάθω όλα αυτά!».

Χρόνια πια μετά,
στον ίδιο ήλιο.
Λίγο πιο αργά
γύρισα πάλι για να βρω
αυτή που αξίζει για να ζω,
που σκότωσα
γνωρίζοντας τον κόσμο αυτόν

Σ' αφήνω πια!
Να το νηπιαγωγείο.
Κοίτα, δεν είναι μόνο τούβλα.
Χρώματα, ήχοι, τα πουλιά.
Θα μάθεις.

Μη φοβάσαι.
Θάρρος θέλει.
Ερημιά.
Σου είπα.
«Θα σε κοιτάω πάντα».

«Θα σε αγκαλιάζω μόνη».
«Θα μάθεις».

«Τι έγινε μετά από όλα αυτά;».
Έμαθες να ζεις, μου είπες.
σε χρόνια ώρες και λεπτά
ενώ παρέμεινα εδώ, την αγάπη
που κράτησες να λάμπει πάντα. Το φόβο
νικήσαμε μαζί
μας δόθηκε η ψυχή.

Δέσποινα Κακάκη

Τελευταίο κλισάντι

Κατάστρωμα. Το δοξάρι του Ουάλας σφαγιάζει τις ριπές του αέρα. 30 μοίρες. Πλώρα ραγισμένη. Σπασμένες αναπνοές ανταλλάζουν στόματα. Απόφαση. Αν δε φοβάται το βιολί δε φοβάσαι ούτε εσύ. Πάμε, μαέστρο.

Αγωνία, παραίτηση, τεντωμένα χέρια που πασχίζουν να κρατηθούν ενωμένα, εξάντληση, φωνές ονομάτων γινήκαν κετσές στο κεκλιμένο δάπεδο και κουτρουβαλιάζονται ατσούμπαλα. Κουμάνταρέ το το βιολί να κλάψει προσευχές, Ουάλας. Θυμήσου τον ήχο που έβγαζες σαν θήλαζες μικρός. Ένα βήμα «πιο κοντά στον Θεό» και τώρα. 37 μοίρες. Μπήκαν νερά στα παπούτσια. Πάτα γερά και μην απελπίζεις την κίνηση του τόξου. Χόρεψε στο νερόλακκο το πόδι που σου πάτησε η γυναίκα στην εκκλησιά και κράτα το μέτρο. Ημέρεψε τον κόσμο να πάψει να τρέχει και να σπάζει τα νύχια του καθώς γαντζώνεται να κρατηθεί απ’ ένα έπιπλο. 39 μοίρες. Μήτε αντοχή να τα βάλουν με την τύχη τους μήτε χρόνος για ανάθεμα στον καπετάνιο. Πάμε, μαέστρο, μα μέχρι τη ζώνη το νερό δεν έπνιξε κανέναν. Φτάνει και το δοξάρι να κάμει ακόμα πορεία. Παίξε. Σήκωσε κι άλλο τον αγκώνα και παίξε. Μην ακούς γύρω. «Μαμά! Μαμά! ΜΑΜΑΑΑΑΑ….». Κλείσε τα μάτια. Δεν τους προκάμεις τους αποχαιρετισμούς, κατάλοιπα της θητείας σου. Θα σου σφυρίξω εγώ τι έγινε. Στο τελευταίο «μαμά» το είδε να πνίγεται, κρατημένη απ’ ένα κάθισμα του πλοίου. Το άφησε. Και τα μάτια της δεν ξεχώριζες αν είχαν δάκρυα ή θάλασσα. Θάλασσα. Νομίζω ήταν θάλασσα, Ουάλας. «Πιο κοντά στον Θεό» και το τραγούδι σου σε έχει γαληνέψει. Νίκησες. Αυτό θα πω στο γιο σου όταν γεννηθεί. Τρεις μήνες ακόμα, θα θυμάμαι. Θα του κρατώ και το βιολί σου να διηγιέται την ιστορία. Τα δάχτυλά σου είναι μουσκεμένα, Ουάλας. Γλιστρούν - και τα στολίδια στη μουσική δεν τα ορίζεις πια. Αγκαλιά. Πάρε το βιολί αγκαλιά. Έφτασε η ώρα, Ουάλας. Υπόκλιση.

Δεν σε βλέπω, Ουάλας. Σάμπως το χειροκρότημα δεν ήταν ο σκοπός σου.

Μαρία Ζερβού

Νυχτερινό Ταξίδι

Σαν πέφτει η νύχτα το μυαλό μου ταξιδεύει,
σε σένα, σε κάποια γειτονιά να τριγυρίζεις,
μόνος ή μ' άλλους, με τραγούδια ή με δάκρυα.
Βρήκες ή ακόμη ψάχνεις εκείνο που ζητούσες;

Σαν πέφτει η νύχτα ταξιδεύω με τη σκέψη,
σε άλλα μέρη, σε στιγμές που είχαμε ζήσει,
σε καλοκαίρια με αλμύρα και υποσχέσεις,
και σε χειμώνες με γλυκόπικρα αντίο.

Σαν πέφτει η νύχτα συλλογίζομαι πώς να 'σαι.
Αν σ' έχει αλλάξει άραγε το διάβα της ζωής.
Η λάμψη των ματιών σου αν έχει σβήσει,
κι αν από έννοιες η φωνή σου έχει ραγίσει.

Σαν πέφτει η νύχτα το ταξίδι ξεκινάει,
πετούν οι σκέψεις, οι αναμνήσεις ζωντανεύουν.
Μα σαν σιμώνει η αυγή, στην πρώτη αχτίδα,
πώς ξεθωριάζουν όλα, σαν παλιά φωτογραφία…

Ουρανία Γιαβή

Οι πιο πιστοί μας σύντροφοι

Και όταν ερχόταν η δύσκολη ώρα, κάθε μέρα λίγο πριν το σούρουπο, της 'φέρναν το δίσκο στο κρεβάτι.
Χτυπούσαν την πόρτα διακριτικά, χαμογελούσαν σκυθρωπά και εισέβαλαν στο δωμάτιο.
Τα είχαν όλα υπολογισμένα: να είναι απασχολημένη, να μη δει τη μέρα να τελειώνει, τα χέρια μου που έτρεμαν.
Μα, κλείνοντας την πόρτα πίσω τους, νομίζω μπορούσε να ακούσει τις σκέψεις τους που χλεύαζαν ό,τι πιο πιστά υπηρετούσαν.

Νότα Βερικίου

Χρόνος

Ηφαιστειακή τέφρα.
Παρασύρεται, διασκορπίζεται.
Ξαναδημιουργείται απ’ τις κοφτές ανάσες της γης.
Θερμό νερό αναβλύζει απ’ τις πηγές μου.
Μεταμορφώνει τα μόρια χώματος σε λάσπη.
Γκρίζα, ψυχρή.
Το τοπίο πίσω από το σκοτάδι των ματιών σου.
Σε κοιτάζω... Γοτθικοί πύργοι σε αντανακλάσεις.
Με τις τεθλασμένες γραμμές, τα τόξα.
Με τις γωνιώδεις κορυφές.
Θα με αιχμαλωτίσεις. Θα γίνεις ο εχθρός μου, εν αγνοία σου.
Με αποπλανάς γιατί σε εξαπατώ.
Βυθίζω τα δάχτυλα σε αυταπάτες.
Σε πλάθω με αριστοτεχνική ακρίβεια.
Είσαι νεκρός. Είσαι το ψέμα.
Γνωρίζεις λέξεις αγέννητες.
Σ’ εκείνες που κατέχω δεν μπορώ να βρω την τιμωρία (μου).
Μου τη στερείς. Άσκοπα.
ΔΕΝ ΕΧΩ. ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ. ΔΕΝ...
Στερημένα από το ουσιώδες τα ενδύματά μου.
Το δωμάτιο άδειο.
Άψυχο το σπίτι.
Η γειτονιά, η πόλη, αστικά φαντάσματα.
Ακίνητη η αλαζονική πραγματικότητα.
Ξερνάω τα πιστεύω, τα θέλω τραυματίζω.
Με νύχια και με δόντια. Ντροπιαστικό, ζωώδες.
Προσπαθώ να πιαστώ απ’ τον αέρα.
Ευλύγιστες κινήσεις. Φλόγες που τρώνε το κερί.
Στις κοίλες επιφάνειες του εγώ σου αναπνέω.
Στα διάφανα νερά της νόησής σου αφανίζομαι.
Δεν αναζητώ ούτε τον ύπνο πια.
Δίχως διέξοδο στο χρόνο.

Αναστασία Παππά

Το κεσεδάκι

Μουσικές παιδικές
φωνές νοσταλγικές.
Παιχνίδι της ζωής
ήσουν και με προσπέρασες.

Ένα χορό, ένα τανγκό
να χόρευα μαζί σου
ακίνητο κορμί, προσμένω…
μια στάλα ηδονής απ’ το φιλί σου.

Μια πόρτα ανοίγει
γαλονάτος Στρατιωτικός
σκυφτό το βλέμμα
θελκτικός, μα σκυθρωπός.

Περήφανο κορμί
καρδιά αλαζονική
τύραννοι οι άλλοι - εσείς
εμπόδια, αναχώματα εμείς.

Θα σου φτιάξω καφέ να πιεις, ε τι λες;
Γλυκό του κουταλιού να γευτείς, θα μείνεις;
Κιτρολέμονο, σταφύλι με κανέλα και γαρύφαλλο
πηγή αγάπης, λησμονιάς, «ανεμοστρόβιλε» στου έρωτα τον ύφαλο.

Μουσικός, τραγουδιστής
Λογοτέχνης, ποιητής.
Όλοι της τέχνης οι ελιγμοί
Ταιριάζουνε σ’ εσένα.

Μπερδεύτηκες, κουράστηκες,
πέτρωσες, συμβιβάστηκες.
Κατάπιες κηροζίνη.
Κουρνιάζεις σ’ αυταπάτες, για μια φωτιά που ανάβει και δεν σβήνει.

Αναίτιοι έρωτες,
Φόβος για το πλησίασμα;
Διαλυόμαστε μαζί;
Ή θα ’ναι αγίασμα;

Πονέσαμε, πεινάσαμε.
Επιθυμήσαμε, μα δεν απολαύσαμε.
Όλες οι ευαισθησίες μας
«κεσεδάκι γεμάτο μ’ αποτσίγαρα».

(η αυλαία κλείνει)

Αρματωμένα πουλιά της νιότης, δειλιάσατε,
Κρινοδάκτυλες κόρες της αυγής, διαμάντια και ρουμπίνια χάσατε.
Υπάρχετε εσείς,
κοντοζυγώνουμε κι εμείς,
ας σμίξουμε εδώ
σ’ ένα χορό ομαδικό
ύμνος στη φύση, τη γέννηση, το λυτρωμό.

Νότα Βερικίου

Μονόλογος επί δύο

Πού κοιτάζεις;
Απέναντι, πίσω από τις κεραίες.
Τι βλέπεις;
Εσένα.
Τι άλλο;
Πέντε βαλσαμωμένες φωνές αηδονιών...

Πέντε σκουπίδια του αέρα πιασμένα στο δίχτυ της μνήμης.
Βιώνω τη λήθη του χρόνου.
Κυοφορείς ανούσιες, υψηλές προσδοκίες.
Με κινήσεις βίαιες έρχεσαι στο σκοτάδι. Με τη μορφή της ομίχλης.

Αποκρουστικό δώρο της αβύσσου. Έρχομαι να αποχρωματίσω τις αντιστάσεις σου.

Χωματόδρομος

Μαρία Ζερβού

Θαρρώ πως μοιάζει η ζωή με χωματόδρομο,
απ' όλα έχει ο μπαξές - και πέτρες και χαλίκια και
κοτρώνες.
Μα και λακκούβες έχει, δω κι εκεί για ποικιλία,
πρόκες, λασπόνερα, κάθε λογής σκουπίδια.
Χώμα βουνό και σκόνη σύννεφο σηκώνεται,
αν τον διαβείς γοργά κι απρόσεχτα, τα μάτια σου
τυφλώνει.
Με προσοχή κι αργά σαν τον διαβείς, μοιάζει βατός, μα
δίχως νόημα.
Μα, πιο πολύ, απ' όλα τι σου μένει;
Ιδρώτας κι αγωνία,
κι αν φτάσεις πρώτος ή δεύτερος, ποια η σημασία;
Τη δύσβατη την παραλία σαν θωρείς, εκεί στο τέρμα,
χαλάλι, λες, παράδεισος σου μοιάζει.

Ειρήνη Καββαδά

Τα πόδια σου είναι ματωμένα
ή 'βάψαν απ' το κοκκινόχωμα;
Παιδί μικρό στο χωματόδρομο
κάθε βδομάδα έξι μέρες.
Βροχές, χειμώνες, καύσωνες.
Παπούτσια τρύπια και φθαρμένο παλτό.

Η μάνα κρύβεται στα σκίνα
και σε βλέπει στα κρυφά.
Κι ύστερα χάνεσαι μακριά
σπαράζει που σ' αφήνει.
Κι εσύ κλαις με δάκρυα κόκκινα
βαμμένα απ' τη σκόνη.
Μόνη πυξίδα σου η ελπίδα
και μια καλύτερη ζωή προορισμός.

Αύριο σχολείο κι ύστερα διάβασμα
ώσπου να σβήσει η λάμπα
κι η φλόγα στο φιτίλι να χαθεί.
Κι έπειτα όνειρα σε μια γωνιά
στο σπίτι των γιγάντων
με τις φωνές σαν τις βροντές που σε τρομάζανε.

Ελισάβετ Τσίτση

Ευγνωμοσύνη

Κι εκείνη τη στιγμή, καθώς πλησίασες τα χείλη σου στο αυτί μου... σκέφτηκα: «Τι μαγική στιγμή! Τι τρυφερότις!». Ξεκίνησα να ζωγραφίζω, ζωγράφισα το στόμα σου κι έφτιαξα ένα πηγάδι απύθμενο. Η ικανοποίησή σου. Και ύστερα; Σ' άφησα τόσο γρήγορα να περιπλανηθείς στο λαβύρινθο των επιθυμιών μου. Κλότσησα προς το μέρος σου το κουβάρι. Θυμάσαι; Με 'λέγαν Αριάδνη τότε. Άφησα να αγγίξεις το τύμπανό μου. Να παίξεις. Να αναγγείλεις ρυθμικά την παράδοσή μου. Άρχισε η ευσταχιανή μου να πάλλεται από ηδονή, τα χρώματα της φαντασίωσης να σταμπάρουν τη ζωγραφιά. Κατάλαβες την προσμονή μου και δεν μ' άφησες να περιμένω. Χρειάστηκε τόσος λίγος χρόνος - αυτός που επαρκεί για να φτάσει ο ήχος του στόματος στην υποδοχή του αυτιού. Δεν είπες λέξη. Και πλησίασες πιο πολύ, σχεδόν κόλλησες πάνω μου. Και άνοιξες το στόμα σου λίγο περισσότερο. Και σκέφτηκα: «Αν και δεν υπάρχει τρυφερότις, τι μαγική στιγμή!».

Και τότε ξαφνικά και απρόσμενα και κάπως βίαια ρούφηξες τον κοχλία μου. Ανέτρεξα στην προηγούμενη σύντομη αλληλογραφία μας. Μου το 'χες γράψει. Τρελαίνεσαι για τυρί και σαλιγκάρια. Για σαλιγκάρια. Το θυμάμαι καλά. Γενικώς θυμάμαι καλά, καθαρά και λεπτομερώς, απλώς δεν ακούω.

Και ύστερα γύρισες κάπως το πρόσωπό σου έτσι ώστε το στόμα σου να κοιτάει το δικό μου. Σε ήξερα πια, δεν χρειαζόταν να χρονοτριβούμε. Μου ήταν εύκολο να κάνω αυτό που πρέπει, αυτό που εσύ επιθυμούσες. Σήκωσα τα μανίκια κι άρχισα μανιωδώς να τρίβω τη γλώσσα μου. Έπρεπε να σε υποδεχτώ, να «καθαρίσω». Καθάρισα τη γλώσσα μου. Την καθάρισα από γεύσεις και επιγεύσεις. Σχετικά εύκολα. Ζορίστηκα με τις λέξεις. Έτριψα με μανία. Ζητιάνεψα σε φίλους για λίγη χλωρίνη. Κόπιασα. Τα κατάφερα. Έσβησα πάνω από τη γλώσσα μου όλες τις λέξεις, εξαφάνισα κάθε ίχνος φθόγγου. Κουράστηκα, αλλά τώρα είμαι καθαρή. Δεν μιλάω πια. Με φίλησες.

Και ύστερα υποχώρησες ελαφρώς, έπρεπε να ανασάνω. Κι απλώς με κοίταξες κι ένιωσα τον πόνο που νιώθει το χώμα όταν το τρυπάνε με συρματοπλέγματα. Προσδιόρισες έτσι, όρισες καθαρά την οπτική μου δυνατότητα, μου επέτρεψες να «βλέπω». «Τι τρυφερότις!». Και «πόσο μαγικά!». Μόνο εσένα. Σήκωσες το χέρι σου για να αγγίξεις το πρόσωπό μου. Καθώς αντανακλαστικά σαλέψανε τα δάχτυλα, μύρισα το άρωμά σου, το θυμήθηκα κι αυτό, μου το 'χες γράψει. Κάθε πρωί ρίχνεις λίγες σταγόνες κολόνιας στα χέρια σου.

Άλωσες το ρουθούνια μου και η ικανότητα να μυρίζω σκλαβώθηκε και υποτάχθηκε από τη μυρωδιά σου. Εδώ και μέρες υπάρχω χωρίς να μιλάω,

χωρίς να ακούω. Μόνο βλέπω και μυρίζω εσένα. Χάρη σ’ εσένα. Τριγυρνάω στον κόσμο μ’ ένα σώμα καθαρό, μ’ ένα σώμα άγραφο. Που περιμένει να προσδιοριστεί από την αρχή, μέσα από το άγνωστο. Που περιμένει την επόμενή μας επΑΦΗ.

Χριστίνα Πάκου

Φλεβάρης...

Βρέχει πολύ σήμερα
μούσκεμα οι δρόμοι
τα πεζοδρόμια
οι αμυγδαλιές...
Φλεβάρης κι όλα ανθισμένα,
όλα γιορτινά.
Ίσως να μην προλάβω.
Ίσως να ’ναι ο τελευταίος μου χειμώνας,
αλλά ίσως και να μην είναι...
Ένα λιοπύρι με συντροφεύει, με καίει
ατέλειωτο... άσβηστο
ένα μικρό σαράκι
με μικρές χειρουργικές κινήσεις
κόβει από μέσα μου καθετί σάπιο.
Με καθαρίζει...
απ' το χειμώνα που σφαδάζει στα σωθικά μου.
Περιμένοντας την Άνοιξη
ένα βλέμμα, ένα χελιδόνι...
ένα πράσινο φύλλο... μια κερασιά,
ένα ατέλειωτο καλοκαίρι,
μιαν ολάνθιστη γιασεμιά...

Νατάσα Μακρή

Τρία χαϊκού

Η φύση γελά·
σταγόνες στο μέτωπο,
χρώμα στα χείλη.

Μακρινά βιολιά
οδηγούν το χορό μας
στην κατηφόρα.

Γλυκά του μιλά
το γεμάτο φεγγάρι,
μα δεν του φτάνει.

Χριστίνα Πάκου

Χαϊκού

Αν με αγαπάς
θα χορέψω στο δρόμο
δίπλα στη λίμνη.

Ένα λουλούδι
μικρό σαν το σύννεφο
μου χαμογελά.

Μια ερώτηση
μέσα απ' τα μάτια σου
κάτι μου λέει.

Πώς να σου ειπώ
πως αύριο θα βρέξει,
είναι δύσκολο.

Χαρά Βελετάκου

Σαμάν Βινιέτ σε ένα πάρτυ

Στην κατηφόρα διαμέρισμα πρώτο κι ωχροί τοίχοι.
Πανάζ, μπλαζ· ξηροί καρποί.

Μη μου μιλάς στα πάρτυ. Σαμάν Βινιέτ.
Και σ’ όσα πάρτυ κι αν πηγαίνεις κι ούτε να μιλάς και να λες πόσα χρήματα χάλασες, αν άδειασαν οι τσέπες και ’μείναν σαν τα σεντόνια κρεμασμένες αξήλωτες σα ξυλωσιές κι άπλυτες.
Να μη μιλάς.
Δεν θέλω διάλογο. Κανέναν.

Δεν κάνω διάλογο και σήμερα αργά άνοιξα τα πόδια μου στα δυο να διαβάσω ένα μονόπρακτο του Άρνολντ, μα πουθενά δε μ’ έβγαλε.

Κι εσύ μιλάς στις μέλισσες κι εγώ σε χάνω.
Και μη μου ξαναπείς για τα μέλια και τα βότσαλα που χύνονται πάνω στους πασατέμπους μην τυχόν και κλάψω·
Των πάρτυ ζηλεύω τα μέλια - σαν μικρή νεάνιδα.

Κι ύστερα απλώνω το χέρι μου για να στηρίξω απάνω του τη Ζωή σου ολόκληρη.

Δεν θέλω διάλογο απόψε με κανέναν...

Ουρανία Γιαβή

Κινούμενα τοπία

Και για ποιον άλλον λόγο, άλλωστε, αν όχι για να δεις πώς αλλάζει η γη και ο ουρανός στο διάβα σου, αγάπησες τα τρένα.
Έτσι, για να μη μείνει άλυτο μυστήριο η έλξη των ανθρώπων για τα κινούμενα τοπία.

Παύλος Βιδάλης

Curriculum vitae

Μίσησα τα παιδικά μου όνειρα
κι όλα τα όνειρα, άλλωστε, είναι παιδικά.
Μίσησα τα παιδικά μου όνειρα
όσα γεννιόνταν στον ύπνο μου κι όσα γεννούσα στο ξύπνιο μου.
Μίσησα τα παιδικά μου όνειρα
υπήρξα κι εγώ παρθένα ψυχική χωματερή.
Μίσησα τα παιδικά μου όνειρα
αναπαρήγαγα οικειοθελώς τα σκουπίδια τους.
Μίσησα τα παιδικά μου όνειρα
το σώμα μου αρρώσταινε αντιδρώντας στην επιμονή τους.
Μίσησα τα παιδικά μου όνειρα
ως τότε που αποδέχτηκα πως ήθελα να τα ξεράσω.

Δεν μισώ τα παιδικά μου όνειρα.
Έχω πια τη δύναμη να τα εξαρθρώνω.
Ονειρεύομαι, μάλιστα, πως θα την έχω για πάντα.

Ειρήνη Καββαδά

Μετρημένα

Λιώνει το χιόνι
της καθαρής σου σκέψης
το απλό λευκό.

Όλο το χρώμα
έπεσε στον καμβά μου
λευκά λουλούδια.

Είμαι σε θλίψη
με πρόδωσαν οι φίλοι
κι οι εχθροί μου.

Φώτης Μπαλαμπάνης

NO8DO

Την τρίτη χρονιά ως μαθητευόμενος μάγος μού δόθηκε η πιο χρήσιμη συμβουλή που περίμενα από καιρό. Να βρω στο καλοκαίρι μου το μέγα Μάγο Ερωγώ.

«Στις χρυσαφένιες αμμουδιές, εκεί που λιώνει το ποτάμι», μου είπαν, θα τον βρω «να παίζει με την άμμο».

Έτσι, λοιπόν, κι έγινε και πήρα το μαγιό μου, που δεν χρειάστηκε ποτέ, γυμνός εκτός και εντός μου.

Τον βρήκα εύκολα, θαρρώ, αρκούσε να μην ψάξω. Με καλωσόρισε ζεστά, να κάτσω εκεί κοντά του, με σούπα μανιτάρι και κρασί, στην καπνιστή φωλιά του.

- Τι θα μου μάθεις, γέροντα, που μοιάζεις με παιδάκι;

- Να σου το μάθω κάτι απλά δεν το μπορώ, σ’ το λέω. Μόνο να δεις αυτό που βλέπω εγώ χρειάζεται και μιας το μάθημα τελειώνει. Να! Κοίτα εκεί, εκεί που λήγει η ματιά και το αστέρι δύει. Κοίτα και πιάσε τη στιγμή, τυφλώσου από τη γνώση. Όταν θα καίγεται η ψυχή, θα μάθεις τα φτερά σου. Όταν τελειώσει η ματιά, θα πνίγεσαι απ' το γλάρο.

Κοίταξα και περίμενα.

Ο ήλιος μεγαλόπρεπος, υπόκλιση μεγάλη. Αγγίζοντας το νερό έφτασε στη μέση, έμεινε ακίνητος εκεί, αρνούμενος να πέσει. Σαν κίτρινο αυγό λιωμένο στο αλάτι, μου άνοιξε την όρεξη για χρώμα. Όχι λέξεις.

Και η ώρα πέρασε.

Και οι μέρες πέρασαν.

Και το αστέρι μας εκεί.

Όταν η λάμψη μου έσμιξε μαζί του, οι τρίχες μου είδα άσπρισαν.

Τα πόδια μου, όμως, πλέον τα μικρά ξέμαθαν να περπατάνε.

Χαρά Βελετάκου

Τα μάτια μου χορδές

Τα χέρια μου χορδές, σκιά μου του χθες
στα μάτια μου καις, του χρόνου μοιχές κι εγώ προσκυνάω,
τα χέρια αυτά σμιλεμένα, διψά κρυφά τα ακουμπάω.

Τα χέρια χορδές, σαν δάχτυλα οι πένες πικρές και πια δεν ακούω, μουσική στα σκαλιά σμιλεγμένα διψά, τα παιδιά που χαθήκαν στο χρόνο και στα όνειρα μέσα.

Και παίξε ξανά για μας μοναχά σαν δυο νότες που μελλούνε το τέλος.
Μουσικής οι στεριές, σαν ήλιος του χθες.
Κι οι χορδές με ρυθμό Παραπίμ-Παραμπό.

Νατάσσα Κυριακού

Το μέλλον

Αφήνουμε στην αγκαλιά του τα θέλω.
Τις απόκρυφες εικόνες που διαπερνούν τα τείχη της λογικής.
Τις νανουρίζει.
Κι εμείς καιγόμαστε.
Χαμογελάμε. Κρυβόμαστε. Κρυφοκοιτάμε την αγκαλιά του κι ευχόμαστε
να φέρει τις ελπίδες, τα όνειρα
τυλιγμένα στα θέλω της στιγμής,
στην απληστία της σάρκας.
Το άγνωστο φθάνει.
Χτυπάει το κουδούνι. Και τάχα μου ανυποψίαστοι ανοίγουμε την πόρτα.
Μα δεν κοιτάμε. Δεν μιλάμε.
Του γυρίζουμε την πλάτη και περπατάμε ξυπόλητοι.
Χωνόμαστε κάτω απ’ τα σκεπάσματα της σιγουριάς και καλύπτουμε τα σώματα με τα σεντόνια της λύπης.
Μόνο τα μάτια μένουν να κοιτούν.
Αλλά κι αυτά δεν βλέπουν.
Είναι από πάντα καλυμμένα με τη στάχτη της λήθης.

Ειρήνη Καββαδά

Καινούριος χρόνος: Όροι & προϋποθέσεις

Να χαρώ
να μη χαθώ.
Να ποθώ
να μη ζητώ.
Να αποκτώ
να μη ζηλεύω.
Να παλεύω
να μην κλέβω.
Να ρωτώ
να μην εμμένω.
Να ακούω
δίχως ν' αντικρούω.
Να συνθέτω
χωρίς να υποθέτω.
Να αποφεύγω
να μη φεύγω.
Να αντέχω
να μην τρέχω.
Να αγαπώ
κι ας μη σωθώ.

Σημείωση:
Οι όροι για το μέλλον
προϋποθέτουν το παρόν.

Επιμέλεια ενότητας: Ανθή Σουροπάνη

Πόθος γραφής

Μια τρελή παρόρμηση με έφερε εδώ χωρίς να το καταλάβω.

Το μόνο που αισθάνθηκα γι' αυτό είναι χαρά κάτι που είχα χρόνια να νοιώσω.

Αν και δεν είχα γράψει ποτέ, εδώ το χέρι μου ξεκινούσε μόνο του βρίσκοντας αυτό τις λέξεις και άρχισα να το εμπιστεύομαι.

Βλέποντας την διαφορετικότητα στο μυαλό των άλλων έγινε ακόμη πιο ενδιαφέρον για μένα.

Η απλότητα που έχει ο άνθρωπος που μας διδάσκει αν και παθιασμένος με αυτό που κάνει, με έκανε να νοιώσω οικεία.

Μοιραζόμενη το ίδιο πάθος με τους άλλους έφτασα να περιμένω με λαχτάρα αυτό το ραντεβού κάθε βδομάδα.

Μέσα απ' αυτούς βρήκα το δικό μου προσωπικό στυλ. Αν και κατάλαβα τι είναι να μην έχεις παιδεία δεν πτοήθηκα.

Γιατί βρήκα τον τρόπο να εκφραστώ. Μια ανάγκη που υπήρχε από παλιά, αλλά ξεχάστηκε στη πορεία της ζωής μου.

Μια ανάσα η ζωή και κοιτώντας προς τα πίσω το μόνο που θυμάσαι είναι κάποιες όμορφες στιγμές.

Πιστεύω ότι ίσως και χωρίς να το θέλουμε φτιάξαμε μια τέτοια ωραία στιγμή για να αναπολούμε.

Τα κείμενά μας είναι σαν τα πρώτα βήματα των μικρών παιδιών, αλλά με τη θέρμη και τον πόθο του γραψίματος

Λίτσα Γουτιάνου

Η αγάπη

Αυτός προχωρούσε μπροστά και τσαλαβουτούσε στα νερά που σχημάτιζαν οι μικρές λακκούβες του χωματόδρομου τον οποίο αγκαζέ είχαν πιάσει νεαρές μηλιές. Εκείνη έτρεχε ξοπίσω του και πάταγε με μαθηματική ακρίβεια στα χνάρια που άφηναν τα παπούτσια του.
Η βροχή δεν τους άφηνε από τα μάτια της.

Αυτός γύρισε απότομα και διέκοψε το χαριτωμένο παιχνίδι της. Το πόδι της στάθηκε μετέωρο. Τη φίλησε κι έπαψε να φλυαρεί το μυαλό του.

Χριστίνα Πλαΐνη

Shetlands

Με την ομίχλη ήταν αδύνατο να ξεχωρίσεις τα πλοία πόσο μάλλον τις φιγούρες στην προκυμαία. Η βροχή είχε μόλις σταματήσει και στάθηκε να κοιτάξει τα φανάρια που τρεμόπαιζαν στο ημίφως. Φορούσα μπότες και βαριά ρούχα για να αντέξω την θλίψη του Βορρά. Αρμύρα ανακατωμένη με πίσσα και ψαρίλα του έφερε στο μυαλό κάτι στίχους. Νοσταλγία εκκωφαντική, κατάπινε το σαματά από τους λιμενεργάτες που ξεφόρτωναν κιβώτια βρίζοντας. Κοίταξε έναν σκύλο που πέρασε κουτσαίνοντας στα τρία του πόδια, και ένιωσε το στήθος του να τραντάζεται από βίαια αναφιλητά όπως όταν πέθανε ο πατέρας του. Μας είχε ζητήσει να ντυθούμε στα λευκά στη κηδεία του. Η σειρήνα του ψαροκάικου που έδενε τη στιγμή εκείνη τον επανέφερε στο παρόν. Ανασήκωσε το γιακά του παλτού του και απομακρύνθηκε καθώς η βροχή ξανάρχιζε δυνατότερη.

Ειρήνη Καββαδά

Το κλειδί στην αρχή

Έκλεισε η πόρτα κι εγώ έμεινα ακίνητη πίσω της να την κοιτάζω. Στην κλειδαριά ακούστηκε το μικρό τρίξιμο του κλειδιού που μπαίνει και ύστερα «κρικ κρικ κρικ κρικ», το κλείδωμα τέσσερις διαδοχικές φορές. Σφράγισε οριστικά.

Η μέρα μόλις είχε αρχίσει κι εγώ ένιωθα κουρασμένη. Μετά βίας στεκόμουν. Τα τρεμάμενα γόνατα με οδήγησαν μπροστά στο νεροχύτη.

Με μια μηχανική κίνηση και το βλέμμα καρφωμένο έξω απ’ το παράθυρο -εκεί που η μηχανή έπαιρνε μπροστά και ξεκινούσε να φύγει- έπιασα ένα ποτήρι απ’ το ντουλάπι. Άνοιξα τη βρύση κι έτρεξε νερό.

Το έφερα μπροστά στα μάτια και άφησα ν’ ανέβουν στην επιφάνεια οι τελευταίες φυσαλίδες πίεσης. Μπορούσα πια να δω μες στο ποτήρι το λιγοστό φως του συννεφιασμένου πρωινού να διαθλάται και μέσα σ’ αυτό τη στρεβλωμένη εικόνα του έξω κόσμου που θα έπρεπε σε λίγο ν’ αντιμετωπίσω.

Κι όμως, μέσα απ’ το νερό ο κόσμος φαινόταν καλύτερος, σχεδόν αστείος. Σαν να ’σαι ψάρι στο ενυδρείο και να βλέπεις όλους τους άλλους εκεί έξω που σε παρατηρούν, με γλυκανάλατες εκφράσεις στα μακρουλά τους πρόσωπα, λες κι είσαι έκθεμα σε μουσείο.

Κι ύστερα το σημείο εστίασης κόντυνε. Οι μικροσκοπικοί λεκέδες απ’ τα άλατα στο ποτήρι πρόσθεσαν την απαραίτητη θαμπάδα που με τράβηξε απ’ τις σκέψεις. Στη λίστα και η επισκευή πλυντηρίου.

Ήπια το νερό και κάθισα σε μια καρέκλα, μπροστά στο στενό τραπέζι. Ένα ψίχουλο θρυμματίστηκε κάτω από το πόδι μου. Πολλές οι αλλαγές για μια μέρα που μόλις άρχισε.
«Το ψωμί από σήμερα χωρίς σουσάμι», σκέφτηκα. Σηκώθηκα να πάω να ντυθώ. Το παντζούρι άνοιξε συρίζοντας κι έσκισε το μετάξι της αράχνης.

Το γκρίζο φως μπήκε τώρα και στην ντουλάπα. Τα ρούχα φαίνονται όλα ίδια. Διαλέγω το μπεζ. Ή κίτρινο. Ή ζαχαρί. Δεν έχει σημασία. Σήμερα, άλλωστε, είναι η πρώτη μέρα της υπόλοιπης ζωής μου.

Λίτσα Γουτιάνου

Τα Κορδόνια

Η μαμά του το 'κανε να φαίνεται εύκολο.

Το ίδιο και ο μεγάλος του αδερφός. Παίρνω το ένα κορδόνι, το μετατρέπω σε αυτί κουνελιού, παίρνω το άλλο κορδόνι, τυλίγω το κουνελοαυτί κι από κει βγάζω σαν τον Μάικ Λαμάρ ένα άλλο κουνελοαυτί. Τέλος πιάνω τα δυο αυτιά και τα τραβάω.

Παγωνιά έξω, οι μύξες τρέχαν, τα δάκρυα επίσης. Σε μια άκρη της σχολικής αυλής, απομονωμένος, θλιμμένος και ταπεινωμένος από τον συνήθη χλευασμό των «άνετων» συμμαθητών του προσπαθεί να πλέξει δυο αυτιά κι έχουν μπλέξει μέσα του χιλιάδες κορδόνια. Αν δένονταν αυτά των παπουτσιών....αν....Τα δάκρυα έγιναν ένα με τις μύξες. Παραιτήθηκε. Σηκώθηκε, σκούπισε το πρόσωπό του με τα μανίκια καθώς ύψωνε το κεφάλι του. Χιλιάδες κουνέλια μπερδεύονταν με τις χιονοστιβάδες. Γελούσε πάλι και ξεχύθηκε στο παιχνίδι.

Μαρία Μεσσάρη

Η ευγνωμοσύνη

Ο Μηνάς ανεβαίνει γρήγορα τα σκαλιά του παλιού διώροφου. Κρατάει μία μεγάλη σακούλα φουσκωμένη. Φτάνει μπρός στην εξώπορτα του διαμερίσματος ασθμαίνοντας.

Χτυπάει το κουδούνι. Μία φορά, δύο φορές. Ανοίγει η πόρτα, εμφανίζεται ένας άντρας γύρω στα εβδομήντα λίγο σκυφτός με χοντρά γυαλιά και λίγες άσπρες τρίχες γύρω στους κροτάφους. Το υπόλοιπο κρανίο σαν λαμπόγυαλο.

«Α εσύ είσαι Μηνά. Τι τρέχει πρωί πρωί μωρέ. Αφού θα τα λέγαμε στο καφενείο.»

«Δεν κρατήθηκα ρε Σάββα κι είπα να 'ρθω νωρίτερα να σ΄ ανταμώσω», λέει ο Μηνάς ακόμα λαχανιασμένος από την ανηφόρα.

Σηκώνει την σακούλα, την αποθέτει στο τραπέζι, την ανοίγει και αρχίζει ν' αραδιάζει το περιεχόμενο της. Πρώτα βγάζει ένα σακάκι καρό καφέ με γκρίζες ρίγες μαζί με το ανάλογο πανταλόνι. Ακολουθεί άλλο σακάκι πράσινο καρό σκωτσέζικο, τρίτο σακάκι καφέ. Με μεγάλη ταχύτητα βγάζει κάλτσες μάλλινες σκωτσέζικες ασορτί με τα σακάκια. Ξανά το χέρι μέσα βγάζει δύο ρόμπ ντε σαρμπρ, καμιλό. Η μία κοντή η άλλη μακριά. Το χέρι χώνεται όλο και πιο βαθιά, βγάζει τρία πακέτα αντρικά εσώρουχα, λευκά, στην συσκευασία τους. Τελευταίο, βγάζει ένα σακάκι λαδί μοχέρ, σικάτο, διπλό σκίσιμο πίσω ,της δεκαετίας του 70.

«Τι ν΄ αυτά ρε Μηνά;» λέει ο Σάββας με ανοιχτό το στόμα.

Ο Μηνάς με τρελή χαρά. «Σου 'φερα ρούχα να ντυθείς μεγάλε όλα καινούργια, απ' το Λονδίνο. Τα 'χε πάρει ο συγχωρεμένος θείος του γαμπρού μου, όταν

είχε πάει για θεραπεία. Ατσάκια, καμηλό, απ΄τα καλύτερα μαγαζιά του σίτυ. Χάροτς ρε σύ. Θα τα φοράς και θα σε ζηλεύουν όλοι».

«Τι λες ρε σύ, σώπαα…» έκανε χασκογελώντας ο Σάββας. Κι άρχισε να προβάρει τα σακάκια.

Μετά από την διαδικασία του προβαρίσματος. Ο Μηνάς κρατάει το καφέ σακάκι και χώνει τα υπόλοιπα ρούχα στη πλαστική σακούλα. «Σ΄ ευχαριστώ ρε φιλάρα πάντα με σκεφτόσουν». «Αστειεύεσαι, εσένα δεν θα βόλευα. Τόσα και τόσα σου οφείλω.»

Παίρνει τη σακούλα και φεύγει. «Τα λέμε στο καφενείο, ρε.» «Ναι ρε μεγάλε, κερνάω εγώ σήμερα». Τον κοιτάζει επίμονα ο Σάββας και κλείνει την πόρτα πίσω του.

Παίρνει το καφέ σακάκι το κρεμάει σε μια κρεμάστρα. Το βάζει προσεκτικά σε μία πλαστική τσάντα. Φοράει το δικό του παλιό σακάκι. Κατεβαίνει στο δρόμο, τον διασχίζει.

Απέναντι στην εσοχή του είναι μια σκουπιδιάρα καφέ και μια μπλε. Ένα μεγάλο δένδρο με χαμηλά κλαδιά σκιάζει τους μεγάλους κάδους.

Τα αυτοκίνητα του αμαξιτού δρόμου περνάνε γκαζωμένα. Οι περαστικοί περιμένουν να κόψει το ρεύμα των αυτοκινήτων για να περάσουν απέναντι.

Ο Σάββας βγάζει το σακάκι απ΄ τη σακούλα και το κρεμάει στο κλαδί του δένδρου. Απομακρύνεται και στέκεται στην άλλη γωνία παρατηρώντας το σακάκι να κουνιέται πέρα δώθε απ΄ τον αέρα. Δίπλα στο μπλε κάδο.

Ελεάνα Στραβοδήμου

Αισθητηριακόν

5 αβγά χοροπηδούσαν στο κοχλάζον νερό.

Ο μπρούτζος της κατσαρόλας τόνιζε το χρυσομπέζ τους χρώμα. Τα αβγά διογκώνονταν, έτσι της φαινόταν τουλάχιστον. Μάτια, στόματα, στήθη, ρώγες θέλαν να πηδήξουν έξω. Όσο βράζονταν, τόσο πιο έντονα χοροπηδούσαν αφήνοντας μικρούς υπόκωφους ήχους κάθε φορά που προσγειώνονταν στον πάτο της κατσαρόλας. Σα να χτύπαγε κάποιος ευγενικά την πόρτα του κόσμου της. «Να τα πούμε;». Τους άνοιγε, τις ψιθύριζαν τα μυστικά τους και έφευγαν για να ανυψωθούν πάλι προς την επιφάνεια του νερού που εξαλείφονταν όλο και πιο γρήγορα σε ατμό.

Με το χέρι της χάιδευε την βαμβακερή της μπλούζα στο μέρος της κοιλιάς. Είχε μείνει πολλά λεπτά- ή μπορεί και λίγα- έτσι. Κάθε όμως λεπτό οι άκρες των χειλιών της σχημάτιζαν σπιθαμή τη σπιθαμή, μυστικό στο μυστικό, ψίθυρο στον ψίθυρο, ένα όλο και πιο ηλιόλουστο χαμόγελο. Λίγα μέτρα πιο πέρα, μέσα από το αχνιστό λευκό πάπλωμα πρόβαλε το μελαχρινό του κεφάλι, με τα μαλλιά του ελαφρώς ιδρωμένα.

Υπήρχε ένα “ π.πρ.” πριν από αυτό το πρωινό και ένα “μ.πρ”. Πριν από την πολυπόθητη ροζ γραμμούλα και μετά από αυτή. Στη ζωή της είχε μπει μια νέα γραμμή, μια νέα αφετηρία και ήταν ροζ. Πάντα της άρεσε να δίνει χρώματα στις μέρες ανάλογα με τις διαθέσεις της. Ε, η σημερινή μέρα ήταν ροζ.

Το κρακ από το πρώτο αυγό που έσπασε την τίναξε και αυτός σα να συντονίστηκε με το ξαφνικό αυτό αλάφιασμα της, άνοιξε τα μάτια προς το μέρος της, σα να ήξερε τι θα του πει.

Αφροδίτη Σταμπουλοπούλου

Κιτ – κατ στο λεωφορείο

Διαδρομή ΡΕΞ – Πλ.Αμερικής. Το λεωφορείο ασφυκτικά γεμάτο. Η ζέστη αφόρητη. Ο κλιματισμός υπολειτουργεί. Τα παράθυρα κλειστά. Μυρωδιές ιδρωμένων σωμάτων. Ανακατεμένες με προσπάθειες εξουδετέρωσης.

Δε βρήκα θέση. Ασφυκτιώ στο διάδρομο μεταξύ των εξόδων κρεμασμένη από τη μοναδική ελεύθερη λαβή. Αφήνομαι να κλείσω για λίγο τα μάτια. Μία γυναίκα καυγαδίζει στο τηλέφωνο σε ξένη γλώσσα, σλάβικη.

Μία ανάσα πίσω από το λαιμό μου με δροσίζει ανεπαίσθητα. Προσπαθώ να συγκεντρωθώ σ’ αυτή τη μικρή αύρα. Με χαϊδεύει ρυθμικά κι όπως είναι μαζεμένα τα μαλλιά μου, οι μικρές τουφίτσες που έχουν ξεφύγει, με χαϊδεύουν κι αυτές. Δε θέλω να ανοίξω τα μάτια. Στην επόμενη στάση κατεβαίνω. Ένα αντρικό χέρι διαπερνά βιαστικά το δικό μου και η ανάσα δε με δροσίζει πια. Δεν κατέβηκα.

Ίσα που πρόλαβα να δω το περίγραμμά του να χάνεται στο πλήθος.

Επιμέλεια ενότητας: Αλεξάνδρα Τριανταφύλλου

Η νύχτα πέφτει στο Παλέρμο

Η νύχτα πέφτει στο Παλέρμο, στο Μιλάνο, στο Αντίρριο, στα μπαράκια της Βουκουρεστίου.

Αν κλείναμε τα μάτια, θα τη βλέπαμε ν' ανάβει τα φώτα στα μαγαζιά της Εθνικής οδού και να εξαφανίζει τα κάγκελα των μπαλκονιών της πρωτεύουσας. Ν' ανακοινώνει την άφιξή της με το σφύριγμα του τελευταίου τρένου, στολισμένη με φτηνά χριστουγεννιάτικα λαμπάκια.

Οι δολοφόνοι τότε, θα κοιταζόντουσαν μεταξύ τους συνωμοτικά, πριν συνεχίσουν το μοναχικό τους βηματισμό προς την απολογία. Θ' άνοιγαν τα σχολικά τους βιβλία για να σχεδιάσουν στο περιθώριο των σελίδων καρδιές και βέλη, θ' ακουμπούσαν τα χείλη τους στον τοίχο της μεσοτοιχίας του σαλονιού και θ' άκουγαν ένα παιδί να χτυπάει με μανία μπίλιες ξύλινες. Λίγο μετά, θ' ακόνιζαν τα μαχαίρια τους με μεταξένια πανιά και θα έγλυφαν το αίμα από τη λάμα αφού τελειώσουν.

Και ίσως, στην πρώτη υποψία χαραυγής, πίσω από τις γρίλιες που σχηματίζουν τα στάχυα του κοντινού χωραφιού, κάποιος να τους παρακολουθούσε και να έγραφε την ιστορία τους.

Ας ανοίξουμε όλοι τα μάτια. Ακολουθούν τα κείμενα της επόμενης ενότητας, αυτής των φόνων και των μυστηρίων.

Αφροδίτη Σταμπουλοπούλου

α. Φόνος εκ μη επαφής και προ μελέτης

Θυμάσαι όταν σου ζήτησα να με βοηθήσεις στα μαθηματικά; Όταν μετακομίσαμε στην αρχή της χρονιάς, το πρώτο βράδυ κοιτώντας έξω από το παράθυρό μου, σε είδα να φασώνεσαι με εκείνη την κοκκινομάλλα, ξέρεις εκείνη την τύπισσα που από τότε την έβλεπα κάθε μέρα να σου κατσικώνεται. Μου άρεσε το πώς τη φίλαγες. Της έπιανες το πρόσωπο με τα δύο χέρια και δεν την άφηνες να πάρει ανάσα. Έτσι ήθελα να κάνεις σε μένα. Όταν έφευγε, έκλεινες το φως κι εγώ ξάπλωνα στο κρεβάτι μου και φανταζόμουνα να με φιλάς όπως αυτή.

Όταν σου είπα να με βοηθήσεις, απόρησες. Ούτε καν είχες καταλάβει ότι μένω απέναντί σου. Ήρθες όμως. Για να 'ρθεις σημαίνει πως δε σου ήμουνα κι αδιάφορη. Αλλά πάντα ήσουν κύριος. Δε με πλησίασες ποτέ. Σίγουρα επειδή φοβόσουν τον πατέρα μου. Ή επειδή εγώ δεν είμαι εύκολη όπως η άλλη.

Γι' αυτό όταν έμαθα ότι ο πατέρας μου θα λείπει σε ραντεβού κι εκείνο το βράδυ, σου είπα να έρθεις. Κι όταν ήρθες, γι' αυτό ήμουν πιο ανοικτή και καθόμουν τόσο κοντά σου. Ήμουν σίγουρη πως θα με φίλαγες. Όταν πια κατάλαβα ότι δε θα το έκανες, έκανα μία τελευταία προσπάθεια να σε φιλήσω εγώ. Κι εσύ τι έκανες; Γύρισες το κεφάλι. Σα να με σιχαίνεσαι. Μα δε γίνεται. Είμαι εκατό φορές πιο όμορφη από εκείνη. Δεν το ήθελα. Ποτέ δε θα το σκεφτόμουν από μόνη μου. Ο πατέρας μου φταίει που την έκρυψε πίσω από την ντουλάπα φεύγοντας. Φοβόταν ο ηλίθιος μη με αποπλανήσεις. Θόλωσα. Δεν το ήθελα. Μόνο να με φιλήσεις ήθελα. Αλλά εσύ...

β. Φόνος εκ μη επαφής και προ μελέτης

Δεν είμαι στα καλά μου.

Σηκώνεται, ντύνεται, βάζει το άσπρο σορτσάκι, την κόκκινη μπλούζα και πιάνει τα μαλλιά της αλογοουρά.

Θέλω να φαίνομαι όμορφη.

Γιατί είναι όμορφη. Χτυπάει το κουδούνι.

Ανοίγω.

Ψάχνει να τη βρει. Εκείνη τον περιμένει ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Αυτός ξαφνιάζεται. Τη ρωτάει αν είναι καλά.

Καλά είμαι, σε λίγο καλύτερα.

Τον τραβάει να καθίσει στο κρεβάτι δίπλα της. Εκείνος κάθεται αλλά είναι νευρικός.

Δεν έρχεται κοντά μου, δε με θέλει ή μήπως με θέλει αλλά ντρέπεται;

Εκείνη τον τραβάει ακόμα πιο κοντά της κι αυτός πέφτει άτσαλα από το κρεβάτι. Εκείνη σκύβει να τον φιλήσει.

Γύρισε το κεφάλι του από την άλλη. Με σιχαίνεται.

Σηκώθηκε απότομα και πήρε την καραμπίνα κάτω από το κρεβάτι. Δεν τον κοίταξα.

Δεν ξέρω πώς τον πέτυχα. Έτσι βάρεσα, στα κουτουρού.

Δεν ξέρει πώς τον πέτυχε. Δεν ξέρω.

Μαρία Μεσσάρη

Το θύμα ήξερε

Τον είχε προειδοποιήσει με ανώνυμα τηλεφωνήματα. «Θα πεθάνεις». Δεν το πίστεψε. Κάποιος τρελός θα 'ναι, σκέφτηκε. Όταν χτύπησε το κουδούνι, επίμονα, μέρα μεσημέρι κι άνοιξε τρέχοντας, έμεινε εμβρόντητος. Τρείς τρύπες τον σημάδευαν απειλητικά. Μια κρύα και σιδερένια στο μέτωπο και οι άλλες ένα ζευγάρι μάτια σα μαύροι στρόβιλοι τον διαπερνούσαν φτάνοντας στα κατάβαθα του μυαλού του. Σαν ταινία ξετυλίχτηκε πίσω η μνήμη του. Ήταν αυτός λοιπόν. Του είχε δανείσει 50.000 πριν 2 χρόνια. Του 'στειλε τους μπράβους. Πώς θα τα 'παιρνε πίσω τα λεφτά του δηλαδή. Δεν κατάλαβα… Του 'δωσε το δυάρι που 'μενε. Εντάξει. Σταμάτησε τους μπράβους. Στοιχίζουν κι αυτοί ρε παιδί μου. Τίποτε δεν είναι τζάμπα. «Θα πεθάνεις» του λέει βραχνά. «Ναι θα πεθάνω». Η πρώτη ανακλαστική σκέψη άμυνας που αναδύθηκε. « Θαα σου δώσωω…» αρχίζει να λέει τρέμοντας. Ο χρόνος μηδέν. Η μαύρη σιδερένια τρύπα άρχισε να ξερνάει μολύβι. Ο θόρυβος εκκωφαντικός. Μπάμ, μπάμ, μπάμ. Τα μαύρα μάτια ανέβασαν στροβίλους. Ο δανειστής ξερός σωριασμένος στο κατώφλι, το αίμα ποτάμι. Οι πόρτες στα διαμερίσματα άνοιξαν σχεδόν ταυτόχρονα. Οι ένοικοι απ' τον πρώτο και τον τρίτο όροφο έφτασαν πρώτοι. Μείναν ξεροί από το θέαμα. Αμέσως γύρισαν στα σπίτια τους τραβώντας τα μικρά παιδιά και κλειδαμπάρωσαν τις πόρτες τους. Οι ψύχραιμοι ειδοποίησαν την αστυνομία. Ο δολοφόνος άφαντος. «Φορούσε μαύρη κουκούλα κι ήταν ψηλός» λέει η κυρία με τα μπικουτί απ' το ισόγειο. Οι άλλοι ένοικοι δεν είδαν, μόνο άκουσαν αλλά δεν ξέρουν τίποτα για το φόνο. Το πανδαιμόνιο όμως έγινε. Η διαδικασία έρευνας διεκπεραιώθηκε άψογα από την εγκληματολογική. Ήταν ένας φόνος άμεσος κι αμετάκλητος με το αίμα να ρέει από το δεύτερο πάτωμα προς το πρώτο σα να 'ταν να ξεπλύνει κάποια αόρατη βρωμιά. Οι ένοικοι είχαν θέμα συζήτησης για πολύν καιρό. Όλοι το 'ξεραν βέβαια ότι ο συγχωρεμένος ήταν τοκογλύφος.

Ελεάνα Στραβοδήμου

Νυχτερινό ταξίδι

Τον «Άγιο Νικόλαο» τον τιμούσε κάθε χρόνο ο γέροντας. Ανήμερα του αγίου έβαζε να περάσουν από πρύμνη σε κατάρτι και από κατάρτι σε πλώρη μια σειρά λαμπιόνια. Μεγάλα, δυνατά να φαίνονται κι από τις δυο πλευρές του περάσματος. «Να κάθουντ' από κάτω οι ανθρώπ' να φωτίζουνται. Μέρες που 'ναι.»

Επτά χρόνια έβλεπε μέρα με τη μέρα να ορθώνεται η γέφυρα. Φαντάζονταν τα -σαν γήπεδα ποδοσφαίρου λένε- πέδιλά της, ν' απλώνονται, να εδραιώνονται στον αγαπημένο του βυθό και τις νύχτες, όταν το ferry του, Ο Νικολής του, ξαπόσταινε για λίγες ώρες -και μαζί του κι αυτός- έβλεπε στα όνειρά του να 'ταν λέει δύτης: να κατέβαινε μ' ένα κομπρεσέρ που θα δούλευε όμως μες το νερό και να τα πριόνιζε αυτά τα πέδιλα, λίγο-λίγο, νύχτα με τη νύχτα, κι όταν μια μέρα θα 'κανε κανα ρεύμα πιο δυνατό, κι αυτός θα τον είχε δεμένο το Νικολή του, παρ' την κάτω την γέφυρα.

Άλλες νύχτες έβλεπε πως είναι ο Μωυσής και πως καθόταν στις παρυφές της γέφυρας εκεί που 'ναι το κάστρο και κάνει ένα έτσι με το ραβδί του και ανοίγει η θάλασσα στα δυο, ανοίγει και η γέφυρα στα δυο και περνάνε οι άνθρωποι απέναντι με τα πόδια τους. Ούτε αμάξια, ούτε και ferry αλλά αυτός εκεί ορθωμένος για πάντα ασπρογένης, βιβλικός περατάρης.

Όταν πια δε βάσταγε να το κρατάει άλλο μονάχος του το ferry, το πούλησε. Ο «Παντοκράτορας», η «Κατερίνα Κ.», ο «'Αγιος Παντελεήμων» και ο Νικολής του είχαν μείνει να πηγαινοφέρνουν τα φορτηγά και τους λιγοστούς αργόσχολους που προτιμούσαν το ναύλο της αλμύρας από το ακριβό αντίτιμο της γέφυρας. Στα χέρια δυο οικογενειών, πολλοί μαζί αυτοί, βάσταγαν ακόμα.

Δε τ’ άφησε όμως εντελώς ο μπάρμπα Κίτσος το πέρασμά του. Αγόρασε το Café-Εστιατόριον « Ο Γούλας» , μια καντίνα στο τέλος της ισιάδας που έρχεται απ’τη γέφυρα προτού αρχίσει ο δρόμος ν’ ανεβαίνει για την Παλιοβούνα. Άλλαξε και την ταμπέλα. Ξανακρέμασε την παλιά «Οβελιστήριον». Κι από δίπλα έβαλε να γράψουν «Το Πέραμα». Τα βράδια το κράταγε μονάχος ανοιχτό για τους νυχτερινούς ταξιδιώτες.

Χριστούγεννα και ξεκίνησε να βάλει φωτάκια στην καντίνα, να φαίνεται από μακριά. Έβαλε μπλε φωτοσωλήνα στον φράχτη και δίχτυ με λευκά στη στέγη και στην κληματαριά έβαλε και μια καμπανούλα πορτοκαλί ν’ αναβοσβήνει πάνω από την πόρτα. Τ’ άναβε όλα μαζί στις 5 το απόγευμα, όταν έκανε να δύσει και τα 'σβηνε στις 12 όταν πια είχε περάσει και το τελευταίο υπεραστικό προς δυτικά. Τον 'Αγιο Βασίλη που ’χε βάλει να δείχνει προς την ταμπέλα και το καράβι στην αυλή τα κράταγε ανοιχτά ολονυχτίς, αλλά πάλι άνθρωπος δεν πάταγε στην καντίνα του.

Μόνο κανένα παράνομο ζευγάρι έκρυβε την ξεστρατησιά του στην έρημη καντίνα. Ή κανένας φορτηγατζής που το παράνομο ανθρώπινο φορτίο του δε του επέτρεπε να ανακατεύεται με τους για burgers και moccachino διψασμένους θαμώνες του OlympicPlaza, λίγα μέτρα της ισιάδας πιο πριν. «Δε βαριέσαι, ας ειν’ κι έτσι.»

Άναβε κάθε μέρα ο γέροντας την φάτνη του κάθονταν κάτω από τη φωτισμένη κληματαριά και αγνάντευε το πέρασμά του. Ως που ένα βράδυ φωτίστηκε. Ένα αστέρι. Αυτό ήταν που έλειπε από την φάτνη του. Πώς δεν το ’χε δει πρωτύτερα. Έβαλε και του 'φεραν ένα αστέρι φωτοσωλήνα, με ουρά. Και σιδηρουργούς έφερε ο γέροντας να φτιάξουν δυο σιδερόβεργες να κρατάνε το αστέρι ψηλά, να αιωρείται πάνω από τη στέγη. Το βράδυ το σκούρο σίδερο χανόταν στο σκοτάδι και ο κίτρινος φωτοσωλήνας έδειχνε προς τη δικιά του Βηθλεέμ.

Και καινούργια πινακίδα έβαλε και του 'φτιαξαν. Θα το άλλαζε πάλι το όνομα. Δίπλα στο «Οβεληστήριον» φώτιζε τώρα σε γαλακτερό φόντο με μπλε σκούρα του νυχτερινού ουρανού γράμματα «Βηθλεέμ».

Παραμονή Χριστουγέννων και στο «Οβελιστήριον Η Βηθλεέμ» στην άκρη της εθνικής, ο μπάρμπα-Κίτσος αφού έφαγε από νωρίς με την κυρία Νίτσα τη μοναδική υπάλληλο που κάλυπτε όλα τα εργασιακά πόστα της καντίνας του , με μία κίνηση ιερατικής μεγαλοσύνης την απέλυσε της βάρδιάς της προκειμένου να συμφάγει μετα τέκνων και συζύγου αυτής. Μέρες που 'ναι.

Κάθεται και ο μπάρμπας έξω από την καταστόλιστη καντίνα και αγνάντευε την θάλασσα τα φωτάκια στις όχθες της αντίπερα πλευράς. Και λογίζονταν τ’ ανθρώπινα καραβάνια που κάλεσαν ηθελημένα ή και μη, οι δρόμοι. Ορδές ανθρώπων μ ’ένα αστέρι να τους οδηγεί ή και στα βαθειά σκοτάδια κίνησαν να πάνε πού; Και γιατί;

Εκείνη τη στιγμή, οι Απόγονοι του Βαλαάμ πρόσεξαν το αστέρι και κατάλαβαν πως ήρθε το πλήρωμα του χρόνου. Ο γέροντας Μελχιόρ, ο μελαμψός Βαλτάσαρ και ο Νεαρός Γασπάρ. Για την περιοχή ο Λάκης, ο Σάκης κι ο Γάκης από το Γρηγόρης, το Θανάσης και το Γιωργάκης . Φρενάρουν μπροστά από την καντίνα. «Ωρε τ’ άναψε το κατάρτι τ’ πάλι ο μπάρμπας». «Αφού σας το ‘πα ρε τα τσέπωσε χοντρά, ferry πούλησε δε πούλησε μαγκάλι».

Με μια χαρά παιδική τους δέχτηκε στη φάτνη του ο μπάρμπα-Κίτσος. Χωρίς Μάγους κι αστέρι φάτνη δε στέκει. Τους έβγαλε και τρεις μπύρες , έβγαλε μια και γι' αυτόνα κι ας μην έπινε πια, για την καρδιά του. «Ε, δε βαριέσαι. Μέρες που ’ναι».

Καθόταν ανάμεσά τους στην καταστόλιστη καντίνα, η ξυλόσομπα να καίει. Χαμογελαστός, πράος, ελπίδα φέρων, ευτυχής. «Άλλ’ μια γύρα κιρασμέν’ απι μένα ουρέ παιδιά». «Στην υγειά σ’ μπάρμπα-Κίτσο και χρόνια πολλά.»

Και έτσι όπως έσκυψε στο ψυγείο ο γέρος, του την 'πεσαν κι οι τρεις.

Χριστίνα Πλαΐνη

Φόνος από μετάξι

Ήταν γλυκός. Ήταν καλός. Δεν ήθελα να τον σκοτώσω. Φέρνω στο μυαλό μου την τελευταία ματιά που ανταλλάξαμε. Είχε μια έκπληξη στο βλέμμα, αλλά και μια αδιόρατη προσμονή. Όταν δένω ένα σκοινί, δένω ένα σκοινί. Το ήξερε, δεν αντιστάθηκε. Το σώμα του ήταν ζεστό, οικείο, μπορούσα να αγγίξω τις φλέβες στο λαιμό του που πάλλονταν. Ήταν δικός μου εκείνη τη στιγμή που απλά, έσφιξα το σκοινί λίγο παραπάνω…

Αφροδίτη Σταμπουλοπούλου

Το κόκκινο κρεβάτι

Ξύπνησε. Όλα τα κεριά γύρω της ήταν αναμμένα. Οι φλόγες θέριευαν. Δεν την άφηναν να δει τίποτα άλλο πέρα από την κόκκινη λάμψη τους.

Προσπάθησε να σηκωθεί κι έτσι ανακάλυψε πως ήταν φασκιωμένη με κάτι τόσο σφιχτά που αν επιχειρούσε να ελευθερωθεί μάλλον θα τυλιγόταν ολόκληρη στις φλόγες. Έμεινε ακίνητη κι αποφάσισε να φωνάξει αλλά όταν άνοιξε το στόμα της κανένας ήχος δε βγήκε. Τέντωσε το λαιμό της προσπαθώντας να δει κάτι πέρα από τις φλόγες μα δεν αντίκρισε παρά μόνο κάποιες σκιές να τρεμοπαίζουν στον απέναντι τοίχο.

Λίγο σάλιο βγήκε από τα χείλη της. Η γιορτή είχε μόλις αρχίσει.

Δέσποινα Κακάκη

Παραπληγική γοητεία

Καρικατούρα μικρού χεριού σέρνει αδέξια την ξύλινη μπίλια πάνω στο χοντρό σύρμα. Πέντε. Τοκ…

Ήρθε κι απόψε στην ώρα του. «Πού 'σαι ρε αρχηγάρα;», ρωτάει τον μεγάλο. «Η μαμά θ' αργήσει λίγο σήμερα. Θα μαγειρέψω εγώ. Ευκαιρία να φάμε τα αμαρτωλά μας μάγκα μου. Λεβέντη μου.» «Το άλλο πού είναι; Ακόμα μέσα; Πού να πάει κι αυτό το ζωντανό, το λυπάμαι. Σκάρτο μας το 'δωσε ο θεός. Το πέταξε. Ούτε φαγητό δε γυρεύει. Κάτσε να φάμε». Μπρος πίσω αγχωτικά το κορμάκι του σαν σε πείσμα να ανοίξει τρύπα στον αέρα που βρώμησε από τον απόηχο του πατέρα του. Τέσσερα. Τοκ…

Του σπιτιού το κουδούνι χτυπά. Και τον χτυπάει ξανά σε κάθε ρημαγμένο κύτταρό του. Κάθε φορά χτυπάει και δυνατότερα. Γουρλώνει τα μάτια σε μίμηση ενήλικης απορίας. Γρατζουνά άρρυθμα, τρομαχτικά σχεδόν, τις δωδεκάχρονες παλάμες του στην πόρτα. Προσπαθεί να φωνάξει «είμαι μόνος» και κάτι παγωμένοι και φάλτσοι αλαλαγμοί προλαβαίνουν ν' ακουμπήσουν με θλιμμένη απειλή την πλάτη του επισκέπτη. Που απομακρύνεται. Πίσω στο δωμάτιο. Δε μιλάει. Μόνο ουρλιάζει όταν πονάει. Τρία. Τοκ…

Κάποιο κορίτσι, είναι δεν είναι τριών ετών, παίζει στην παραλία. «Πώς σε λένε κοριτσάκι; Τούτος εδώ είναι ο Μάριος, θέλει να παίξετε μαζί. Εγώ είμαι η μαμά του». «Γιατί δε μιλάει μαμά το αγοράκι; Μα είναι μεγάλο, γιατί δε μιλάει; Έλα φύγε, μη μου χαλάς το κάστρο μου!» «Έχει πρόβλημα αγάπη μου, να παίξετε θέλει μόνο. Κοίτα το καημένο πως κάνει. Δεν είναι σαν εσένα, έχει πρόβλημα.» «Όμορφο το κοριτσάκι σας.» «Ναι…» Το στόμα του Μάριου ανοίγει αχόρταγα πάνω στο κεφάλι της μικρής. Του ξεφεύγουν και κάτι ήχοι σα ρεψίματα μαζί με σάλια. Την τυλίγει με τα χέρια του ανυπόμονα με λαίμαργη διάθεση χαράς. Τη ρίχνει κάτω. «Μην κλαις ψυχή μου, έλα δω… Μην τρομάζεις. Να σε φιλήσει

ήθελε μόνο το κακόμοιρο.» «Πάμε Μάριε. Πάμε παιδί μου. Θέλει καιρό ο κόσμος ακόμα για να μάθει να φιλάει». Επιστροφή στο σπίτι. Δύο. Τοκ…

Γντουπ! Γντουπ! Ένα περιστέρι κουτουλάει με ορμή στη τζαμαρία του δωματίου. Ζαλίζεται, πέφτει χάμω. Και ξανά. Με κουτσό πέταγμα θα προσπαθήσει πάλι. Δεν βλέπει το τζάμι και όσο δε βλέπει τζάμι δεν υπάρχει τζάμι. Κι επιμένει. Και τα βάζει μαζί του. Μονάχα την ώρα που πλησιάζει αναγνωρίζει την αντανάκλασή του στη γυάλινη επιφάνεια και είναι αυτή η σφραγίδα πως υπάρχει. Αυτή το βεβαιώνει ακόμα πως δε λείπει. Πετάει. Χτυπάει. Πέφτει κάτω. Μένει κάτω. Με την άκρη της γλώσσας του ακουμπάει τη νεκρή μύτη του μολυβιού. Ένα. Τοκ…

Με γέλιο μόρτικο, για πολλούς αηδιαστικά σχιζοφρενικό, επαναστατεί στο ξύλινο αριθμητικό του και το σπάζει. Από παιδί μοναδική παρέα του. Τοκ… Τοκ… Οι μπίλιες… Τοκ… Και μ’ ένα αληταριό ξανάστροφο θαρρεύεται πως πετά. Μ’ όλη εκείνη τη δύναμη που μάζευε καιρό. Και μ’ όλο εκείνο το ουρλιαχτό ψυχής. Τελευταία κραυγή. Όχι από πόνο. Όχι αυτή τη φορά. Χυμάει στην τζαμαρία σαν από παλιά εκπαιδευμένος μονομάχος. Η άκρη του μολυβιού ακουμπάει τη νεκρή του μύτη. Λυτρωμένο κόκκινο τριγύρω και μια στάμπα περιστεριού παραδίπλα. «Κοιτάτε είναι κόκκινο. Σαν το δικό σας κόκκινο. Ακούστε… Ακούστε! Κατάφερα και να μιλήσω. Σαν εσάς να μιλήσω. Κάνουν θόρυβο οι πράξεις όταν πληγώνουν. Τα όνειρά μου ήταν υγιή. Και πήραν τώρα κι αυτά την ίδια μεταλλική γεύση πού’ χα στο στόμα μου όταν δάγκωνα εμμονικά τα δάχτυλα μου. Να ‘ναι ίσια σαν τα δικά σας ήθελα. Χτες το βράδυ πρόσεξε τα σημάδια τους η μαμά μου σαν ήρθε να με σκεπάσει. Το πρωί θα πάμε παραλία. Κάνει καλό η θάλασσα στις πληγές, μου είπε.» Ο φονιάς αναζητείται. Πέντε. Τοκ… Τοκ…Γντουπ! Στην απέναντι γειτονιά η Ελένη. Δε μιλάει. Μόνο ουρλιάζει όταν πονάει. Κατά συρροή δολοφόνος. Τοκ…

Μαρία Αγραπίδου

Μια υπέροχη ιστορία αγάπης

Επιτέλους, είχε βρει τρόπο να την κάνει δικιά του. Όλα είχαν συμβεί ακριβώς όπως τα είχε φαντασιωθεί. Από την παρθενική στιγμή που κεραυνοβολήθηκε από το μεθυστικό γιασεμί του κορμιού της εκείνη την αποφράδα μέρα στη διασταύρωση Ιπποκράτους και Ακαδημίας τίποτε πια δε θα ήταν το ίδιο.

Τράβηξε τα ρολά για να μην την ξυπνήσουν οι προβολείς από τα μαγαζιά της εθνικής, την σκέπασε ευλαβικά με το κατακόκκινο ολομέταξο σεντόνι, προσέχοντας μη την ενοχλήσει, την χάιδεψε τρυφερά, την νανούρισε με μελωδίες αγάπης κι όταν αποκοιμήθηκε προσευχήθηκε κανείς να μην την τραβήξει από τα όνειρά της. Απέμεινε να την κοιτάζει αποσβολωμένος. Υπέροχο θέαμα! Θα ήταν ικανοποιημένος ακόμη κι αν η καρδιά του σταματούσε να χτυπάει. Τόσο πολύ ευτυχισμένος ήταν!

Η σπουδαιότερη από όλες τις κατακτήσεις · και η πιο ζόρικια, όμως. Η σημερινή μέρα ήταν ξεχωριστή. Ήταν η μέρα που είχαν μοιραστεί το κρεβάτι μαζί. Για πρώτη φορά. Ημέρα για επετείους και πανηγύρια.

Από το χάραμα ακόμη είχε φροντίσει προσωπικά ,ώστε όλα να είναι τέλεια. Είχε εγγενή μανία με την τάξη και την οργανωτικότητα. Είχε ποτίσει τα κόκκινα, μαβιά και ροζουλιά γεράνια στη βεράντα του, είχε σφουγγαρίσει και κάνει παρκέ, είχε τακτοποιήσει κάποια λιγοστά ρούχα, που του είχαν ξεφύγει την τελευταία φορά στην ντουλάπα του, κατά μέγεθος, ύφασμα και χρώμα, ίσιωσε ένα κάδρο στον τοίχο που του φάνηκε ότι έγερνε ,μαγείρεψε τη σπεσιαλιτέ του προσθέτοντας τις ακριβείς αναλογίες σε μπαχαρικά, έκανε μπάνιο , κουστουμαρίστηκε και φόρεσε το πιο αφοπλιστικό του χαμόγελο.

Εκείνη δεν ήθελε να πάει σπίτι του ακόμα, αν και έβγαιναν καιρό μαζί. Συντηρητικιά, περίεργη ή απλώς αδιάφορη. Ή όλα αυτά μαζί. Εκείνος επέμενε. Μεγαλογιατρός, παραμυθάς και μόντελος. Δεν έπαιρνε από όχι. Πώς να του αντισταθεί; Την κατάφερε και δεν τους βγήκε σε κακό. Το αντίθετο, μάλιστα.

Για εκείνη την ημέρα είχε κάνει πολλά όνειρα. Κι όλα, μα όλα όμως, έγιναν, όπως τα ήθελε. Όπως τα ήθελαν και οι δυο. Και μόνο για μια τέτοια μέρα άξιζε τον κόπο.

Το επόμενο πρωινό, όταν η μαγεία είχε χαθεί και η λαγνεία είχε καταλαγιάσει αποφάσισε να κάνει τη θυσία που όλες οι μεγάλες αγάπες απαιτούν. Κι εκείνη ήταν η μεγαλύτερη από όλες.

Στους τέσσερις τοίχους ενός υπόγειου γεμάτου υγρασία κελιού, έχοντας για προσκέφαλο το ολομέταξο πορφυρό σεντόνι του πρωτόγνωρου έρωτα που τον μέθυσε κοίταζε τις ρωγμές από το ταβάνι. Αναπολούσε με περισσή νοσταλγία την ώρα που η αγαπημένη του έβγαζε κραυγές, όταν εκείνος επιδέξια σιγούρευε ότι θα εξαφανίσει κάθε ίχνος αέρα από τα πνευμόνια της. Ηδονιζόταν όταν της έβγαζε την καρδιά από το ξεψυχισμένο κορμί της, για να την νιώσει να πάλλεται στις παλάμες του. Μόνο για εκείνον. Αξέχαστες στιγμές πάθους κι έρωτα, ακατανίκητη δύναμη, εναρκτήριο λάκτισμα, για κάτι μεγάλο, υπέροχα μοναδικό.

Είχε κάνει καλά που δεν της επέτρεψε να τον απορρίψει. Την είχε κάνει δικιά του. Κι όχι μόνο. Είχε υπογράψει ομολογία πίστεως ενόψει Θεού και ανθρώπων. Πόσο μεγαλύτερη θυσία πια;

Μαρία Γκότση

Ίσκιοι

Ένα ελαφρύ αεράκι φύσηξε και διαπέρασε τα φύλλα της μεγάλης συκιάς, που ορθώνονταν επιβλητική στη γωνία, στην άκρη της διασταύρωσης. Η ανεπαίσθητη πνοή άρχισε να σχηματοποιείται, παίρνοντας, την μορφή μιας διάφανης φιγούρας, η οποία σιγά-σιγά έπαιρνε το σχήμα και την όψη ανθρώπου, ανθρώπου από μια άλλη εποχή. Η φιγούρα διάβηκε ανάλαφρα το δρόμο και κατευθύνθηκε στο σπίτι στο τέρμα του κτήματος. «Θοδωρή, ήρθα».

Ως δύο σκιές πια, άρχισαν να απομακρύνονταν από το σπίτι και κατευθύνθηκαν προς την μεγάλη συκιά. Κάθισαν στο πέτρινο πεζούλι στην ρίζα της. Βαρύς ο ίσκιος της συκιάς, γεμάτος ψυχές και αερικά.

- Τόσα χρόνια περιδιάβαινα και περιπλανιόμουν στα ίδια μέρη, βλέποντας τον τόπο να αλλάζει, τα απέραντα χωράφια μετατράπηκαν σε απέραντους κάμπους. Τα σπαρτά, έγιναν δέντρα, τα δέντρα γέμισαν λευκά άνθη και χρυσούς καρπούς. Κόσμος περνούσε και χάνονταν. Κι εγώ εκεί, άυλος και ακοίμητος. Κι εσύ εκεί. Γυρνούσες πάντα εδώ, πρωινά, απογεύματα, σκοτεινά βράδια. Ζαλωμένος την καραμπίνα τα βράδια, έκοβες βόλτες. Και πάντα καθόσουν κάτω από τον ίσκιο της συκιάς, στο τσιμεντένιο κάθισμα που είχες τοποθετήσει. Καθόσουν και αντίκριζες το μέρος που με είχες σκοτώσει.

Δίπλα - δίπλα καθόμασταν, ορατά και αόρατα μαζί, ζωντανά και ομιχλώδη, ώρες πολλές, ημέρες, χρόνια, αμέτρητα χρόνια. Του μιλούσα, αλλά δεν άκουγε την φωνή μου. Κινούμασταν στον ίδιο χώρο, αλυσοδεμένοι από το αδικοχαμένο αίμα μου.

… Ήταν μια μέρα σαν όλες τις άλλες, κι εγώ μπαϊλντισμένος από τα τόσα προβλήματα. Δύο χρόνια πέρασαν από τον θάνατο του πατέρα και δεν καταφέραμε να ορθοποδήσουμε. Η μάνα για να τον σώσει, ξεπούλησε την

περιουσία που είχε μείνει, σπίτια, κτήματα, κοσμήματα. Η υπόλοιπη είχε χαθεί λόγω της απέραντης και άνευ ορίων καλοσύνης του πατέρα και της έμπρακτης αγάπης του προς όλους. Του ζητούσαν να μπει εγγυητής σε δάνεια, γιατί δεν είχαν περιουσία, και πάντα δέχονταν και πάντα αυτοί δεν εξοφλούσαν και οι δανειστές τους έρχονταν και άρπαζαν το δικό μας βιος. Και ήταν τόσοι πολλοί αυτοί που συνέχεια ζητούσαν…

Αλλά παρόλη την τόση καλοσύνη του δεν σώθηκε, γιατί δεν μπορούσε να σωθεί. Κι έμεινα εγώ ανήλικο και απαίδευτο παιδί στα δεκαπέντε μου, αλλιώς μαθημένο, να γίνω ο αρχηγός της οικογένειας και να φροντίσω την μικρή μου αδελφή και την μητέρα μου, αρχόντισσα πριν από δύο χρόνια, πάμφτωχη και καταχρεωμένη τώρα, χωρίς σύζυγο, χωρίς δουλειά, χωρίς περιουσία, μόνο με δύο μικρά παιδιά και την αξιοπρέπειά της, υπηρέτρια στις παλιές της υπηρέτριες με γενναιότητα και ψυχικό μεγαλείο. Και προσπαθούσα τόσο πολύ και λόγο κακό δεν είχα για κανέναν.

-Το άλογό σου όμως μπήκε στο χωράφι μου.

- Τίποτα δεν σου κατέστρεψε. Τίποτα δεν έκανε. Απλά πάτησε.

- Σε περίμενα να φανείς στο δρόμο να σε βάλω στη θέση σου.

- Είχα τόσες σκοτούρες στο μυαλό μου…

- Δεν το θεώρησες σημαντικό αυτό που σου είπα.

«Ε, καλά, άσε με, ζώα ήταν», σου είπα και έκανα να φύγω.

Πήγα να δρασκελίσω το δρόμο και να ανέβω στο χωράφι. Μου κάρφωσε το μαχαίρι που πάντα κρατούσε μαζί του, όταν δεν τον έβλεπα, πισώπλατα, άνανδρα. Το κάρφωσε θέλοντας να με σκοτώσει. Το γύρισε και στην πληγή για να είναι σίγουρος ότι θα με τελειώσει. Κι αυτό, γιατί απλά το άλογο πάτησε στο κτήμα του. Χωρίς να χαλάσει τίποτα, χωρίς να φάει τίποτα.

Στα διπλανά χωράφια, ούτε δέκα μέτρα μακριά, οι άνθρωποι σκάλιζαν το χώμα ανέτοιμοι για εκείνο που θα συνέβαινε. Άκουσαν φωνές, πέταξαν τις τσάπες απ' τα χέρια τους και έτρεξαν αμέσως. Άλλα χρόνια τότε και οι άνθρωποι νοιαζόντουσαν. Το δεκαεπτάχρονο παλληκάρι, μαχαιρωμένο και το αίμα να αναβλύζει από την πληγή, που κρατούσε με τα χέρια του. Όρθιος δίπλα του ο θύτης, στην ίδια σχεδόν ηλικία μ' αυτό.

-«Κακούργε μ' έφαγες», ήταν το τελευταίο που ψέλλισα.

Προσπάθησαν πανικόβλητοι να κλείσουν την αιμορροούσα πληγή, αλλά ο Φώτης ξεψύχησε στα χέρια τους. Ο Θοδωρής σαν αγρίμι γυρνούσε γύρω - γύρω από το σώμα, χωρίς να μπορεί να φύγει. Ο απόηχος του φονικού διαπέρασε όλον τον Αργολικό κάμπο. Στα χωράφια αντήχησαν οι φωνές των ανθρώπων και έφτασαν στα αυτιά της μάνας του, στην άκρη του κτήματος. Έτρεξε κι αυτή και είδε τον γιο της, φονιά, να διαγράφει κύκλους γύρω από τον νεκρό.

-Γλύψε το αίμα από το μαχαίρι, πάρε το άλογο και φύγε.

-Το θολωμένο μου μυαλό άκουσε τη φωνή της και αμέσως υπάκουσα. Πήρα το μαχαίρι που έσταζε το αίμα σου, το έβαλα στο στόμα και δεν άφησα ούτε σταγόνα.

Οι γείτονες που είχαν σπεύσει να σώσουν τον Φώτη, αποσβολωμένοι αντίκρισαν τον δολοφόνο να απομακρύνεται, αφού προηγουμένως έγλυψε όλο το αίμα από το φονικό μαχαίρι. Μόνο τότε κατάφερε να φύγει. Το αδικοχαμένο αίμα δεν τον άφηνε.

- Σε τίποτα δεν σου έφταιξα.

- Μισούσα την καλοσύνη σου. Ήταν αδυναμία. Άρπαξα την ευκαιρία και σε χάλασα.

- Ήμουν πάντα εδώ. Σε έβλεπα να σκοτώνεις πολλούς, να σακατεύεις ακόμα περισσότερους, να καταστρέφεις την ομορφιά με χαιρεκακία.

- Ποτέ δεν μετάνιωσα.

- Είναι πια καιρός.

Το φως τρεμόπαιξε και αλλοιώθηκε. Τα αόρατα άρχισαν να γίνονται ορατά και απόκοσμος θόρυβος σούστας ακούστηκε να πλησιάζει. Αλλόκοτη μέρα. Όλη η φύση ανατρίχιασε.

- Προχώρα Θοδωρή. Σε περιμένουν.

Η σκιά του φονιά, ξεγυμνωμένη και τρέμουσα, χωρίς τον πιστό σύντροφό της, το αγαπημένο του μαχαίρι, χωρίς το όπλο του, βάδισε προς τον δρόμο που ανοίχθηκε και χάθηκε.

- Ήρθε επιτέλους η ώρα να φύγω κι εγώ.

Η ψυχή λυτρώθηκε. Το αίμα … ;.

Ένα απαλό αεράκι σηκώθηκε και σάλεψαν τα δέντρα του κάμπου. Το νερό ξεχύθηκε από τα κιούγκια και ο γκιώνης στον ευκάλυπτο άρχισε το μοιρολόι του, ενώ η σελήνη πορφυρή μεσουρανούσε.

Η μορφή σιγά-σιγά εξαϋλώθηκε. Το θρόισμα των φύλλων γαλήνεψε και η συκιά για τελευταία φορά σκίρτησε, καθώς η ψυχή αποχωρούσε.

Βαρύς ο ίσκιος της συκιάς, μα σαν πιο ανάλαφρος τώρα.

(Στη μνήμη του Φώτη)

Πάκου Χριστίνα

Νυχτερινό

Διέσχισε την Βουκουρεστίου.

Ψιλόλιγνος, μελαχρινός, φρεσκοξυρισμένος.

Γκρι κουστούμι, μοκασίνι μαύρο, μαύρη τσάντα.

Στάθηκε στο μαγαζάκι της γωνίας για καφέ.

Φρέντο καπουτσίνο μέτριο...

Μία μάτια στο ρολόι και βουρ για το γραφείο...

Ούτε που κατάλαβε πως πέρασε η ώρα....μεσάνυχτα

Άναψε το πράσινο αμπαζούρ.

Η πόλη έξω βροχερή και υγρή.

Άλλη μια ώρα. Χτύπημα στη πόρτα.

Μία γυναίκα. Μαύρη καμπαρντίνα, κοντό μαλλί, λευκό δέρμα.

Ήταν εκείνη. Την περίμενε. Πάντα την περίμενε.

Ήρθε όμως για άλλο λόγο.

Την κοίταξε κατάματα. Κατάλαβε.

Ένα μήνα την παρακολουθούσε. Δεν είπαν πολλά.

Της πέρασε χειροπέδες και την παρέδωσε στον αξιωματικό υπηρεσίας.

Άναψε τσιγάρο....ρούφηξε με ηδονή

Άρχισε ψιλόβροχο...

Απ' το παράθυρο ερχόταν η μυρωδιά της βρεγμένης γης...

Από παιδί του άρεσε...

Παλτό, τσάντα, τσιγάρα... έφυγε

Ραντεβού στο απέναντι μπαράκι για ποτό....

Θάλεια Χαραλαμπίδου

Ιστορία τρόμου στο Μιλάνο

Η Πλουμή πήρε βαθειά ανάσα και σταμάτησε το ερωτικό παραλήρημα για τον Ανδρέα. Η παρέα εξουθενωμένη από τον ρητορισμό της, σιώπησε και έστειλε τα βλέμματα όλων προς τον φωτισμένο Λυκαβηττό. Αιφνιδιαστικά ξανακούστηκε: "έχετε ζήσει ποτέ στιγμές τρόμου;" "ε… μόλις τις ζήσαμε, μουρμούρισε ο Αργύρης, μπουκωμένος με ένα λουκουμάκι", "έλα σαχλαμάρες… συγνώμη σας κούρασα", απάντησε στο πείραγμα στραβώνοντας το στόμα. "Να, θα σας διαβάσω κάτι γραμμένο από μια δεκατετράχρονη που με τάραξε, άναψε το φως της βεράντας" με πρόσταξε ανέμελα και ξεκίνησε, "ευχόμουν πολλούς μήνες τον θάνατό της… αλλά δεν έπιασε! Σιγά-σιγά έφθασα πίσω της την ώρα που ρέμβαζε στην άκρη του γκρεμού… της δίνω μια… και εξαφανίστηκε στα γρήγορα. Ο πατέρας μου τώρα θα ξαναγυρνούσε στο σπίτι…" Δεν μίλησε κανένας. Η παρέα δε φάνηκε να θέλει αναλύσεις σοβαρών θεμάτων. Εγώ θα σας πω, φώναξα υψώνοντας το χέρι. Ανακάθισα ως παραμυθού και…

Που λέτε, ήταν Απρίλιος του πρώτου έτους του νέου αιώνα, 2001. Αιφνιδιαστικά προκύπτει να συνοδεύσω μία φοιτήτρια και την "εργασία" της, στο Μιλάνο, για συμμετοχή στην ετήσια και πολύ σημαντική έκθεση επίπλου. Από εκείνη την στιγμή η ταχυκαρδία κι εγώ γίναμε ένα, γιατί έπρεπε σε ένα εικοσιτετράωρο να ενημερωθώ για τις διεπιστημονικές επαφές και συνθήκες, να οργανώσω την μεταφορά πλήθους σχεδίων και μακετών, να ετοιμάσω βαλίτσα και… να ενημερώσω τον Λάκη μου!

Εν Μιλάνο. Ο χώρος της έκθεσης απέραντος, το στήσιμο του περιπτέρου δύσκολο, τα μέσα μηδενικά. Επιστρατεύοντας "τσαχπινιές" εκμαιεύσαμε βοήθειες από τα γύρω περίπτερα, σημειώνω ότι υπήρχε πολύ δουλειά. "Τυχερά τα περίπτερα", σχολίασε με πονηρό μορφασμό ο Αποστόλης Τον κατακεραύνωσα με το βλέμμα και συνέχισα. Αποκτήσαμε γραφείο και

καρέκλες, σκάλα και καρφιά και κάποιους νεαρούς να καρφώνουν! Το επόμενο βράδυ εμφανιστήκαμε φινετσάτες και γελαστές στο ιδιαίτερα πρωτότυπο περίπτερο μας, για τα εγκαίνια. Για να μην το κουράζω, τα κορίτσια- συντρέχουσες δικές μας φοιτήτριες ευρισκόμενες στο Μιλάνο- κάποια στιγμή μου ζήτησαν να περιηγηθούν στην έκθεση. Έμεινα μόνη. Πλήρωσα τα καφεδάκια μας, άφησα ξέμπαρκη στο γραφείο την τσάντα μου, η τσάντα πήρε τον δρόμο για αλλού, με όλα τα χρήματα, ταυτότητα, κλειδιά. Δεν βρέθηκε ποτέ! Ουδέν σχόλιο, συνεχίζω για το δια ταύτα…

Η παραμονή μας ήταν σε μοναστηριακή πανσιόν, με καθολικές καλόγριες. Θυμάμαι την εύσωμη υψηλή ηγουμένη, με μακριές φούστες μαύρες και καφέ, σφικτές στη μέση με δερμάτινη φαρδιά ζώνη, που όταν της είπα το συμβάν με την τσάντα, με διάπλατα μάτια προσπαθούσε να με παρηγορήσει… και εγώ για να την καθησυχάσω απαντούσα, "moltobene, moltobene"! Το επόμενο βραδάκι με κάτι λίγα χρήματα που υπήρχαν στην τσέπη βγήκα στη γειτονιά, γύρω από την πανσιόν, να βρω φωτογραφικό φιλμ.

Τριγυρνώντας, είδα κόσμο μαζεμένο στην πλατεία. Κοντοστάθηκα προσπαθώντας να καταλάβω τον λόγο. Μικροί, μεγάλοι, άνδρες, γυναίκες, παίρνανε από μία δάδα στο χέρι. Κάποιος πρότεινε και σε μένα, αρνήθηκα κουνώντας το κεφάλι και σκεπτική με τα χέρια στις τσέπες εξακολουθούσα να παραμένω στο χώρο. Αργότερα μία ξανθιά κοπέλα με φιλικό ύφος μου λέει: "ξεκινάμε;" "πού πάμε;" τη ρωτάω, αφού ήδη είχα παραλάβει μία δάδα αναμμένη και προχωρούσα με το πλήθος. "Πορεία για την Ειρήνη", μου απαντάει. Μαργαρίτα το όνομα της.

Σκοτείνιασε και αναρωτιόμουν εάν θα θυμάμαι να γυρίσω πίσω, άσε που η εξώπορτα της πανσιόν έκλεινε στις 11,00μμ. και το πρήξιμο στα πόδια μου δυσκόλευε το περπάτημα. Όλο στρίβαμε και ξαναστρίβαμε, δημιουργώντας μια φιδίσια φωτεινή ροή από αναμμένες δάδες. Ένοιωθα ότι γύριζα κινηματογραφική ταινία, αλήθεια σας λέω, είχα αποκοπεί από τα δρώμενα της

ημέρας και προχωρούσα στους δρόμους του Μιλάνο δίχως χρήματα, ταυτότητα, σκοπό, άγνοια χώρου και γλώσσας… Ο κόσμος στεκόταν στα πεζοδρόμια και μας χάζευε! "Είναι μακριά;", ρωτάω τη Μαργαρίτα "πόση ώρα θέλουμε;" "άλλα δέκα λεπτά" απαντάει κάνοντας" σσς... είναι σιωπηλή πορεία!"

Πήγε εννέα όταν διαισθάνθηκα από τον ρυθμό των μπροστινών, ότι κάπου σταματάγαμε. Τέρμα! Εκεί κάτι σαν παλάτσο μου φάνηκε, όπου, πριν μπούμε μέσα, βουτάγαμε την αναμμένη δάδα σε ένα κουβά με άμμο και την αφήναμε σε έναν κάδο. Βρέθηκα σε αχανή υποφωτισμένο χώρο... τοσοδούλα… καθισμένη ανάμεσα σε στασίδια με αγνώστους. Τη Μαργαρίτα την είχα χάσει. Μ΄ έπιασε σύγκρυο, καίτοι θεωρούμαι πολύ ψύχραιμη. Το έξω γένναγε απορία, αλλά και ασφάλεια, το μέσα γοητεία, αλλά και φόβο, φόβο συμμετοχής σε κάτι περίεργο, κάτι αλλόκοτο! Δεν καταλάβαινα γιατί μπήκαμε εδώ , τι θα κάναμε; Πορεία ειρήνης μου είπανε!

"Γκραν - γκραν" ένας ήχος με έκανε να γυρίσω το κεφάλι και να δω κατατρομαγμένη, κάτι τύπους να κλείνουν αργά-αργά τις πανύψηλες σιδερένιες εξώπορτες. Πάγωσα… πνίγηκα… είμαι εγκλωβισμένη σκέφθηκα… δεν ξέρει κανένας που βρίσκομαι Κι εάν πάθω κάτι, δεν έχω κανένα στοιχείο αναγνώρισης. Στον θεόρατο μισοφωτισμένο χώρο ακούσθηκαν ψαλμωδίες, μερικοί παπάδες εμφανίσθηκαν στην σκηνή! Τι θα γίνει τώρα… ένοιωσα ανάμικτα συναισθήματα μυστηρίου, περιέργειας αλλά και τρόμου... μην είναι αλλουμινάτοι;! Αναρωτιόμουν πως θα φύγω από δω μέσα, άσε που τα πόδια μου με το ζόρι τα περπατούσα. Και εκεί που η ματιά μου περιεργαζόταν τον χώρο υπό τους ήχους της ψαλμωδίας… με αρπάζει ο διπλανός μου και με φιλάει, το ίδιο και ο έτερος διπλανός, και οι μπροστινοί μου κάνανε μεταξύ τους το ίδιο και εγώ μένω άναυδη, κόκκαλο! Σίγουρα κάποια ιεροτελεστία γίνεται, κάτι σε μαγεία! Ήθελα να δω τη συνέχεια, αλλά ο τρόμος του να παραμείνω ήταν μεγαλύτερος, άγνωστη μεταξύ αγνώστων. Ανήσυχη γύρισα κα ξανάδα τον πελώριο χώρο και τις θεόρατες πόρτες. Και να, βλέπω κάποιον, σαν

κινούμενο σπίρτο, προς μία πορτούλα δίπλα στις μεγάλες. Ο από μηχανής θεός. Ανάσανα… υπάρχει έξοδος! Σιγά-σιγά και μετά πιο γρήγορα βγήκα στο δρόμο. Κοίταξα το κτίσμα… ήταν εκκλησία!

Ώρα περπατούσα, ώσπου να φθάσω σε γνώριμα σημεία. Έκανα πολλές στάσεις καθισμένη στα πεζοδρόμια οργανώνοντας με στο σκοτάδι τον προσανατολισμό μου, και επιτέλους έφθασε η στιγμή, η λυτρωτική στιγμή, που κτυπούσα το κουδούνι της πανσιόν, 10.45μμ.

Γιώτα Κουτσιούμπα

Ταξίδι

Το τρένο ξεκίνησε, το σφύριγμα του την ανατρίχιασε, της θύμισε τις καμπάνες που χτυπούσαν πένθιμα όταν κατέβαινε το άψυχο σώμα της μητέρας της στην τελευταία του κατοικία. Ο πόνος της αβάσταχτος… κι εκείνη και ζωντανή – νεκρή έμεινε πίσω έχοντας να αντιμετωπίσει ολομόναχη και το «κτήνος» που ήθελε να λέγετε πατέρας της. Δεν είχαν περάσει παρά μόνο λίγες ημέρες από τον θάνατο της μητέρας της, όταν ένα βράδυ άκουσε πάλι την πόρτα της κάμαρας της να ανοίγει και μπροστά της να στέκεται «εκείνος» για να ικανοποιήσει τις άρρωστες ορέξεις του στο κορμί της.

Με τον που τον είδε το αποφάσισε! Τέλος πια, θα έφευγε ή τώρα ή ποτέ. Είχε τις λίγες οικονομίες που της έδωσε η μάνα της λίγο πριν «φύγει» κοιτώντας την με εκείνο το βλέμμα που πρόδιδε ενοχή και απελπισία. Το βλέμμα που την τάραξε βαθύτατα καταλαβαίνοντας πως η μητέρα της γνώριζε το δράμα που ζούσε 6 χρόνια τώρα η Μυρτώ από την άγουρη ηλικία των 12 χρόνων της, μα, ανήμπορη από την αρρώστια που την είχε καθηλώσει σε ένα κρεβάτι, δεν μπόρεσε να την προστατέψει. Τώρα όμως εκείνη δεν υπήρχε πια στη ζωή και η Μυρτώ ένοιωσε ελεύθερη να φύγει όσο πιο μακριά μπορούσε. Λίγα χιλιόμετρα από το χωριό που ζούσαν υπήρχε ο σταθμός του τρένου, θα έμπαινε μέσα και θα πήγαινε στην Αθήνα. Εκεί δεν θα μπορούσε κανείς να την

ανακαλύψει κανείς. Θα χανόταν μέσα στο πλήθος της Μεγαλούπολης. Θα τα κατάφερνε αρκεί να έφευγε. Τώρα.

Έβαλε σε ένα σάκο λίγα ρούχα και όσο πιο προσεκτικά μπορούσε άνοιξε την πόρτα κι εξαφανίστηκε στο σκοτάδι της νύχτας. Η απελπισία της έδινε δύναμη, περπάτησε για αρκετό χρόνο, δεν μπορούσε να υπολογίσει πόσες ώρες πέρασαν ώσπου κατάκοπη και φοβισμένη είδε μπροστά της το σταθμό. Είδε το τρένο να είναι έτοιμο προς αναχώρηση. Μπήκε μέσα και κάθισε σε ένα άδειο κουπέ. Η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή. Ήταν αλήθεια; Τα κατάφερε; Έφευγε;

Τα συναισθήματα της πολλά και αντικρουόμενα. Πόνος, φόβος, ελπίδα. Ήταν ακόμα παιδί, μόλις 18 χρονών και δεν ήξερε τίποτα από τη ζωή έξω από το χωριό της. Με το που ξεκίνησε το ταξίδι της άρχισε να φοβάται όλο και πιο πολύ. Το τρένο προχωρούσε αργά κι εκείνη ένοιωθε φτερό στον άνεμο. Μόλις τώρα συνειδητοποιούσε την απόλυτη μοναξιά της και την άγνοια της για τη ζωή. Ένοιωθε μεγάλη την ανάγκη ενός ανθρώπου, ν' ακουμπήσει πάνω του, να την προστατέψει, να την καθοδηγήσει στα πρώτα της βήματα προς την άγνωστη πορεία της ζωής που άνοιγε μπροστά της. Στην Αθήνα δεν γνώριζε κανένα, που θα πήγαινε, που θα έμενε, που θα απευθυνόταν να βρει μια δουλειά για να ζήσει; Σηκώθηκε αργά και έκανε μια βόλτα κοιτάζοντας τα άλλα κουπέ. Οι συνεπιβάτες της λίγοι οι οποίοι κοιμόντουσαν στις θέσεις τους. Γύρισε και μαζεύτηκε στο κάθισμα της με την ψυχή της να τρέμει από την αγωνία και το φόβο. Σε λίγη ώρα το τρένο σταμάτησε σε κάποιον σταθμό. Είδε έναν άνδρα να μπαίνει και να κάθεται απέναντι της στο δικό της κουπέ. Ήταν ένας άντρας γύρω στα πενήντα. Σοβαρός, καλοντυμένος, με μελαγχολικό βλέμμα. Τη χαιρέτισε ευγενικά. Η Μυρτώ μαζεύτηκε στο κάθισμα της. Ένοιωθε σαν φοβισμένο ζωάκι. Έκλεισε τα μάτια της και έκανε πως κοιμάται για να ελέγξει τα συναισθήματα της.

Όταν τα ξανάνοιξε είδε τον άντρα να την κοιτάζει έντονα, μ' ένα παράξενο βλέμμα και τα μάτια του ήταν υγρά από δάκρυα. Ήταν δυνατόν να έκλαιγε; Ο άγνωστος προσπάθησε να χαμογελάσει κάνοντας μια άχαρη γκριμάτσα. Η Μυρτώ τον κοίταζε με τα μεγάλα μάτια της γεμάτα έκπληξη. Ο άντρας αποφάσισε να της μιλήσει ή μάλλον να της εξηγήσει την ταραχή του. Έβγαλε το πορτοφόλι του και από μέσα τράβηξε δυο φωτογραφίες και αφού της συστήθηκε –λεγόταν Ορέστης Μακρίδης και ήταν εμπορικός αντιπρόσωπος σε ένα πρωτοποριακό είδος σε όλη την Ελλάδα και επειδή του άρεσε το ταξίδι με το τρένο, όταν τον εξυπηρετούσε προτιμούσε να ταξιδεύει με αυτό– της έδειξε τις φωτογραφίες όπου η μία παρουσίαζε ένα νέο κορίτσι στην ηλικία της και η Μυρτώ κατάπληκτη είδε «τη δίδυμη αδελφή της». Τόσο μεγάλη ήταν η ομοιότητα που είχε με το κορίτσι της φωτογραφίας. Η άλλη έδειχνε μια μεγαλύτερη γυναίκα που έμοιαζε αρκετά με το κορίτσι.

Κοίταξε τον κ. Ορέστη και περίμενε μία εξήγηση. Και τότε εκείνος άρχισε να της μιλάει για τη ζωή του. Της είπε πως πριν ένα χρόνο έχασε σε τροχαίο τα δύο αγαπημένα πρόσωπα της ζωής του. Τη γυναίκα του και την κόρη του. Και όταν είδε μπροστά του τη Μυρτώ τα 'χασε, ήταν τόση η ομοιότητα της με τη κόρη του που ταράχτηκε πολύ. Προσπάθησε να κρατήσει την ψυχραιμία του, όμως ο πόνος του μαζί με χαρά ήταν πολύ μεγάλος. Τη ρώτησε το όνομα της και όταν η Μυρτώ του το είπε ο κ. Ορέστης τινάχτηκε από το κάθισμα του. Δεν ήταν δυνατόν! Είχε το όνομα της κόρης του. Έπιασε με τα δυο του χέρια το κεφάλι του κι άρχισε να κλαίει με αναφιλητά. Η Μυρτώ σοκαρισμένη και ταραγμένη-νόμιζε πως ζούσε όνειρο- άρχισε κι εκείνη να κλαίει.

Μετά από ώρα ο κ. Ορέστης σκέφτηκε πως αυτό δεν μπορεί να ήταν τυχαίο. Της ζήτησε να του μιλήσει για τον εαυτό της. Ποια ήταν; Που πήγαινε; Είχε οικογένεια; Και η Μυρτώ φορτισμένη συναισθηματικά όπως ήταν από τα γεγονότα της δικής της ζωής μα και από την ιστορία του κ. Ορέστη, χωρίς να το συνειδητοποιεί άρχισε να του μιλάει για το δικό της δράμα και του αποκάλυψε πως το έσκασε ουσιαστικά από τον «πατέρα» της για να γλυτώσει, χωρίς να

ξέρει που θα βρεθεί και τι θα κάνει. Το μόνο που ήξερε ήταν πως πήγαινε στην Αθήνα.

Τώρα ήταν η σειρά του κ. Ορέστη να ταραχτεί με την ιστορία της Μυρτώς. Πιστεύοντας πως ο Θεός έφερε αυτό το κορίτσι στο δρόμο του, αποφάσισε να τη βοηθήσει με όποιον τρόπο μπορούσε και ποιος ξέρει; ίσως μια μέρα να έπαιρνε τη θέση της πραγματικής του κόρης στη ζωή του. Της πρότεινε να μείνει -όσο χρειαζόταν- στο σπίτι που διατηρούσε στην Αθήνα, μαζί με την οικονόμο του, που είχε εδώ και πολλά χρόνια να φροντίζει το σπίτι, μια και εκείνος έλειπε συνεχώς γιατί δεν μπορούσε να μένει στο σπίτι που έζησε με τη γυναίκα του και την κόρη του από τον πόνο των αναμνήσεων και η λύση που βρήκε ήταν να λείπει συνεχώς. Εκεί η Μυρτώ θα μπορούσε να ηρεμήσει και μετά ν' αποφασίσει τι θα έκανε στη ζωή της. Ήταν για κείνον το λιγότερο που μπορούσε να κάνει προς το παρόν, έστω, στη μνήμη της κόρης του.

Όση ώρα της μιλούσε η Μυρτώ τον κοίταζε και τα δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλα της καυτά. Το μυαλό της δεν μπορούσε να σκεφτεί. Μόνο η καρδιά της λειτουργούσε και χτυπούσε τόσο δυνατά που φοβόταν πως θα σταματήσει. Η ανάγκη της να εμπιστευτεί το Θεό και τον άνθρωπο που της έστειλε Εκείνος αυτή την στιγμή μπροστά της ήταν τόσο μεγάλη που πίστεψε πως έγινε θαύμα. Για μια στιγμή ένοιωσε πως ήταν η κόρη αυτού του ανθρώπου. κι εκείνος ο πατέρας που λαχταρούσε να έχει. Ναι, τον εμπιστευόταν, θα τον ακολουθούσε θα πήγαινε στο σπίτι του και θα γινόταν η κόρη που εκείνος έχασε, θα του έδινε όλη τη στοργή και την αγάπη που του έλειπε, κι εκείνη θα έβρισκε την πατρική αγκαλιά, το πατρικό χάδι και το στήριγμα που είχε τόσο ανάγκη. Φτάνοντας την Αθήνα του έδωσε το χέρι της και τον ακολούθησε ευτυχισμένη.

Άνοιξε τα μάτια της. Κοίταξε γύρω και ξαφνικά ξύπνησε. Βρισκόταν στο κρεβάτι της, στο δωμάτιο του πατρικού της σπιτιού.... Όλο αυτό που έζησε ήταν ένα όνειρο …

Λένια Δεβετζόγλου

Πατροκτόνος για τον έρωτα

Ο νεαρός γιός σκότωσε τον πατέρα του γιατί ερωτεύτηκε με πάθος την νεαρή γυναίκα του, τη μητριά του δηλαδή.

Ο Μάριος ήρθε για τις καλοκαιρινές του διακοπές στην Ελλάδα. Σπουδάζει στο Βέλγιο αρχιτέκτων, όταν τελειώσει θα συνεργασθεί με τον πατέρα του που είναι πολιτικός μηχανικός εδώ στην Αθήνα και μάλιστα πολύ επιτυχημένος. Φτάνοντας στο σπίτι του τον υποδέχθηκε η Τερέζα, η νεαρή σύζυγος του πατέρα του, τον υποδέχεται φιλικά εγκάρδια. Κάθονται στο σαλόνι και συζητούν για τις ζωές τους, τα ενδιαφέροντά τους, τα όνειρά τους. Ο πατέρας του ο Θάνος μόλις τον βλέπει με χαρά ανοίγει διάπλατα την αγκαλιά του, τον φιλά, τον χτυπά με υπερηφάνεια στην πλάτη και γυρίζει στη γυναίκα του και της λέει: Είδες αγάπη μου πόσο όμορφο γιό έχω; Η αγάπη μου για αυτόν είναι απέραντη, είναι το καμάρι μου, δίνω και την ζωή μου για αυτόν.

Οι μέρες στο σπίτι περνούν ήρεμα, ο Μάριος όμως ερωτεύεται παράφορα την Τερέζα, η κάθε στιγμή γι’ αυτόν είναι ευτυχία και δυστυχία. Λιώνει από έρωτα όταν τη βλέπει, η έλξη για αυτήν είναι μεγάλη, η καρδιά του πάει να σπάσει όταν τον κοιτά, είναι στη σκέψη του μέρα νύχτα. Τα βράδια μένει ξάγρυπνός, έχει την εικόνα της μπροστά του, αγκαλιάζει το μαξιλάρι του και πιστεύει πως είναι αυτή. Όταν βρίσκει ευκαιρία της κάνει κομπλιμέντα, της αγοράζει λουλούδια και μικροδώρα, αυτή τα δέχεται με χαμόγελο και τον ευχαριστεί με ευγένεια.

Η κοπέλα έχει διαφορά ηλικίας με τον Θάνο τον άνδρα της όμως αισθάνεται αγάπη για αυτόν, είναι ο έρωτάς της, ο φίλος της, ο πατέρας της, έχει μεγάλο σεβασμό γι’ αυτόν και ευγνωμοσύνη γιατί της προσφέρει ότι δεν της έδωσε ο πρώτος της άνδρας. Που όπως είπε σε μια φίλη της αυτός της είχε ρημάξει τη

ζωή και πως χρειάστηκε να επισκεφτεί ψυχίατρο για να μπορέσει να ισορροπήσει και να πάρει την απόφαση να τον χωρίσει.

Ο Μάριος έχει αρχίσει να γίνεται επιθετικός με τον πατέρα του. Η ζήλεια τον έχει κυριεύσει, κάθε βράδυ τον πιάνει πανικός καθώς σκέφτεται ότι ο πατέρας του αγκαλιάζει και κάνει έρωτα με την Τερέζα. Καπνίζει το ένα τσιγάρο πάνω στο άλλο και καταναλώνει αλκοόλ, τα χαράματα τον παίρνει λίγο ο ύπνος. Το πρωί σηκώνεται κουρασμένος άκεφος, όμως καθώς βλέπει την Τερέζα όλα αλλάζουν, η ελπίδα να γίνει κάποτε δική του του αναπτερώνει το μέσα του.

Ένα βράδυ μέσα στον καπνό και το αλκοόλ του έρχεται η ιδέα να σκοτώσει τον πατέρα του, να βρει έναν τρόπο για να τον βγάλει από τη μέση ώστε να ελπίζει για την αγάπη της Τερέζας. Να τον σκοτώσει, όμως να φανεί ως ατύχημα. Και βρήκε τον τρόπο: θα σπρώξει το αυτοκίνητο στο γκρεμό με τον πατέρα του μέσα. Πρέπει να το σχεδιάσει με μεγάλη ακρίβεια για να το πετύχει.

Περιμένει μια ευκαιρία για να το κάνει και μια μέρα που η Τερέζα είναι στο νοσοκομείο όπου η μητέρα της είναι άρρωστη, ο Μάριος ζητά από τον πατέρα του να τον πάει μια βόλτα και βάζει σε εφαρμογή το σχέδιό του, όπου καταφέρνει να το πετύχει με ακρίβεια. Ένα ατύχημα μέσα στα τόσα πολλά που συμβαίνουν.

Στην κηδεία δείχνει συντετριμμένος, κρατά σφικτά στην αγκαλιά του την Τερέζα, της δίνει κουράγιο. Αυτή δεν μπορεί να το πιστέψει πως έφυγε ο Θάνος της, η αγάπη της, η ευτυχία της. Το πρωί σηκώνεται ο Μάριος να φτιάξει καφέ και πρωινό και περιμένει την Τερέζα, η ώρα περνά, την φωνάζει. Σιωπή, της χτυπά την πόρτα καμία απάντηση, ανοίγει την πόρτα και βλέπει την Τερέζα στο κρεβάτι νεκρή, είχε πάρει χάπια υπνωτικά, δεν άντεξε τον θάνατο του άντρα της. Ο Μάριος ουρλιάζει, βγαίνει έξω και τρέχει στους δρόμους λες και τρελάθηκε….

Ποτέ κανένας δεν έμαθε για αυτόν τι έγινε, αν ζει ή έχει πεθάνει.

Δυστύχημα ή δολοφονία; Εχτές το απόγευμα έπεσε από μπαλκόνι στην Κυψέλη πενηνταπεντάχρονη με αποτέλεσμα να επέλθει ο τραγικός θάνατός της. Τα αίτια της πτώσης δεν είναι γνωστά ωστόσο εκφράζονται υποψίες εις βάρος της ιδιοκτήτριας του διαμερίσματος, η οποία σημειώνουμε είναι παραπληγική.

Απολογία

Το βλέμμα στα δάχτυλα καρφωμένο και λίγο πιο πάνω..στον καρπό..κι ύστερα μέχρι πιο πάνω στον αγκώνα και μετά στο μπράτσο. Μέρες τώρα τα κοιτώ και χάνομαι. Χάνομαι από γύρω και βλέπω πάνω τους εικόνες. Τα χέρια μου τις έφτιαχναν εφτά χρόνια τώρα τσουλώντας την καρέκλα μέχρι το τοίχο σας. Μεσοτοιχία το λένε, για μένα όμως τούλι αέρινο γινότανε καθώς έστεκα δίπλα του κι αφουγκραζόμουν το είναι σας. Ζωή δική μου γίνατε. Μάτια δικά μου γίνατε. Ήχοι δικοί μου γίνατε. Ξημέρωνε και έμπαινε ο ήλιος μέσα μου. Καλημέρα σας έλεγα βουβά, πίσω απ το τοίχο. Χάιδευες το μωρό κι ένιωθα τη τρυφεράδα στο χέρι μου. Άκουγα το κλάμα του και πόναγα μαζί του. Αργότερα οι φωνούλες γέμιζαν και το δικό μου σπίτι. Η μυρωδιά του ρυζόγαλου και της κανέλας σε μένα φτάνανε πρώτα. Μαζί σας πέρναγα τις Κυριακές, μαζί σας τα Χριστούγεννα. Κάλαντα εσείς και του χρόνου ψιθύριζα πίσω απ το τοίχο και έτρωγα μονάχη το άσπρο του κουραμπιέ. Τις φωνές σας τις γνώριζα. Ένιωθα τους φίλους σας φίλους μου, έμαθα ονόματα, γνώριζα παππού και γιαγιά, θείους και νονές, μέτραγα τις ζέστες του καλοκαιριού όταν φεύγατε για το χωριό κι στην επιστροφή μπαλόνια φουσκωτά τα γέλια σας γέμιζαν και το δικό μου χώρο. Κι άμα άκουγα φωνές, καυγάς φοβόμουνα, κι έτρεμα μη πληγωθείτε, κι όταν σας άκουγα να σμίγετε τη νύχτα στο κρεβάτι μια προσευχή σας έστελνα να σας φυλάει. Πώς να στερήσει ένας τοίχος τη ζωή που όρμησε σε μένα και με έκανε να ονειρεύομαι την άλλη μέρα;

Τελευταία τους φώναζες συνέχεια. Μήπως είχαν και δεν στα δίναν; ΝΑ ΦΥΓΕΤΕ. ΝΑ ΦΥΓΕΤΕ. ΕΞΩΣΗ ΘΑ ΚΑΝΩ. Φώναζες και έτρεμα που τους στεναχωρούσες. Φώναζες και έκλαιγα μαζί τους. Φώναζες κι ήθελα να σπάσω το τοίχο γιατί μας απειλούσες.

Πέρασε απ τη σκέψη μου σα σφαίρα. Σφαίρα που πήγαινε κι ερχότανε κάνοντας κύκλους σαν το τρελαμένο μου καρότσι. Σφαίρα που τρύπαγε το μυαλό μου για να το ζωντανέψει κι όχι να το σκοτώσει. Ήξερα... Μόλις έκλεινες τη πόρτα τους θα μου χτυπούσες το κουδούνι. Πάντα το κάνεις, χρόνια τώρα... Χτυπάς το κουδούνι κι αμέσως μετά καλείς το ασανσέρ και μου φωνάζεις, "Πώς είστε θέλετε κάτι;" Δε νοιάζεσαι για μένα, για κανένα δεν νοιάζεσαι, είναι σα να μου λες, "τι θέλεις κι υπάρχεις κακομοίρα μου". Το ξέρω για αυτό σπάνια σου απαντούσα. Σκρόφα, στρίγγλα, θέλεις να σκοτώσεις τη χαρά μου, να χαλάσεις τη ζωής μου. Βαράς την πόρτα πίσω σου χτυπάς το κουδούνι και τρέχω με τα στρόγγυλα μεταλλικά μου πόδια, σου ανοίγω τη πόρτα πριν προλάβεις να μπεις στο ασανσέρ.

-Καλησπέρα έρχεστε μια στιγμή μέσα να με βοηθήσετε σε κάτι παρακαλώ; Τρέμει η φωνή μου κι εσύ νομίζεις ότι ντρέπομαι και χαίρεσαι για αυτό. Εδώ, εδώ στο μπαλκόνι παρακαλώ. Περνάς μπροστά μου, όπως περνάς χωρίς να ζεις ,χωρίς να κοιτάζεις, χωρίς να αισθάνεσαι. Εδώ παρακαλώ, και τσουλώ τα στρογγυλά μεταλλικά μου πόδια δίπλα στο κάγκελο βάζοντας γερά το στοπ. Έρχεσαι δίπλα μου. Εδώ..παρακαλώ κοιτάτε που μπορεί να έπεσε το σάλι μου; Το πήρε ο αέρας. Σκύβεις βιαστικά γιατί δεν θες να δεις, να φύγεις θέλεις, σκύβεις επιπόλαια μπροστά απρόσεχτα κι αυτά τα χέρια, χέρια τανάλιες, δημιουργοί ζωής, δημιουργοί θανάτου σε σήκωσαν σαν πούπουλο πετώντας σε κάτω.

Έτρεξα στον τοίχο γρήγορα, όχι για να κρυφτώ, να σας χαϊδέψω ήθελα, φίλησα το ντουβάρι στοργικά και σας καληνύχτισα. Ήσυχη νύχτα, ήσυχη μέρα κι εγώ προσευχή αγάπης που θα αγκαλιάσει τη ζωή σας.

Επιμέλεια ενότητας: Νατάσα Μακρή

Μονόλογος ενός συντάκτη

Τι εισαγωγή μπορεί να γράψει κανείς για μια ενότητα όπου τα κείμενα χαρακτηρίζονται από ένα λεπτό χιούμορ ταυτόχρονα με βαθύ υπαρξιακό περιεχόμενο; Πώς μπορεί ένας απλός συντάκτης να μιλήσει για τις συνεχείς ανατροπές που αναμένουν τον αναγνώστη; Τι μπορεί να πει κανείς για τις απροσδόκητες συμπτώσεις που διαδέχονται η μία την άλλη μέσα στο ίδιο κείμενο; Πώς να μιλήσει για τον διακριτικό εμπαιγμό που αναμένει τον αναγνώστη αλλά και την σκωπτική διάθεση με την οποία προσεγγίζει το θέμα του ο συγγραφέας; Πώς να μεταφέρεις την αίσθηση της αντιφατικότητας που δημιουργείται μέσα από την υπαινικτική γραφή που προκαλεί ταυτόχρονα στοχασμό αλλά και μειδίαμα; Πώς να προετοιμάσεις τον αναγνώστη για τις διακυμάνσεις της ατμόσφαιρας και της διάθεσης που διέπει το σύνολο της ενότητας; Πώς...

Ίσως τελικά να έχουν δίκιο αυτοί που λένε ότι τα λόγια είναι περιττά. Ακολουθούν τα κείμενα της επόμενης ενότητας με τίτλο «Με μια –μικρή ή μεγάλη- δόση ειρωνείας».

Όμως πώς να ξεκινήσεις να διαβάζεις μια ενότητα λογοτεχνικών κειμένων όταν γνωρίζεις ότι το αποδιδόμενο νόημα αντιτίθεται στο κυριολεκτικό; Πώς μπορείς να αντέξεις την άλλοτε λεπτή και άλλοτε οξεία ειρωνεία; Πώς να...

Αλεξάνδρα Τριανταφύλλου

Πραγματεία 300 λέξεων

περί της αναπαραγωγής των κολεοπτέρων

Τα γεννητικά όργανα των σκαθαριών βρίσκονται ολόκληρα μέσα στο σώμα τους. Δεν το βρίσκετε εξαιρετικά ενδιαφέρον, μαντμαζέλ Ζενεβιέβ; Θα σας διευκόλυνε να υπαγορεύω πιο αργά; Στις πόσες λέξεις είμαστε; Μου επιτρέπετε να μυρίσω τα μαλλιά σας; 262 λέξεις. Ο αρχισυντάκτης του περιοδικού ποικίλης ύλης "Ο Συναρπαστικός Κόσμος των Κολεοπτέρων" είναι ιδιαίτερα αυστηρός σε ότι αφορά το μέγεθος των άρθρων, ξέρετε. Απαράβατος κανόνας 300 λέξεων. Δεν επιτρέπει εξαιρέσεις, ούτε καν όταν η ιστορία εξελίσσεται στο Παρίσι. Δε συγκινείται στη θέα του πύργου του Άιφελ, δεν τον ηδονίζει η μυρωδιά των φρεσκοξεφουρνισμένων κρουασάν. Αδιαφορεί, μέχρι και για το ότι ο καθηγητής εντομολογίας Κεπρί, βασανίζεται από ανίερο κι ανομολόγητο πάθος, προκληθέν από τη δακτυλογράφο του Ζενεβιέβ, ένα πλάσμα γλυκό, παρ'ότι ελάχιστα ευφυές. Η νεαρά, τυγχάνει λογοδοσμένη με συνομίληκο της ψαροπώλη, γεγονός που κάνει α.Τα μαλλιά της να μυρίζουν μονίμως κουτσομούρα και β.Τον καθηγητή Κεπρί να σκάει από τη ζήλεια του. 151 λέξεις. Ταυτόχρονα, η δακτυλογράφηση του άρθρου οσονούπω ολοκληρώνεται, παρά τις αγωνιώδεις προσπάθειες κωλυσιεργίας του καθηγητή, αλλά και των φυσικών εμποδίων που θέτει η εκ γενετής βλακεία της κατα τ'άλλα συμπαθεστάτης Γαλλιδούλας. Ο εντομολόγος, ταλαιπωρείται από οδυνηρές ονειροπωλήσεις, σχετικές με τον επερχόμενο αποχαιρετισμό: Ίσως απλά κοιταχθούν για κάποια λεπτά, σιωπηλοί κι απρόμαυροι σαν κομπάρσοι σε φιλμ νουάρ. 94 λέξεις. Ίσως όμως αποτολμήσει να τρίψει τη γαλλική του μύτη στη δική της γαλλική μύτη. "Μεσιέ Κεπρί!", θα του πει τότε εκείνη σε αυστηρό ύφος, για να τον επαναφέρει στην τάξη. "Ζενεβιέβ...", θα της απαντήσει εκείνος, περισσότερο διεγερμένος μετά το σχηματισμό του ονόματός του από τα δύο υπέροχα χείλη. 44 λέξεις. Ίσως τελικά ανταλλάξουν

ένα ορεβουάρ τόσο τυπικό, που θα απορροφήσει όλη τη μελαγχολία του να μην την ξαναδεί, ούτε και ξανακοιτάξει. 21 λέξεις. Το ενδεχόμενο συνουσίας διάρκειας αρκετών ωρών μάλλον αποκλείεται, αφού, ως γνωστό, τα κολεόπτερα ολοκληρώνουν τη διαδικασία του ζευγαρώματος ταχέως. Λέξεις 0.

Ανθή Μελανίου

Ύμνος στο φωτοτυπικό

Ω καλό μου φωτοτυπικό!

Μεταφέρεις γνώση, πληροφορίες, βιογραφικά.
Τόνοι χαρτιού
ζεστό χαρτί
κι αυτός ο γνώριμος ήχος
της μηχανής
καθώς αναπαράγει.
Τι έκαναν οι άνθρωποι πριν σε εφεύρουν;
Αντιγραφή
στενογραφία
πιασμένο χέρι και μυωπία.
Ω καλό μου φωτοτυπικό!
Έκανες την τυπογραφία
προσιτή.
Καλό μου φωτοτυπικό!

Λίνα Σαουλίδου

Τα οφέλη της άσκησης

Θα πάρουμε τον συνηθισμένο μας δρόμο, θ' ανεβούμε για λίγο το λόφο, το σκεπασμένο με ξερό χώμα και θάμνους, θα περάσουμε μέσα απ' το ψυγείο – είσοδο, για να βγούμε στο τούνελ, στενό κι ασφυκτικό, που οδηγεί στην κορυφή. Έτσι θα φτάσουμε στον καθημερινό μας προορισμό, θα κάνουμε την πρωινή γυμναστική μας και θα επιστρέψουμε.

Αλλά τι δυσάρεστη έκπληξη! Η έξοδος του ψυγείου είναι σήμερα κλειστή! Αδύνατο να περάσεις! Οι άλλοι πίσω αδημονούν. Ορίστε! Ας περάσει όποιος μπορεί! Επιτέλους το κατάλαβαν! Κάποιος έχει σφραγίσει τα περάσματα με πλαστικό πλέγμα γερά στερεωμένο. Πισωγυρίζουμε, ψάχνουμε, δεν έχει άλλη διέξοδο. Να κι ο ιδιοκτήτης του διπλανού χωριού. Πάνω στην ώρα! Γιατί το κάνατε αυτό; Πάμε για τη γυμναστική μας. Δεν ενοχλούμε κανέναν. Ανένδοτος! Ας βρούμε μια λύση! Τίποτα. Θα παρακάμψετε το λόφο περνώντας απ' το πλακόστρωτο μέσα στη θάλασσα που οδηγεί στο χωριό. Καλά, ας γίνει και έτσι.

Προχωρούμε στη σειρά σαν στρατιωτάκια, ο ένας πίσω απ' τον άλλο, πάνω στο υποθαλάσσιο μονοπάτι, που διακρίνεται καθαρά κάτω απ' το διάφανο νερό. Μας κάλυψε εντελώς μα - τι παράξενο - εμείς συνεχίζουμε κανονικά την πορεία μας! Φτάσαμε κιόλας στο χωριό, ήταν τόσο απλό, οι χωρικοί μας κοιτάζουν επίμονα, όπως κοιτάζουν κάθε ξένο που θα μπει στο χωριό τους. Ποιοι είναι; Πού πάνε; Τι θέλουν; Γιατί περνούν από εδώ; Προσπαθούν μάταια να βγάλουν κάποιο συμπέρασμα καθώς εμείς προχωρούμε ανέκφραστοι προς την κορυφή του λόφου, αποφασισμένοι να κάνουμε την καθημερινή μας γυμναστική, γιατί «νους υγιής εν σώματι υγιεί» όπως ξεκάθαρα λέει το αρχαίο ρητό κι εμείς πασχίζουμε προπάντων για την πνευματική μας υγεία που έτσι την διατηρούμε σε άριστη κατάσταση!

Φρατζέσκα Κωνσταντίνου

Στα σκοτεινά

Το κερί έλιωσε και άρχισε να στάζει πάνω στο παπούτσι του. Ανέβαινε την σκάλα και προσπαθούσε να καταλάβει τι είχε πάει στραβά. Έβγαλε το κινητό από την τσέπη του και πληκτρολόγησε «δύο» . Ευτυχώς είχε αποθηκεύσει το νούμερο του ως ταχεία κλήση καθώς μέσα στο σκοτάδι δεν μπορούσε να διακρίνει τίποτα . Καμία απάντηση. Η κυρία Α – του τρίτου- άνοιξε την πόρτα της. Έδειχνε φοβισμένη. Κρατούσε και εκείνη ένα αναμμένο κερί. «Και εσείς τίποτα ακόμα», του είπε και κούνησε το κεφάλι της. «Όχι, περιμένω» της απάντησε. Συνέχισε να ανεβαίνει. Από το διαμέρισμα Δ3 ακούστηκε μια κραυγή. «Διάολε» , σκέφτηκε «αυτό μας έλειπε τώρα». Η πόρτα του διαμερίσματος Δ1 άνοιξε απότομα και ο κύριος Γ πρόβαλε στο διάδρομο κρατώντας και εκείνος ένα φαναράκι – από εκείνα που κρατούν τα παιδιά στην Ανάσταση. «Να χτυπήσουμε» είπε «εδώ σίγουρα κάτι έχει συμβεί». «Γνωρίζετε την κατάσταση» είπε στον άνδρα που το κερί του συνέχιζε να στάζει και να λερώνει το μάρμαρο του διαδρόμου . «Πρέπει να επέμβουμε , σίγουρα χρειάζεται βοήθεια, ξέρετε περί τίνος πρόκειται, έτσι δεν είναι;». Εκείνος δεν καταλάβαινε τίποτα, έμενε στο ΣΤ2 και δεν ήθελε να ξέρει τίποτα. Ο κύριος Γ έτρεξε προς την πόρτα του Δ3 και άρχισε να την χτυπάει φωνάζοντας «Ανοίξτε, ανοίξτε, θα σπάσουμε την πόρτα, αν χρειαστεί». «Ηρεμήστε» του είπε ο άνδρας. Μυρωδιά καμμένου και σύννεφα καπνού γέμισαν το χώρο καθώς η κυρία Μ άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματος Δ3. «Συμφορά μου» στρίγγλιζε ξανά «βραχυκύκλωσε η ασφάλεια στην κουζίνα! Καίγομαι!!». «Μαντάμ, επιτρέψτε μου» της είπε ο κύριος Γ και μαζί με μια άλλη κυρία, που εμφανίστηκε από το πουθενά, χώθηκαν στο σκοτεινό Δ3 για να σώσουν την κατάσταση.

Ο άντρας συνέχισε να ανεβαίνει στις σκάλες ενώ το κερί του εξακολουθούσε να λερώνει. Το παράθυρο στον 5^{ο} όροφο ήταν ανοιχτό και τα νερά της βροχής

είχαν δημιουργήσει ήδη μια μικρή λιμνούλα στο κεφαλόσκαλο. «Θα σκοτωθεί κανένας από αυτούς τους τρελούς» σκέφτηκε και έκλεισε το παράθυρο που λόγω του αέρα αντιστεκόταν σθεναρά. Κτύπησε το κινητό του. «Επιτέλους, που είσαι;» ρώτησε αλλά η σύνδεση χάθηκε. Η πόρτα του διαμερίσματος του ήταν ορθάνοικτη! Τρόμαξε, πραγματικά! Το κερί του κόντευε να σβήσει. Σήκωσε το χέρι του και προσπάθησε να φωτίσει προς το εσωτερικό του διαμερίσματος του. Σαν να άκουσε ψιθύρους από το εσωτερικό του σπιτιού του. «Είναι κανείς εκεί;», «Ποιος είναι ;» ξαναρώτησε. Η εξώπορτα του διαμερίσματος άρχισε να κλείνει σιγά – σιγά σαν κάποιος να την έσπρωχνε από μέσα. Το κερί του έσβησε και έμεινε αποσβολωμένος. Και ενώ βρισκόταν έξω από το διαμέρισμα του και παράλληλα στο πουθενά ανοίγει απότομα, διάπλατα η πόρτα και ακούγεται η φωνή του: «Έκπληξη!!».

Νατάσα Μακρή

Η προαγωγή

Ήρθε στο γραφείο στην ώρα του. Ατάραχος και αδιάφορος, όπως πάντα. Κανείς δεν του έδοσε σημασία. Όπως πάντα. Επικρατούσε αναστάτωση στην εταιρεία. Δεν έδοσε σημασία. Κάθησε στον θάλαμό του, ήπιε τον καφέ του και βρήκε την ευκαιρία να σβήσει παλιά μηνύματα από το κινητό. Όλοι οι συνάδελφοι αναρρωτιόντουσαν πότε θα επιστρέψει ο Μανώλης. Η διευθύντρια τον έψαχνε μανιωδώς στο τηλέφωνο,- η ώρα για το meeting πλησίαζε. Αν δεν ερχόταν αμέσως, θα αναγκαζόταν να ακυρώσει τη συνάντηση με τους ξένους ή να βρει εκτάκτως αντικαταστάτη. "Αν χρειαστεί μπορώ να αναλάβω εγώ την παρουσίαση. Με έχει ενημερώσει πλήρως ο συνάδελφος. Αν και δεν νομίζω ότι υπάρχει λόγος ανησυχίας. Ο Μανώλης είναι άψογος επαγγελματίας. Είμαι σίγουρος ότι θα εμφανιστεί από στιγμή σε στιγμή." Οι συνάδελφοι τον κοιταξαν με απορία. Έδειξαν προς στιγμή εφησυχασμένοι. Όμως ο Μανώλης

δεν θα εμφανιζόταν. Είχε λάβει το πρωί ένα απειλητικό μήνυμα για την οικογένειά του. Έφυγε από το γραφείο χωρίς να δόσει εξηγήσεις σε κανέναν. Τώρα βρισκόταν πεσμένος στο υπόγειο πάρκινγκ της εταιρείας, μπροστά από την ανοιχτή πόρτα του αυτοκινήτου του. Κάποιος του είχε στήσει ενέδρα. Η ταυτότητα του δράση δεν ήταν δυνατόν να διαπιστωθεί από τις αρχές, καθώς οι κάμερες ασφαλείας δεν καλύπτουν το συγκεκριμένο σημείο. Ο δράστης είχε επιτεθεί χτυπώντας το θύμα με βία στο κεφάλι με ανθεκτικό αντικείμενο, ίσως καδρόνι ή λοστό. Το χτύπημα στον προμήκη μυελό ήταν αρκετό για να υποκύψει το θύμα ακαριαία στα τραυματά του. Η αστυνομία διαπίστωσε ότι ο δράστης είχε αποσπάσει από το θύμα το πορτοφόλι και το κινητό του.

Πήγα στο γραφείο ατάραχος. Για πρώτη φορά απ' όταν ήρθε ο Μανώλης ένιωθα τον χώρο τόσο φιλόξενο. Κι ας επικρατούσε αναστάτωση στο γραφείο. Οι υποψήφιοι αγοραστές θα κατέφθαναν από στιγμή σε στιγμή. Η ώρα για το meeting πλησίαζε. Όλες οι συνάδελφοι αναρρωτιόντουσαν πότε θα επιστρέψει ο Μανώλης. Πόσο το διασκέδαζα. Πιο πολύ απ'όλους έδειχνε να αγωνιά η διευθύντρια. Και μ'αυτήν λοιπόν; Βρήκα ευκαιρία να την καθησυχάσω. "Έχω λάβει πλήρη ενημέρωση, αν χρειαστεί μπορώ να αναλάβω εγώ την παρουσίαση",- πάντα πρόθυμος εγώ. "Αν και δεν θα χρειαστεί, είμαι σίγουρος. Ο Μανώλης είναι πραγματικός επαγγελματίας." Πριν από δυο ώρες είχε φύγει τρέχοντας χωρίς να δόσει εξηγήσεις σε κανέναν. Το μήνυμα που του έστειλα στο κινητό τον είχε ταράξει εμφανώς. Του έγραψα ότι κινδυνεύει η οικογένειά του. Τώρα την θυμήθηκε την γυναίκα του; Όταν την απατούσε με το μισό γραφείο δεν την θυμόταν; Η έλλειψη ηθικών αρχών στην κοινωνία μας είναι κάτι που ειλικρινά με καταθλίβει ώρες ώρες. Όταν άνοιγε την πόρτα του αμαξιού, τον χτύπησα με ένα ρόπαλο στο κεφάλι τρεις φορές. Κατευθείαν στον προμήκη μυελό. Δεν ήθελα αίματα. Ήταν πολύ σημαντική μέρα. Τόσο καιρό την περίμενα. Είχα φορέσει το καλό μου το κοστούμι και είχα πάρει καινούρια παπούτσια. Tom Ford. Νέα κολεξιόν. Όταν επιβεβαίωσα ότι δεν είχε σφυγμό,

κούμπωσα το σακάκι μου, διόρθωσα τη χωρίστρα μου και ξεκίνησα για το γραφείο. Ήμουν έτοιμος από μέρες για το meeting.

Αγαπητό μου ημερολόγιο, σήμερα βγήκε επιτέλους από τη μέση αυτός. Ξέρεις ποιος. Πήγα στο γραφείο ατάραχος. Δεν ήθελα να κινήσω υποψίες. Η ώρα για το meeting πλησίαζε. Όλες αναρρωτιόντουσαν πότε θα επιστρέψει ο Μανώλης. Ειδικά η διευθύντρια. Ήταν φανερό ότι κάτι έτρεχε μεταξύ τους. Κατά βάθος τη συμπαθώ, δεν θέλω να την βλέπω να στεναχωριέται. Θα προσπαθήσω τώρα πια να την παρηγορώ εγώ. Όλοι μας χρειαζόμαστε ένα στήριγμα στις δύσκολες στιγμές. Το μήνυμα που του έστειλα το πρωί τον είχε ταράξει εμφανώς. Τον περίμενα πίσω από την κολόνα, εκεί που παρκάρει συνήθως. Όταν άνοιγε την πόρτα του αμαξιού, τον χτύπησα με το ρόπαλο στο κεφάλι τρεις φορές. Θυμάσαι το ρόπαλο που μου χε κάνει δώρο η μαμά; Τον χτύπησα στο κατάλληλο σημείο. Όπως μου είχε πει η μαμά. Μετά έπιασα τον καρπό του. Ήθελα να δω αν είχε σφυγμό. Όταν τελείωσαν όλα, ίσιωσα το σακάκι μου, διόρθωσα τη χωρίστρα μου και είχα την ευκαιρία να παρατηρήσω για τελευταία φορά αυτό το βλακώδες βλέμμα του. Για πρώτη φορά με κάποια συμπάθεια μπορώ να πω. Ίσως είναι κρίμα τελικά που δεν γνωριστήκαμε καλύτερα. Ίσως είχαμε γίνει φίλοι. Έλα, μη ζηλεύεις. Εσένα δεν σε αλλάζω με τίποτα. Για ποιόν τα κάνω όλα αυτά; Φυσικά φρόντισα να μην αφήσω ίχνη. Παιδιά είμαστε; Έπρεπε όμως να βιαστώ. Στον δρόμο σταμάτησα στο δρόμο για καφέ. Ξέρεις, για να είμαι έτοιμος για την παρουσίαση. Δοκίμασα διπλό καπουτσίνο από τα Starbucks. Τον είχε πρόσφορά. Πολύ καλός. Καπουτσίνο θα παίρνω από δω και πέρα.

3 αιματηροί φόνοι, 1 θάνατος λόγω προχωρημένης ηλικίας, 1 έκτρωση, 2 αυτοκτονίες, 1 ντεμέκ ευθανασία κι 1 ατύχημα που εγείρει ερωτήματα

Ο οδοντίατρος Ευγένιος Σμιθ, προκαλεί την ακατάσχετη αιμορραγία της εγκυμονούσης ερωμένης του Σαρλότ Σμιθ, στο οδοντιατρείο του, κατά τη διάρκεια της απόξεσης του εμβρύου με οδοντιατρική ξέστρα νούμερο 641. "Θα σας παρακαλούσα να τους ξεφορτωθείτε όλους και να ξεκουμπιστείτε κι η ίδια, δε με νοιάζει πού θα πάτε, να πάτε στο διάολο, έχω σοβαρό περιστατικό, σας ευχαριστώ, να έχετε ένα θεσπέσιο απόγευμα", δίνει εντολή στη γραμματέα του Βιργινία Σμιθ, μέσω του συστήματος ενδοεπικοινωνίας. Καθώς έχει σχολάσει νωρίτερα, η μις Σμιθ αποφασίζει να απολαύσει έναν περίπατο στο κοντινό πάρκο, όπου και πέφτει θύμα ληστείας από νεαρό άγνωστο άνδρα με κόκκινα παπούτσια του τένις. "Τα λεφτά σου ή τη ζωή σου", την απειλεί. "Αποπληρώνω δάνειο που τοκίζεται με 23% μηνιαίως, έχω να κάνω σεξ 512 ημέρες, και δουλεύω για το μεγαλύτερο κόπανο που έχει υπάρξει ποτέ. Τη ζωή μου. Δεν τίθεται καν θέμα", θα είναι τα τελευταία της λόγια. [Το περιστατικό εντάσσεται στις αυτοκτονίες.] Στα πλαίσια της καταδίωξης του αγνώστου άνδρα, που ακολουθεί, προστίθεται στη -μακρά- λίστα των θυμάτων αστυνομικής βλακείας διερχόμενος Γιαπωνέζος τουρίστας, ατυχώς φορών εκείνη τη μέρα κόκκινα παπούτσια του τένις. Ο θυρωρός του κτιρίου στο οποίο στεγάζεται το οδοντιατρείο του οδοντιάτρου Ευγένιου Σμιθ, Πιέρ Σμιθ, γίνεται αυτόπτης μάρτυρας του φόνου, κι εγκαταλείπει το πόστο του για να σχολιάσει σε δημοσιογράφο εφημερίδας ταμπλόιντ: "Τα είδα όλα. Κιχ δεν πρόλαβε να βγάλει ο σχιστομάτης. Τί σου είναι όμως ο άνθρωπος, ε; Ένα τίποτα. Σήμερα είμαστε, αύριο δεν είμαστε." Κατά τη διάρκεια της παραμέλησης των καθηκόντων του θυρωρείου από τον Πιέρ, η σύζυγος του οδοντιάτρου,

Αριάδνη Σμιθ, εισέρχεται απροειδοποίητα στο οδοντιατρείο, όπου και βρίσκει τον άντρα της να κάνει εξαγωγή γομφίου σε κάτι που φαίνεται να είναι μια νεκρή νεαρή γυναίκα. "Μα, πρόκειται για την πιο καλόβολη ασθενή που είχα ποτέ!", της ανακοινώνει ενθουσιασμένος, όταν αντιλαμβάνεται την παρουσία της. Η Αριάδνη αποχωρεί σε κατάσταση παροξυσμού, επιστρέφει στην οικία των Σμιθ, κι ετοιμάζει ένα φλυτζάνι τσάι, ελπίζοντας ότι η κατάποση του αφεψήματος θα καλμάρει κάπως τα νεύρα της. Εντός ολίγων λεπτών έχει πράγματι ηρεμήσει πλήρως, σε βαθμό που δεν ενοχλείται στο ελάχιστο από το αδιάκοπο γάβγισμα του φοξ τεριέ της οικογενείας, το οποίο φοξ τεριέ ωστόσο, εκσφενδονίζει ούτως ή άλλως, από το παράθυρο του καθιστικού, στον τοίχο του απέναντι συμπλέγματος διαμερισμάτων. "Είσαι πια αρκετά μεγάλος για να μάθεις όλη την αλήθεια: Ο Σμιθ εμφάνισε βινταλού καλπάζουσας μορφής. Πρόκειται για μια σπάνια ασθένεια που προσβάλλει κυρίως τους ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας και τα άσχημα αγγλικά σκυλιά. Δεν υπήρχε άλλη λύση πέραν της ευθανασίας", ενημερώνει τον δεκαπεντάχρονο γιο της, Αχιλλέα Σμιθ, όταν αυτός επιστρέφει από το κολέγιο αρρένων. Το ψέμα και η αδικία της ζωής , πυώδες σπυρί που ξεφυτρώνει στην άκρη της μύτης του εφήβου. Αδύνατον να τ' αγνοήσει. "Το πένθος λερώνει τα βήματά μου. Η μοναξιά ορμάει απ' τ' ανοιχτό παράθυρο. Κι η δυστυχία; Αυτή; Πώς να χωρέσει όλη σε 140 χαρακτήρες; Φεύγω.", αναρτά στο λογαριασμό του στο twitter, λίγο προτού καταβροχθίσει 7 ταμπλέτες χαπιών για την υπέρταση. Λόγω του ότι αδυνατεί να βρει τα χάπια της, και δεδομένου του ότι η μεγάλη της πίεση έχει φτάσει στο 146 λόγω των προαναφερθέντων, η 85χρονη γιαγιά του Αχιλλέα Σμιθ, Γερτρούδη Σμιθ,[η οποία τυγχάνει επίσης μητέρα της Αριάδνης Σμιθ και πεθερά του Ευγένιου Σμιθ, (διευκρινίζεται σ'αυτό το σημείο ότι ουδεμία συγγένεια υπάρχει με τη Σαρλότ Σμιθ, τον Πιέρ Σμιθ, τη Βιργινία Σμιθ και το νεκρό Γιαπωνέζο τουρίστα Γιασουχίρο Σμιθ), φεύγει από τη ζωή πλήρης ημερών και δίχως να 'χει βλάψει ποτέ της ούτε κουνούπι. Η "διευθέτηση των πρακτικών ζητημάτων της κηδείας της αγαπητής μητέρας", δίνει στον

οδοντίατρο Ευγένιο Σμιθ, μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να ξεπορτίσει από τη συζυγική εστία και να μεταβεί σε ξενοδοχείο ημιδιαμονής του κέντρου της πόλης, όπου και συνευρίσκεται με την επί σειρά ετών ερωμένη του, Σαρλότ Σμιθ. Κατά τη διάρκεια της συνουσίας το προφυλακτικό σπάει, με αποτέλεσμα την κυοφορία του νυμφιδίου. Και σε αυτό το σημείο, αναπόφευκτα εγείρονται αρκετά ερωτήματα, με προφανέστερο εξ' αυτών να είναι: Επρόκειτο πράγματι για ατύχημα; ...Ή η νεαρή μετρέσα τρύπησε επίτηδες το λάτεξ με το φρυδοτσίμπιδό της, προκειμένου να τυλίξει στα δίχτυα της τον ημιπαράφρονα, αλλά ωστόσο ζάμπλουτο οδοντίατρο; Το μυστήριο δεν θα λυθεί ποτέ, καθώς η Σαρλότ θα πάρει το μυστικό μαζί της στον τάφο, δύο μήνες αργότερα.

Μαρία Γκότση

Το παιχνίδι της κρεμάλας

Το παιχνίδι τελείωσε και ο παίκτης νίκησε στην κρεμάλα. Κρίμα…

Περιχαρής ανέμενε την ανακοίνωση του επάθλου. Ο άρχοντας της περιοχής με σοβαρό ύφος κι ένα ανεπαίσθητο μειδίαμα, όπως νόμισε ότι είδε στο πρόσωπό του, τον πλησίασε αργά και του προέταξε το δερματόδετο βιβλίο με τους κανόνες του παιχνιδιού, που πριν αγνοούσε. Στην είσοδο της πόλης, η βαριά πόρτα της πύλης, άνοιγε στους ξένους μόνο εάν δέχονταν εκούσια να συμμετάσχουν στο παιχνίδι που απεικονίζονταν σ΄ αυτήν.

Ο ξένος ξεκίνησε να διαβάζει γρήγορα, αλλά οι λέξεις ξεγλιστρούσαν και χάνονταν από τα μάτια του, όσο προχωρούσε το διάβασμα. Τη θέση της ικανοποίησης για την λύση του παιχνιδιού, κατέλαβε ο τρόμος. Η συμμετοχή στο διαγωνισμό ήταν υποχρεωτική, εάν κάποιος ξένος αποφάσιζε ότι επιθυμούσε να εισέλθει στην πόλη. Όποιος εισέρχονταν, αλλά αρνούνταν να

συμμετάσχει, θανατώνονταν δια απαγχονισμού. Όποιος συμμετείχε, αλλά τελικά δεν έβρισκε τη λέξη στο παιχνίδι της κρεμάλας, θανατώνονταν δια απαγχονισμού. Όποιος έβρισκε την λέξη που είχε δοθεί, μπορούσε να εισέλθει και να παραμείνει στην πόλη, αρκεί να μην ξεστόμιζε λέξη που αναφέρονταν σε τρόπο θανάτου. Αν τύχαινε να προφέρει τέτοια λέξη, που ήταν απαγορευμένο δια νόμου, θα τον έβρισκε η ίδια μοίρα. Όλες οι λέξεις του παιχνιδιού, ήταν επιλεγμένες από τον άρχοντα και σφραγισμένες, ώστε κανείς να μην έχει πρόσβαση σ' αυτές. Αν ο παίκτης ήταν τυχερός, η λέξη δεν θα αναφέρονταν σε τρόπο θανάτου κι αυτός θα κέρδιζε τη ζωή του. Όμως όλες οι επιλεγμένες λέξεις περιέγραφαν είδη θανατώσεως.

Ο παίκτης συνειδητοποίησε ότι είχε ξεστομίσει ο ίδιος πριν από λίγο την καταδίκη του. Κρεμάλα.

Η τελευταία επιθυμία του μελλοθάνατου, ήταν αφού στηθεί η κρεμάλα στο δέντρο στην είσοδο της πόλης, οι κάτοικοι να γονατίσουν και να προσευχηθούν μαζί του. Αυτό και έγινε. Τα πάντα ετοιμάστηκαν, ο μελλοθάνατος οδηγήθηκε στην αγχόνη και οι κάτοικοι εκπλήρωσαν την επιθυμία του. Όταν σήκωσαν τα μάτια, το σκοινί αιωρούνταν πάνω από το δέντρο και ο παίκτης, παίζοντας το τελευταίο χαρτί του, είχε εξαφανιστεί πίσω από τις φυλλωσιές του δέντρου.

Ελεάνα Στραβοδήμου

Εν πλω

ή σκέψεις μπροστά από έναν μπιντέ

Οι σαγιονάρες βούλιαξαν σε πολλές παραλίες, αποκρούοντας μυριάδες κόκκους καυτής άμμου. The game is over. Θα δώσουν τη θέση τους στα παπούτσια τα πολιτικά όπως λογίζονται τα σκαρπίνια στην ΠΟΛΗ-και τα τέσσερα γράμματα κεφαλαία. Τα σκαρπίνια με τη σειρά τους θα δώσουν τη θέση τους στις γαλότσες. Όταν τα νερά σηκωθούν, άρουν τα σύνορα της παραλίας και εισβάλλουν στις πόλεις. Θα σπάσουν τις πόρτες των σπιτιών, θα γεμίσουν τα χωλ, τα living rooms, σαλόνια και μπάνια. Οι μπανιέρες, σε έναν αναπροσδιορισμό της ύπαρξής τους, θα γίνουν τότε τα πλεούμενα της ελπίδας μας και εμείς, ναυαγοί, με μια εικόνα του Χριστού στο χέρι, με τη Μαγδαληνή ταπεινά σκυμμένη να του νίπτει τας πόδας, θα κοιτάμε τους υφάλους των από χρόνια αχρηστεμένων μπιντέδων. Κανείς δε βρήκε την ώρα, ή το θάρρος ή εν πάσει περιπτώσει δε μεθόδευσε το γκρέμισμά τους. Με ένα μειδίαμα στα χείλη, θα κοιτάμε τις γούρνες αυτές της Μαγδαληνής, αναλογιζόμενοι: προς τι ο μπιντές; Κι αν τον γεμίσαμε περιοδικά -για τις δύσκολες ώρες- που μάθαμε άραγε να νίπτουμε τόσο καλά τας χείρας και τους κώλους μας; Και τα πόδια μας γιατί δεν επαναστάτησαν να σηκωθούν να βαρέσουν το κεφάλι; Τα νερά όμως θα έχουν πνίξει ήδη το σπίτι.

Ειρήνη Καββαδά

Ένδεια

Είκοσι τρεις - κάποιος μήνας - ώρα δεκατέσσερα - κάθε χρόνο.

Δύο οφθαλμοί κάνουν γκελ βιτρίνα-παγκάκι. Το φύλο δεν έχει σημασία.

«Οινομεζεδοφαγοποτείον». Ο ήλιος μια κίτρινη ρίγα στη γυάλινη πόρτα. Ανοίγοντας στέλνει τη φωτεινή αντανάκλαση σαν φλεγόμενο ξίφος.

Πόδια βαδίζουν μόνα, το κορμί μέσα τρώει ακόμα.

Εγκέφαλοι υψώνονται πάνω απ' τα σάρκινα προσωπεία και τ' αφήνουν κενά. Τυφλά καταβροχθίζουν γεμάτα πιάτα. Χείλη βγαίνουν να συναντήσουν τα πόδια. Χέρια πλένονται στο νιπτήρα μπροστά σε θαμπούς καθρέφτες. Μίτινγκ μεταξύ τυρού και αχλαδίου.

Η γλώσσα διατρέχει τα δόντια. Υγροί ήχοι παφλασμού κάνουν αδιάκριτα σχόλια. Ραντεβού ξανά με το πιρούνι.

Παλεύει το άδειο στομάχι με τις νότες του ξεκούρδιστου βιολιού. Δοξάρια ίπτανται, τα χέρια θηλιές και περνούν από μέσα.

Πύρινα βέλη απ' τα μπαγιάτικα μάτια στεγνώνουν το ζωντανό απολίθωμα. Καρδιές σπαρταράνε σε άρρυθμο συγχρονισμό. Η μόλυνση απειλεί να σπάσει τους δεσμούς συνοχής των κυττάρων.

Το σταφιδιασμένο χέρι σηκώνεται, πλωτήρας της απόγνωσης που ξεχειλίζει. Περνά μέσα απ' τα άδεια πουκάμισα χωρίς να κάνει λεκέ.

Οι μπλε και πράσινοι κόκκοι καθαρίζουν κάθε πρωί τη συνείδηση.

«Το επιδόρπιό σας έχει σερβιριστεί.»

Νατάσσα Κυριακού

Η ομοιοκαταληξία του ωχαδελφισμού

η Άγνοια + η Ημιμάθεια
φέρνουν τον Κομπασμό

η Αμετροέπεια + η Ανευθυνότητα
οδηγούν στην Ασυδοσία

η Οκνηρία + η Έλλειψη Καλαισθησίας
ισούνται με Προχειρότητα

η Επιβολή - τη Δημοκρατία
- την Αγωγή
- την Παιδεία
καλλιεργεί το Φόβο

ο Φόβος x την Ένδεια
δυναμώνει την Εθελοδουλία

ο Κομπασμός + την Ασυδοσία
+ την Προχειρότητα
- τη Δημοκρατία
- την Αγωγή
- την Παιδεία
δια της Καλλιέργειας του Φόβου
και της Εθελοδουλίας
οδηγούν σε
Παρατεταμένη Παραίτηση
και
Αδιαφορία

Στα ελληνικά, κάπως έτσι ανατροφοδοτείται ο ωχαδελφισμός.

Λίνα Σαουλίδου

Τρέχα κοριτσάκι

Τρέχα κοριτσάκι, σπρώχνε το τσέρκι σου και τρέχα, καλύτερα να συνηθίσεις από τώρα, αφού αυτό θα κάνεις στην υπόλοιπη ζωή σου βέβαια ένα τσέρκι που γυρίζει δεν είναι κανένας σπουδαίος στόχος κι αν το καλοσκεφτείς δεν έχει κανένα ιδιαίτερο νόημα, αλλά εδώ που ήρθαμε πρέπει να κάνουμε κάτι κι εξάλλου το τσέρκι αφήνει ένα αποτύπωμα στο χώμα του δρόμου,εφήμερο, θα συμφωνήσω, σε λίγο θα το σβήσει η απογευματινή βροχούλα κι ίσως ο μόνος που θα το δει θα είναι ο βοσκός που γυρίζει τα πρόβατα στο μαντρί τους, μα εσύ συνέχισε και προπαντός μη σταματήσεις να σκεφτείς, απλά κάνε το γιατί έτσι πρέπει και γιατί στο κάτω κάτω τι θα γίνει αν σταματήσουμε να σπρώχνουμε όλοι τα μικρά μας τσέρκια;

Αφροδίτη Σταμπουλοπούλου- Νατάσσα Κυριακού

«ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ»

«Απέναντι της μεγάλης σπάνιος εργατίδων εν τοις εργοστασίοις και της κυκλοφορίας ρωμαλαίων ρακενδύτων, υπενθυμίζομεν τον περίφημον αγγλικόν Ελισαβέτειο νόμον περί δημοσίας βαγαποντιάς. Κύριος οίδε πόσα εκατομμύρια μικροβίων εκπέμπουσιν εις την ατμοσφαίραν. Και μένει ήδη να ματευθή αν το άστρον τούτο, τεθειμένον εν ούτω αμφιβόλω θέσιν πρόκειται να υψωθεί μεσουρανούν.

Αρκετά περίεργον μας εφάνη ότι η μωρία, η άνοια και οιαδήποτε φρενοβλάβεια θεωρείται ως εξαιρετική τις του θείου εν τη ανθρωπίνη φύσει επιφοίτησις. Ημείς δεν αμφιβάλλομεν δια την φρενοβλαβικήν τρελλολατρείαν του λαού. Και φαίνεται ότι και από λόγια πολλήν έχουν όρεξιν. Θέλομεν προσκρούσει επί του πρώην σοφού υπουργού των οικονομικών. Εδικάζετο χθες και ηθωώθη. Καλή αρχή! Χρονικά Βερολίνου.»

(*Από την ε/φ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, φύλλο 01/11/1883*)

Επιμέλεια ενότητας: Μαρία Γκότση

Ταξίδια μέσα από τις λέξεις

Γράμματα χορεύοντας στον ρυθμό της δημιουργίας, ξεπήδησαν από παπύρους, περγαμηνές, λεξικά και μυστικά σφυρηλατημένα σεντούκια κι έγιναν συλλαβές που αγκαλιάστηκαν κι έγιναν λέξεις και οι σκέψεις άγγιξαν τον ήχο και απόκτησαν φωνή και μετουσιώθηκαν και ξεχύθηκαν να δημιουργήσουν εικόνες και να χρωματίσουν τον κόσμο.

Και μικρές ιστορίες ζωντάνεψαν κι άρχισαν δειλά - δειλά να αχνοφέγγουν, να ανθοβολούν και να καρποφορούν, με λέξεις μικρές, ή μεγάλες, ανεπιτήδευτες, ή ξεχασμένες, έτοιμες να αγγίξουν ψυχές και αισθήματα. Έτοιμες να αγγίξουν ανθρώπινες καρδιές. Λέξεις που πονάνε και πληγώνουν, λέξεις που ματώνουν και λυτρώνουν. Λέξεις που απλόχερα χαρίστηκαν και πέταξαν, σε όποιον επιθυμούσε να τις γνωρίσει και να δει μέσα απ' αυτές και να διαβεί πέρα απ' αυτές.

Και το μυστικό ραβδί της μαγείας, προσφέρετε σε όποιον θέλει να ονειρευτεί και να προχωρήσει, πέρα από το γνωστό, μέσα από το άγνωρο, πάνω από το συνειδητό και να υφάνει με πολύχρωμα και διάφανα υφάδια, τα δικά του μοναδικά αποτυπώματα στα οποία θα μας κάνει κοινωνούς.

Μικρές και μεγάλες ιστορίες, ταξιδεύουν πλέον σε αχαρτογράφητα στερεώματα του νου, με πυξίδα και οδηγό την φαντασία και σας καλούν να ταξιδέψετε μαζί τους.

Ουρανία Γιαβή

Ο χωματόδρομος

Ούτε που καταλάβαινε πως τη μετέφεραν από το κρεβάτι της στο αυτοκίνητο. Το πίσω μέρος του γινόταν κρεβάτι κανονικό, με το σεντόνι, την κουβέρτα, το μαξιλάρι και φυσικά τα παιχνίδια της. Έτσι ταξίδευαν ώρες ανενόχλητοι. Και εκείνη ευτυχισμένη, τόσο όσο μόνο τα μικρά παιδιά μπορούν να είναι.

Συνήθως ξυπνούσε στα μέσα της διαδρομής, κοιτούσε νυσταγμένα έξω από το παράθυρο και προσπαθούσε να ξανακοιμηθεί. Δεν ήθελε να ανοίξει τα μάτια πριν φτάσουν στο χωματόδρομο, αλλά αυτό δεν το ήξερε κανείς.

Χωρίς άλλα παιδιά, χωρίς δρόμους και αυτοκίνητα παρά μόνο με μερικά σπίτια, ερείπια πια ξεχασμένα, το χωριό ήταν από μόνο του ένα πραγματικό παραμύθι. Ένα χωριό χωρίς χωριάτες, όπως έλεγε η μητέρα της, χωρίς καφενείο, χωρίς συναναστροφές. Ένας αληθινός προορισμός.

Σε πολλούς δεν άρεσε η τόση ησυχία.

- Μα τι κάνετε τόσες μέρες στο χωριό; Αναρωτιόντουσαν οι φίλοι.
- Δεν είναι για όλους! Απαντούσε ο πατέρας της.

Στα χρόνια παρέμενε απαράλλαχτο, σαν να τα είχε ζήσει όλα πριν, σε μια απροσδιόριστη εποχή του χρόνου. Ούτε τηλεόραση, ούτε τηλέφωνο είχε, και αυτό της άρεσε, αισθανόταν πως είχε τους γονείς της ολόδικούς της. Τον εαυτό της ολόδικό της αργότερα.

Με το που έμπαιναν στο χωματόδρομο ήξερε πως είχαν φτάσει και άνοιγαν τα παράθυρα αναζητώντας τον καθαρό αέρα. Μα είχε κρύο, μα είχε ζέστη αυτός ο αέρας ήταν το καλωσόρισμά τους. Αν ήταν άνοιξη ή καλοκαίρι θα συναντούσαν οπωσδήποτε πρόβατα να λιάζονται αργόσχολα. Αν ήταν χειμώνας πέτρες θα τους έκλειναν το δρόμο. Σε κάθε περίπτωση, θα

σταματούσαν, μα πιο πολύ για να χαζέψουν το χωριό από μακριά. Να γεμίσουν μυρωδιές και εικόνες.

Όσο μεγάλωνε και ένοιωθε τη ζωή της να ξεγλιστράει μέσα από τα χέρια της, τόσο μεγαλύτερη ανακούφιση ένοιωθε κάθε φορά που έφτανε στο χωριό. Κάθε φορά που πριν φτάσει σταματούσε να ξαποστάσει, να αναπνεύσει, να κοιτάξει κατάματα το επιβλητικό βουνό. Τόσο ίδιο μέσα στα χρόνια. Πέτρα και χώμα.

Κατά διαστήματα, τα τελευταία χρόνια, το χωριό γινόταν της μόδας στα διάφορα έντυπα για αποδράσεις στη φύση. Τότε ήταν που κατέφθαναν ορδές βιαστικών περιπατητών, εξερευνητών και άλλων ενοχλητικών ομάδων σκορπίζοντας φασαρία και σκουπίδια στο διάβα τους. Δεν τους ήθελε, αλλά ακόμα περισσότερο δεν ήθελε τους «άλλους», εκείνους που κατά καιρούς επισκέπτονταν το χωριό με επιχειρηματικές βλέψεις. Ευτυχώς οι περισσότεροι γυρνούσαν πίσω πριν φτάσουν. Ήταν άγριος αυτός ο χωματόδρομος και τους προστάτευε.

Εκείνο το καλοκαίρι είχε ετοιμαστεί πολύ βιαστικά, αδημονούσε να ξεχάσει τα μεγάλα γεγονότα της ζωής της. Σελήνη 20 ημερών (*) σκεφτόταν καθώς οδηγούσε και χαμογελούσε στις σκέψεις της. Δεν ήξερε ακόμα πως ο δρόμος είχε «φτιαχτεί», πως είχε πια ενηλικιωθεί για να μην ξαναβρεί ποτέ ό, τι καλύτερο είχε ζήσει.

(*) Σελήνη 20 ημερών, ποίημα του Τάσου Λειβαδίτη από το «Μικρό βιβλίο για μεγάλα όνειρα»

Λίνα Σαουλίδου

Μια πρίζα στον τοίχο

Ανοίγει τα μάτια. Πάνω στον άσπρο τοίχο με τους ξεφτισμένους σοβάδες είναι η πρίζα. Τη βλέπει κάθε πρωί, ακριβώς απέναντί της, όταν είναι ξαπλωμένη. Τη βλέπει και στη διάρκεια της μέρας μα τότε δεν της δίνει σημασία. Το πρωί είναι αλλιώς. Είναι το πρώτο πράγμα που βλέπει μόλις ξυπνήσει. Κάποτε είχε ακούσει πως τα μικρά κοτόπουλα όταν βγαίνουν απ' το αυγό θεωρούν μητέρα τους το πρώτο πράγμα που βλέπουν να κινείται. Το σκέφτεται συχνά αυτό όταν κοιτάζει την πρίζα και μολονότι το μόνο που οδηγεί σ' αυτόν τον παράξενο συνειρμό είναι η φράση « το πρώτο πράγμα που βλέπουν » το μυαλό της πάει στη μητέρα που ποτέ δε γνώρισε, ύστερα στο ίδρυμα όπου μεγάλωσε, ύστερα σ' αυτόν όταν πήγε να ζήσει μαζί του… Α όχι, όχι πάλι… Καλύτερα να γυρίσει πίσω στο όνειρο της περασμένης νύχτας. Ξανακλείνει τα μάτια. Πιάνεται απ' την τελευταία του εικόνα, και λίγο λίγο προχωρώντας αντίστροφα απ' το τέλος προς την αρχή, καταφέρνει να το στήσει όλο στο νου της.

Ναι … Βαδίζει με βιαστικά βήματα ανάμεσα στο πλήθος που γεμίζει ασφυκτικά τους δρόμους της πολύβουης εξωτικής πολιτείας. Έμαθε πως είναι εκεί, στο λιμάνι, το καράβι του Χριστόφορου Κολόμβου και θέλει να το δει. Ήδη διακρίνει τα ψηλά κατάρτια, τα ιστία κι ύστερα όλο το μεγαλόπρεπο πλεούμενο. Ένας ταξιδιώτης γεμάτος δύναμη κι ελευθερία, ένα σκαρί που πάλεψε άγρια με τα κύματα του ωκεανού και τώρα λικνίζεται απαλά δίπλα στην προκυμαία. Το κοιτάζει μαγεμένη, για ώρα, με μια αίσθηση χαράς, σχεδόν ευτυχίας. Έπειτα, καθώς απομακρύνεται, ένα ιστίο που έχει γείρει στο νερό, πότε ανασηκώνεται πότε βυθίζεται ελαφρά, εκσφενδονίζοντας σταγονίτσες στο δρόμο της. Τις αποφεύγει πετώντας λίγο πάνω απ' το έδαφος, τόσο ανάλαφρη σαν ένα φτερό και γελάει χαρούμενη… Τι όμορφα που είναι… Ξανανοίγει τα μάτια. Η πρίζα πάντα εκεί , απέναντί της στον τοίχο. Και οι σκέψεις εκεί. Αχ! Αν ήταν στην πρίζα το σίδερο εκείνη την καταραμένη

μέρα που καβγάδισαν για τελευταία φορά δε θα είχε γίνει στα χέρια της φονικό όπλο…

-Σηκωθείτε! Ξημέρωσε! Ακούει τη δεσμοφύλακα να φωνάζει έξω απ’ το κελί.

Ας είναι… Σήμερα θα ταξιδεύει όλη μέρα με το καράβι του ονείρου.

Αφροδίτη Σταμπουλοπούλου

Μια μικρή επιστροφή

Μόλις κατάφερε να πλησιάσει, η εξώπορτα άνοιξε σαν από μόνη της. Ένα ελαφρύ αεράκι είχε βοηθήσει το τρεμάμενο χέρι του. Κατέβηκε προσεκτικά και αργά τα δύο από τα τρία σκαλιά που μεσολαβούσαν από το πεζοδρόμιο. Φθάνοντας στο τρίτο κοντοστάθηκε. Το βλέμμα του σταμάτησε σε μια από κείνες τις υποδοχές για το σκούπισμα των παπουτσιών που είχε απομείνει στην είσοδο του παλιού νεοκλασικού που κάποτε ήταν το σπίτι του.

Πόσες φορές είχε σκουπίσει τα παπούτσια του πριν μπει στο σπίτι... Όσες οι φορές που είχε περπατήσει στη βροχή όταν ήτανε νέος πριν μεταναστεύσει στη μακρινή ήπειρο της ελευθερίας, όπως την έλεγαν τότε. Μόνο όταν έβρεχε τα σκούπιζε καλά καλά να φύγουν οι λάσπες. Τις άλλες φορές που έμπαινε σπίτι, έκανε τη μικρή του επανάσταση απέναντι στην αυστηρή του μάνα, στην άξια οικιακή βοηθό του ωραίου νεοκλασικού. Εκείνη του ζητούσε να σεβαστεί τον κόπο της αλλά εκείνος το έκανε μόνο όταν το θεωρούσε απαραίτητο.

Με τις σκέψεις στα παλιά του παπούτσια ολοκλήρωσε επιτυχώς την κατάβαση από το πλατύσκαλο στο πεζοδρόμιο και πλησίασε στο ταξί που τον περίμενε με αναμμένα τα αλάρμ για το αεροδρόμιο.

Λίτσα Γουτιάνου

Ευγνωμοσύνη

Κατέβαινε το τρακτέρ με μοναδική μαεστρία. Το ‘κανε να φαίνεται πολύ απλό. Κινήσεις μετρημένες και σταθερές. Στερέωνε την πατερίτσα στο σιδερένιο σκαλοπάτι, έγερνε, ακουμπούσε το βάρος του πάνω της, σήκωνε με τη βοήθεια του άλλου χεριού το ξύλινο πόδι, το φερνε προς τη μεριά του σώματος, στήλωνε την πατερίτσα στην γη και πηδούσε με αυτοπεποίθηση κάτω. Δεν καταλάβαινες την αναπηρία του. Πάντα καλοντυμένος, ποτέ δεν φορούσε αγροτικά ρούχα. Μόνο το πάνινο καπέλο με την διαφήμιση λιπασμάτων πρόδιδε το επάγγελμά του.

Τον παρατηρούσα συνέχεια από κάποια απόσταση που επέβαλλε ο ίδιος. Γι΄αυτόν τα παιδιά ήταν αόρατα. Πρώτη φορά έβλεπα άνθρωπο με ξύλινο πόδι. Δεν του έλειπε η ευγένεια. Ήταν πολύ ευγενικός και καλοσυνάτος. Διέθετε όμως αυτήν την ευγένεια που δεν «χτίζει γέφυρες». Το πρόσωπό του ήταν γλυκό και το ύφος του μειλίχιο. Με δυσκολία διέκρινα κάτι ειρωνικό μέσα στην τόση καλοσύνη, ίσως μια αδιαφορία. Είχε την ηλικία του παππού μου. Δεν ξέρω γιατί αλλά έχω την εντύπωση ότι και στα νιάτα του έτσι ήταν: Το ίδιο μειλίχιο ύφος, η ίδια σβησμένη φλόγα. Η φωνή σιγανή σαν κάτι να κουκούλωσε όλα τα χρώματα των χορδών.

Αυτό το ξύλινο πόδι έγινε η προσωπικότητά του. Το ξύλινο πόδι που δεν φαινόταν πίσω από τα φαρδιά υφασμάτινα παντελόνια ήταν παρόν στη σταθερή φωνή του, στην άκαμπτη στάση του, στο μετρημένο χαμόγελο.

Καθόμουν στη σκάλα πάνω από την αυλή και περίμενα με ανυπομονησία τη στιγμή που θα τεντωνόταν να πάρει στα χέρια του το φλυτζάνι με τον «ελληνικό» από το τραπέζι. Το παντελόνι ανέβαινε λίγο πάνω από την κάλτσα και ξεπρόβαλλε το ξύλινο πόδι. Στερέωνα το βλέμμα μου πάνω του. Πώς το

έχουν καρφώσει; Ήμουν σίγουρη για τη μέθοδο σύνδεσης. Ναι , τα καρφιά! Αλλά πού κάρφωναν τα καρφιά; Σε ποιό σημείο;

Αυτός έδειχνε να μη με προσέχει. Στο μικρό χωριό του βάλτου η ζωή τον είχε πολύ δυσκολέψει. Οι άνθρωποι, οι γλώσσες, τα βλέμματα...Ένας γιος θα τον ξεκούραζε χωρίς αμφιβολία. Παντρεύτηκε, έκανε παιδιά, τέσσερις κόρες τη μια πίσω από την άλλη. Την Νίκη την κέρδισαν τα γράμματα. Εκείνα τα χρόνια! Δεν έφερε αντίρρηση, την έστειλε για σπουδές. Φιλόλογος. Η Καίτη αγάπησε συγχωριανό μα ατύχησε στο γάμο της και ταλαιπωρήθηκε πολύ με τον άντρα της και με τον αλκοολισμό του. Η Λουλούδα, ίδια η Νόρα Βαλσάμη, μικροπαντρεύτηκε κι έφυγε στην μεγαλούπολη. Ο γιος δεν έλεγε να ρθει. Ήρθε όμως η Θοδώρα που μετρούσε ίσα με πέντε γιους. Η ανδροπρέπειά της δεν μαγνήτιζε γαμπρούς κι έτσι έμεινε κοντά του να τον βοηθά στα χωράφια και να τον περιποιείται. Η γυναίκα του ήταν φιλάσθενη και καχεκτική. Τα χοντρά γυαλιά της αφάνιζαν τα δυο μικροσκοπικά της μάτια. Έμοιαζε με τυφλοπόντικα. Αυτή η διαπίστωση με έκανε να πιστεύω πως ο κυρ Γιώργης την έβγαλε από τα έγκατα της γης μια μέρα βροχερή που πήγε να ελέγξει τα χωράφια. Βούλιαξε την πατερίτσα του στο χώμα κι από κει ξετρύπωσε αυτή κι έμεινε κοντά του, αγαπημένο ζευγάρι...

Ποτέ μου δεν τον άκουσα να βρίζει, να υψώνει την φωνή του, να δυσανασχετεί. Όλα τα δεχόταν σαν φυσικές συνέπειες της ύπαρξης. Σίγουρα δεν αντάλλαξε ούτε μια κακή κουβέντα και με τον Θεό που τιμούσε κάθε Κυριακή όταν τον βρήκανε μες στα χωράφια κάτω από το αναποδογυρισμένο τρακτέρ. Ήρθαν ειδοποίησαν τον παππού μου κι έτρεξα ξοπίσω του. Γαλήνιος ξάπλωνε ο κυρ Γιώργης πάνω στους χωμάτινους σβόλους. Στο πρόσωπό του διάβασα τη λέξη «ευγνωμοσύνη».

Γεωργία Κόντη

Μια κούπα καφέ

Πίσω από την κουρτίνα, κοιτώ τα φθινοπωρινά φύλλα που η βροχή κολλά στις πλάκες έξω. Κάνει ψύχρα μα κρατώ μια κούπα καφέ ζεστό με τα δυο χέρια και αισθάνομαι μια αφάνταστη θαλπωρή. Είναι από αυτές τις απλές στιγμές της καθημερινότητας, που όμως έχουν τόση αξία για μένα. Ασφαλής, στο όμορφο σπιτάκι μου, ήρεμη ακούγοντας τη βροχή έξω. Αναλογίζομαι πόσο μεγάλη παρέα είναι τελικά αυτός ο καφές. Με ζεσταίνει, νιώθω κάτι ζωντανό στα χέρια μου, είναι και κάτι κατάδικό μου. Ο καφές μου, η κούπα μου! Τι σκέψεις περνούν από μέσα μου…

Έξω κάποιοι περνούν από μέσα γρήγορα γρήγορα, μόνο πόδια βιαστικά βλέπω κάτω από τις μεγάλες ομπρέλες. Αλλά και κάποιος σκυφτός, αργοπερπατά με μια σακούλα μόνο στο κεφάλι… Μα γιατί δεν κάθεται κάτω από ένα στέγαστρο τουλάχιστον;!; Αααα, τώρα αναγνωρίζω! Είναι η γιαγιούλα (ίσως και να μην είναι τόσο μεγάλη όσο φαίνεται), την διώξανε από το στέκι της! Τα σκαλοπάτια της Τράπεζας. Μια πόρτα που πάντα ήταν κλειστή. Σήμερα ορθάνοιχτη και έξω λιμουζίνες μαύρες, γυαλιστερές και κόσμος να μπαινοβγαίνει! Μπα, τι είναι τούτο; Χαζεύω και ανοίγω την τηλεόραση μήπως μάθω κάτι στα πρωινά ρεπορτάζ. Γυρίζω την πλάτη μου ακουμπώντας στο σκαμπό που έχω δίπλα στην αγαπημένη μου τζαμαρία και κάνω ζάπινγκ! Ξαναχαζεύω τα διάφορα πρωινάδικα. Ξαναγεμίζω καφέ και δίνω στον εαυτό μου το δικαίωμα για χάζι.

Σήμερα μου έδωσα day off, όχι τρεχάματα, όχι εξωτερικές δουλειές, όχι οικιακά, μόνο ότι μου κάνει κέφι κάθε στιγμή χωρίς πρόγραμμα. Κάποτε το έκανα συχνά. Πέρασαν χρόνια από τότε… και σήμερα είπα πως αυτή η παύση, μου χρειάζεται. Είμαι χαμογελαστή και ησυχασμένη. Παίρνω και κουλουράκι. Τέλεια, ωραία ζωή! Απλές απολαύσεις με όλο το μεγαλείο! Κοιτώ γύρω μου. Να διαβάσω;Έχω τόσα αρχινημένα – αδιάβαστα βιβλία! Τι θέμα άραγε; Ή να

ζωγραφίσω; Αυτά τα πινέλα αποτελούν πλέον διακοσμητικά στοιχεία του γραφείου. Αχ, χτυπά και το τηλέφωνο! Μα, δεν ξέρει κανείς ότι είμαι σπίτι. Και το κινητό κλειστό είναι. Μόνο το laptop θα ανοίξω. Αλλά αν το ανοίξω θα χαθώ στα απίστευτα μονοπάτια του ιντερνέτ και θα νυχτώσει και στην ίδια θέση θα με βρει το πρωί. Όχι, όχι δεν το κάνω αυτό τον εαυτό μου. Πόσες φορές είπα να ξεκουραστώ και ξενύχτησα και πιάστηκα και αυτά που ήθελα δεν έκανα. Μα έμαθα κάποια άλλα. Αλλά όχι τα δικά μου, αυτά που ήμουν πάντα. Αυτά που έκανα πάντα. Να γιατί δεν ζωγραφίζω, να γιατί δεν βγαίνω έξω με φίλους, να γιατί δεν διαβάζω. Όχι σήμερα είμαι με μένα. Ξαναγυρίζω να δω την Τράπεζα από μακριά. Να πάρω και κιάλια;!; Χα χα, έξυπνο. Ρυθμίζω τους φακούς και προσπαθώ να σημαδέψω την είσοδο. Θεέ μου! ΣΟΚ! Ένα πρόσωπο σκαμμένο, θλιμμένο, απογοητευμένο, βρεγμένο από τη βροχή ή και από δάκρυα;!; Η γιαγιά. Την είχα ξεχάσει τελείως… Πέρασε κάτω από το παραθύρι μου και εγώ ασχολήθηκα με όλα τα χαζά μου και ούτε που την σκέφτηκα. Θεέ μου, κούρνιασε στο δένδρο με πλάτη την Τράπεζα να μην την βλέπουν και να μην την κτυπά η πολύ βροχή. Φυσάει βλέπεις κιόλας. Μα βρέχεται, φυσικά και βρέχεται, τι λέω, έχει βραχεί και το κόκαλό της. Αφήνω τον καφέ, που λες και έχει κολλήσει το χέρι μου πάνω στην κούπα και κόβω αμήχανα βόλτες. Τι κάνω; Τι να κάνω;

Παίρνω τα κλειδιά μου, φορώ αδιάβροχο και βγαίνω. Δεν γίνεται εγώ να κάθομαι να απολαμβάνω την απραξία μου και εκείνη; Πώς να απολαύσω εγώ τις υπόλοιπες ώρες; Πώς να κοιμηθώ ήσυχη το βράδυ; Βγαίνω και βρίσκομαι γρήγορα κοντά της. Καλημέρα της λέω αμήχανα, όσο καλή μπορεί να είναι η μέρα σκέφτομαι για εκείνη. Καλημέρα απαντά με μια ήρεμη εκπληκτικά ζεστή φωνή. Η πλήρης αντίθεση. Εκπλήσσομαι και δεν ξέρω τι να πω. Με κοιτά με μεγάλα σκούρα μάτια μα οι γκρίζοι κύκλοι δείχνουν την ταλαιπωρία της. Όμως νιώθω την έντονη αντίθεση. Το κορμί ταλαιπωρημένο. Η καρδιά ζεστή!Σας είδα από το παράθυρο, εξηγώ (ντρέπομαι να πω εδώ και δύο ώρες) και θα ήθελα να ρωτήσω αν μπορώ να κάνω κάτι για σας. Διστάζω, μα ακούω να

συνεχίζω. Μέχρι να περάσει η βροχή, θέλετε να έρθετε στο σπίτι μου; Έχω ζεστό καφέ!Μα Θεέ μου τι λέω; Στο σπίτι μου έρχονται μόνο δύο καλές μου φίλες και η κόρη μου και βγάζουμε τα παπούτσια για να μη λερώσουμε. Ειδικά το άσπρο χαλί. Αυτός ο άνθρωπος, έξω από το ότι είναι μούσκεμα, τα πόδια τάχει μέσα στην λάσπη. Που θα μπει, που θα καθίσει! Αλλά και η γαϊδουριά μου.. Καφέ! Καφέ; Γιατί έχει φάει και μόνο ο καφές της λείπει; Μα τι λέω;

Εκπλήσσεται και χαμογελά. Με ευχαριστεί αλλά αρνείται. Μα γιατί; Διάβασε τις σκέψεις του Εγώ; Άκουσε όλα τα ΜΟΥ; Το χαλί ΜΟΥ, ο καναπές ΜΟΥ, όλα τα ΜΟΥγκανητά ΜΟΥ; Ντρέπομαι εμφανώς. Κοκκινίζω. Νευριάζω με τον δεύτερο εαυτό, την ιδιοκτήτρια του σπιτιού, που χάζευε όλη μέρα. Ας είχα πάρει κατευθείαν ένα βιβλίο να χωθώ στον καναπέ και στις σελίδες του, να μην είχα μπει σε αυτή την αμηχανία.

Και πάλι ακούω να μιλώ!

Ελάτε, ελάτε! Έχω στεγνά ρούχα της μαμάς μου. Εκείνη έφυγε, αλλά κράτησα πολλά δικά της, άλλα φορώ, άλλα δίνω, αλλά όπου νομίζω πως θα είναι πραγματικά χρήσιμα. Και νομίζω ότι έχω αυτά που χρειάζεστε. Και αν θέλετε – μόνη μου είμαι σπίτι- αν αγαπάτε το ζεστό νερό, έχω έτοιμο για ένα μπάνιο. Νομίζω μετά από τόση υγρασία, θα είναι ότι πρέπει. Δεν μου κάνει κόπο!

Ουρλιάζω από μέσα μου! Στο μπάνιο ΜΟΥ, το αποστειρωμένο και με τα αιθέρια έλαια! Απίστευτο. Πόσο ντετόλ θα χρησιμοποιήσω μετά. Θα πάρω και άλλη μέρα άδεια για να κάνω γενική στο σπίτι; Είναι ανήκουστο! Και συνεχίζω να με ακούω! Αλλά από φαγητό μόνο κουλουράκια έχω, θα πήγαινα σε μια φίλη για φαγητό.

….Όλα έγιναν απλά!

Μπήκαμε σπίτι, εκείνη διστακτικά, εγώ ήρεμη.

Το σπίτι, δεν ήταν το ΜΟΥ. Ήταν ένας φιλόξενος χώρος που δεχόταν όλους με την ίδια ζέση.

Μόνη της πρότεινε να ξεντυθεί στο χολ κι εγώ έτρεξα και της έδωσα ένα χοντρό μπουρνούζι . Ένα μπουρνούζι πριν το μπάνιο, μια μεγάααλη πετσέτα για μετά το μπάνιο, παντόφλες, ασπρόρουχα, ρούχα, καλτσάκια, μποτάκια και το δικό μου αδιάβροχο θα το έδινα μετά, γιατί η κόρη μου πάντα με κορόιδευε γιατί είναι διαφημιστικό από καραμέλες…

Έχω χρόνο, μέχρι να ετοιμασθεί, ώστε να φτιάξω μια μακαρονάδα, έστω.

Που βρήκα την φαντασία και που είχα τόσα πράγματα στο ψυγείο και στα ντουλάπια, ούτε που το περίμενα. Πέστο βασιλικού, ψωμί που φρυγάνισα από την κατάψυξη, κονσέρβα τόνου και μαρουλάκι φρέσκο, μαγιονέζα, αυγά, τυριά τριμμένα και σε φέτες, τυροπιτάκια έτοιμα για ψήσιμο και αρακάς. Όλα βγήκαν και ετοιμάστηκαν με μια φοβερή ενεργητικότητα κ ζήλο. Είμαι χαρούμενη. Η κουζίνα μου, με έβγαλε ασπροπρόσωπη

Δεν ήξερα ότι μπορώ να κάνω τόσους συνδυασμούς. Πω πω η σαλάτα τέλεια!

Και μπαίνει. Μαμά μου! Θεέ μου, μοιάζει τόσο με την μαμά μου. Δεν είναι τα ρούχα που φορά. Ναι είναι στο μέγεθός της, αλλά δεν έχει τα χρώματά της, ούτε τα χαρακτηριστικά της. Έχει όμως ένα χαμόγελο γλυκό, μάτια ζεστά, ηρεμία στην κίνησή της και αγάπη βγαίνει από παντού. Μου λέει ευχαριστώ, όπως η μαμά μου. Με την γλύκα των ματιών της.

Καταπίνω τα εσώψυχά μου και την προσκαλώ στο εκ των ενόντων γεύμα.

Με κοιτά και μου λέει. Για μια κούπα καφέ, ήρθα κορίτσι μου και βρήκα τον παράδεισο.

Όχι απαντώ, από μέσα μου, μένα μεγάλο χαμόγελο.

Εγώ βρήκα τον παράδεισο!

Αφροδίτη Κακάμη

Η μυστική ζωή του κ.Περικλή

Ο κ.Περικλής ήταν τότε ένας άντρας που είχε κλείσει τα τριάντα. Η Αθήνα ζούσε το δράμα της κατοχικής πείνας. Κόσμος πηγαινοερχόταν στα βουνά για να μαζέψει κανένα χορταρικό και να ξεγελάσει την πείνα του ή για να πουλήσει τα τελευταία πολύτιμα πράγματά του στους μαυραγορίτες. Ξεκίνησε την καριέρα του σαν ζιγκολό. Δηλαδή προσέφερε απλόχερα τα σωματικά του προσόντα στις καθωσπρέπει κυρίες των πλουσίων προαστίων κι εκείνες για αντάλλαγμα του έκαναν δώρα. Είχε ένα πανάκριβο αυτοκίνητο, με το οποίο κυκλοφορούσε φορώντας το λευκό λινό του κουστούμι. Τα μαλλιά του πάντα γυαλισμένα με μπόλικη μπριγιαντίνη. Κυνηγούσε την τύχη του στα νυχτερινά κέντρα και στις χαρτοπαιχτικές λέσχες. Ήταν θαμώνας τακτικός του "Μαύρου αλόγου", όπου σύχναζαν μεθυσμένοι και συχνά θυμωμένοι Γερμανοί και Ιταλοί.

Εκεί έκανε γνωριμίες και ξεκίνησε τις συναλλαγές με τους κατακτητές. Κυκλοφορούσε ανάμεσά τους με άνεση, έπιανε κουβέντα, έδειχνε το ανάλογο ενδιαφέρον κι εκείνοι κάποια στιγμή τον εμπιστεύτηκαν και του ανέθεσαν τις ανάλογες υπηρεσίες που εκείνος προσέφερε ανελλιπώς για τρία ολόκληρα χρόνια. Όμως παράλληλα με τις επαφές του με τους κατακτητές είχε πιάσει φιλίες και με τους Άγγλους που φιλοξενούσε η σπιτονοικοκυρά του. Ο Τζων και ο Μάικ έπιναν νερό στ' όνομά του. Τους πήγαινε στο πατρικό του και τους έκρυβε, τους έφερνε τσιγάρα, ώσπου μια μέρα τους έπιασαν και τα ίχνη τους χάθηκαν για πάντα. Το ίδιο σκηνικό επαναλήφθηκε με άλλους δυο, αντάρτες αυτή τη φορά. Ήρθαν και τους πήραν σηκωτούς και κανείς δεν άκουσε τίποτα για αυτούς.

Ταυτόχρονα με αυτές τις δραστηριότητές του ο κ. Περικλής είχε μεγάλη αγάπη, αδυναμία θα έλεγε κανείς, στο θέατρο και θαύμαζε τις νεαρές ηθοποιούς που προσπαθούσαν να ξεκινήσουν την καριέρα τους μέσα σε

αυτή την τόσο δύσκολη εποχή. Είχε μια ιδιαίτερη ευαισθησία στις μελαχρινές καλλονές με καμπύλες και μακριά μαλλιά. Ξάπλωνε αναπαυτικά στις πολυθρόνες του θεάτρου και βυθιζόταν στην ονειροπόληση καπνίζοντας τα ακριβά του τσιγάρα και μασουλώντας ηλιόσπορους.

Τελευταία σύχναζε στο θέατρο "Αθήναιον" όπου παιζόταν μια ελαφριά, πολύ ελαφριά, κωμωδία και ο κόσμος πήγαινε για να ξεχάσει τις πολλές σκοτούρες που είχε. Ο λόγος ήταν η ψηλή και μελαχρινή καλλονή που έβγαινε και έλεγε ένα τραγούδι κινώντας με αρμονία τα χέρια και τα υπέροχα πόδια της. Δεν πρόσεξε ποτέ τα λόγια του τραγουδιού. Ο έρωτας τον χτύπησε κατακέφαλα καθώς την είδε μπαίνοντας, να περνά από κοντά του, σκορπώντας χαμόγελα και μοιράζοντας φιλιά. Τα μάτια της, μαύρα και παιχνιδιάρικα φυσικά και τον πρόσεξαν αμέσως. Πρόσεξαν έναν κομψό και καλοφτιαγμένο άντρα με άνεση στις κινήσεις και σιγουριά στο πορτοφόλι, ανοιχτόκαρδο, με πολλές γνωριμίες .

Αρχικά δεν την ένοιαζε αν οι παρέες του ήταν λίγο παράξενες και δεν την πείραξε όταν άκουσε να του μιλούν με σπαστά ελληνικά ή τον επισκέπτονταν αγέλαστοι άνθρωποι που τους ονόμαζε φίλους. Οι δικοί του φίλοι ήταν και δικοί της. Δεν την παραξένεψε καθόλου εκείνο το βράδυ που πριν τη ζητήσει σε γάμο, τον επισκέφτηκε ένας ξανθός άντρας και του ζητούσε επίμονα κάτι, κάνοντας φασαρία και φωνάζοντας διάφορες βρισιές στα γερμανικά. Εκείνη ήταν βυθισμένη στο όνειρο του γάμου και της χλιδής που της είχε ήδη προσφέρει καθώς της είχε δωρίσει ένα μεγάλο σπίτι στο κέντρο, έβλεπες την Ακρόπολη από το μπαλκόνι. Της πήρε όμορφα δώρα και τη γέμισε με λουλούδια. Βυθίστηκε σε όλη αυτή τη χλιδή και έκλεισε τα μάτια της σε όσα συνέβαιναν γύρω. Δεν ήθελε να ξέρει ποιος και τι. Μόνο ήθελε όταν γύριζε από το θέατρο να ξεκουράζεται στα μαξιλάρια και να τυλίγει το σώμα της με τα μεταξωτά νυχτικά. Όμως ο κ.Περικλής ενώ είχε ξεκινήσει ο μήνας του

μέλιτος εξαφανίστηκε χωρίς να ειδοποιήσει. Κανείς δεν τον είχε δει πουθενά. Ούτε στο "Μαύρο άλογο", ούτε στα θέατρα ή τα καφενεία όπου πήγε και ρώτησε. Γιατί είναι αλήθεια πως ανησύχησε έτσι όπως χάθηκε απότομα. Είχε αφήσει κάποια χρήματα στο κομοδίνο όμως η ανησυχία φώλιασε στην καρδιά της. Πέρασε μια εβδομάδα και ο κ.Περικλής άφαντος.

Στη γειτονιά, εκεί στο κέντρο , έγιναν συλλήψεις. Ακριβώς στο πιο κάτω σπίτι. Εκεί που εκείνος πήγαινε τακτικά και έπινε καφέ. Παλιοί γνωστοί έλεγε, όταν τον ρώτησε. Ο καιρός περνούσε και άρχισαν να λέγονται πράγματα για αυτόν. Κάθε μέρα και άλλη εκδοχή. Η μια έλεγε πως τον σκότωσαν και τον έριξαν σε ένα πηγάδι στην πάνω γειτονιά. Του βρήκαν πάνω του χρήματα και έναν ασημένιο αναπτήρα. Άλλοι κυκλοφορούσαν φήμες πως το έσκασε και εγκατέλειψε την Αθήνα για να φύγει στην Αίγυπτο όπου τον περίμενε ο αδελφός του.

Η ωραία σύζυγος έμενε μελαγχολική και μόνη κι άκουγε πολλά και στο θέατρο. Την φώναζαν "προδότρα" και πουλημένη πράγμα που την έκανε να τρομάξει. Αυτό όμως που πραγματικά την πανικόβαλε ήταν ότι την ώρα της παράστασης κάποιοι της πέταξαν πέτρες, μικρά στρογγυλά χαλίκια, που άλλο τη βρήκε στο λαιμό, άλλο της μπήκε στο πλούσιο μπούστο της. Η ζωή της έγινε απότομα μια κόλαση. Στο σπίτι και στη γειτονιά ν' ακούει όλη την ώρα γι' αυτά τα απίθανα σενάρια και στο θέατρο να δέχεται απειλές.

Ένα βράδυ της φάνηκε πως είδε κάποιον στο παράθυρο, που της φάνηκε σαν τον Περικλή. Έτρεξε γρήγορα και κόλλησε το πρόσωπό της στο τζάμι. Μάταιος κόπος. Μια σκιά ήταν που χάθηκε στη νύχτα. Μια γάτα ήρθε και στάθηκε στο περβάζι και κοίταξε στο εσωτερικό του δωματίου. Κοιτάχτηκαν για μια στιγμή. Ύστερα κάθε μια ακολούθησε το δρόμο της. Η γάτα για μια βόλτα στον σκουπιδοντενεκέ και εκείνη στο μαναχικό της κρεββάτι όπου θα αναπολούσε τις λίγες αλλά έντονες στιγμές που έζησε με αυτόν τον μυστηριώδη άντρα.

Παύλος Βιδάλης

Μια σύντομη συνάντηση

Εκείνο το βράδυ, θα πρέπει να βρισκόμουν σε κάποια μορφή απόγνωσης. Δεν εξηγείται αλλιώς το γεγονός ότι, προκειμένου να βρεθώ με άλλους ανθρώπους, κατέφυγα σε μια δημόσια πολιτική εκδήλωση. Παλιότερα τις έβρισκα ενδιαφέρουσες και σε κάποιες έπαιρνα μάλιστα το λόγο. Έλπιζα ακόμα, φαίνεται. Αργότερα, τις σπάνιες φορές, που εμφανιζόμουν, αρκούμουν στη στάση της κριτικής παρατήρησης. Ευτυχώς, λίγο πριν αρχίσουν οι τοποθετήσεις, εμφανίστηκε στο χώρο η Β. Έκατσε απέναντί μου και σε ιδανική απόσταση, ώστε να επικεντρωθεί η προσοχή μου σε αυτή. Αν και είχα ακούσει πολλά, στην πραγματικότητα μόνο για το όνομά της ήμουν σίγουρος. Γιατί τα υπόλοιπα, τα είχα μάθει από το φίλο μου Ν., ο οποίος είχε υπάρξει σφοδρά ερωτευμένος, μέχρι να του περάσει και να ερωτευτεί κάποια άλλη.

Μόλις άνοιξαν λοιπόν τα μικρόφωνα, έκλεισαν τα αυτιά μου και για την επόμενη ώρα έγινα σκηνοθέτης – σεναριογράφος κι εκείνη η πρωταγωνίστρια - μούσα μου. Η αλήθεια είναι ότι δε τη θεωρούσα ιδιαίτερα όμορφη. Είχε μάλιστα κάπως ασχημύνει τον τελευταίο καιρό. Σα να είχε προσπαθήσει να αποβάλει οτιδήποτε κοριτσίστικο και γλυκό της είχε απομείνει. Η επιτήδευση του σκληρού και ψυχρού προσωπείου σε συνδυασμό με το γυμνασμένο κορμί φαίνεται ότι ταίριαζαν καλύτερα στο προφίλ μίας πραγματικής πολιτικής ακτιβίστριας, όπως ήθελε να εμφανίζεται.

Η πρώτη συνταγή ήταν λοιπόν αυτή: την προσεγγίζω με πολιτικοφιλοσοφικές αναφορές, βρισκόμαστε κατ’ επανάληψη σε πολιτικούς χώρους, όπου και ξεδιπλώνω τη βαθειά γνώση μου περί του πολιτικού, περνάμε σε ιδιωτικές βόλτες και σιγά- σιγά υποσκάπτω τις οχυρώσεις της, μέχρι που καταφέρνω να σηκώσω την τραχιά μάσκα της και να αποκαλύψω ένα ευαίσθητο και συναισθηματικό πλάσμα, έτοιμο να δεχτεί την ασφάλεια, που προσφέρει ο μοναδικός συνδυασμός των προσόντων μου.

Στο επόμενο κόνσεπτ διατηρούσε το σκληρό της προσωπείο. Ήταν απαραίτητο για το ρόλο της στο ερωτικό τρίγωνο που σχεδίαζα. Εκείνη ο κακός και η τότε αγαπημένη μου ο καλός μπάτσος στο πλαίσιο μίας ερωτικής ανάκρισης με ασυμβίβαστο ήρωα τον γράφοντα. Στη συνέχεια βέβαια τα υπαινικτικά εξουσιαστικά παιχνίδια μετουσιώνονταν σε αγνή κάβλα και οι τρεις βυθιζόμασταν στο σαρκικό αυτισμό, εκεί όπου ο απόλυτος εγωισμός συμπλέει με τον πιο ηδονικό αλτρουισμό.

Στο τρίτο και πιο παθιασμένο μοτίβο, τα σχοινιά τραβούσε ο απεγνωσμένος έρωτας και εγώ ήμουνα η μαριονέτα του. Για μία ακόμα φορά είχα βρει ένα άλλοθι για να πίνω και να ξενυχτάω με τους φιλάρες. Συνοδεία βέβαια «παλιών καλών λαϊκών» και των απαραίτητων εξομολογήσεων για το πώς θα μπορούσε Εκείνη να αλλάξει τη ζωή μου. Μπορεί, τους έλεγα, να μην την έβρισκα ακριβώς όμορφη αλλά είχε αυτό το αδιόρατα θελκτικό κάτι, που ίσως να είναι το πιο επικίνδυνο, αφού μοιάζει να απευθύνεται μόνο σε εμένα. Ως γνωστόν ο ανεκπλήρωτος είναι και ο μόνος πραγματικός έρωτας, οπότε το έργο τελείωνε με εμένα να την κρατάω για πάντα στην καρδιά μου και κάποιος άλλος συντροφιά στο μαξιλάρι του.

Μ’ αυτά και μ’ αυτά, ούτε που κατάλαβα ότι ο χώρος είχε σχεδόν αδειάσει και η Β. είχε ήδη αποχωρήσει. Οι μόνοι που παρέμεναν ήμουν εγώ και κάποιοι επαΐοντες της επαναστατικής πολιτικής θεωρίας, που επέμεναν να συντηρούν τις συζητήσεις, που ποτέ δεν τελειώνουν. Ήταν η κατάλληλη ώρα να κατευθυνθώ στη γνωστή και φιλόξενη μπάρα για να απολαύσω ένα southernμε πάγο και blues...

Στην ίδια μπάρα κάθομαι και το σημερινό βράδυ, δυο χρόνια μετά. Βρίσκομαι και πάλι σε κάποια μορφή απόγνωσης αλλά τώρα μου αρκεί ο εαυτός μου για να βασανίζομαι. Ακολουθώντας τη συμβουλή των «ειδικών» και με τη βοήθεια του αλκοόλ, εξομολογούμαι στο θεραπευτικό χαρτί, με την ελπίδα να αποκτήσει και η ψυχή μου γραμματική και συντακτικό. Πριν λίγο συνάντησα για τελευταία, μάλλον, φορά τη Β. Όχι σε κάποιο δημόσιο χώρο όπως τότε

αλλά στο γραφείο του συμβολαιογράφου, όπου υπογράψαμε το πληρεξούσιο για την έκδοση του διαζυγίου. Η σύντομη συνάντησή μας, που τελικά κράτησε περισσότερο απ' όσο θα έπρεπε, είναι το μόνο που θέλω να θυμάμαι από εκείνη.

Αφροδίτη Κακάμη

Στο ίδιο πιάτο

Ήμουν τότε γύρω στα δώδεκα, μέσα του καλοκαιριού του 1946. Είχε περάσει η άνοιξη χωρίς να τη χαρούμε. Ούτε τραγούδια, ούτε γέλια. Μόνο σιωπές και φόβος γέμιζε την καρδιά μας. Το σπίτι μας ήταν απλωμένο γύρω από μια αυλή που στο κέντρο της υπήρχε ένα πηγάδι. Ήταν το άγρυπνο μάτι του σπιτιού, γύρω του παίζαμε όσο να έρθει η νύχτα. Το κρυφό δωμάτιο ήταν η αποθήκη. Εκεί ήταν που βρήκε καταφύγιο ο Α. Ήρθε απροσδόκητα μια μέρα και χώθηκε ανάμεσα στα τσουβάλια με αλεύρι και σιτάρι που φύλαγε ο πατέρας για όλη τη χρονιά.

Ξαφνιάστηκα όταν τον είδα να στέκεται στη πόρτα, ψηλός και λεπτός, σα στάχυ ήταν. Μα πιο πολύ μου έκανε εντύπωση που η μάνα μου τον έκρυψε χωρίς να ρωτήσει τι και πως. Όλη μέρα ήταν κλεισμένος στο δωμάτιο αυτό που παράθυρο δεν είχε. Έβγαινε τη νύχτα. Τον παρακολουθούσα κρυφά πίσω από τις γρίλιες, χωρίς να βλέπω καθαρά το πρόσωπό του. Έκανε βόλτες πάνω κάτω και καμιά φορά σιγοτραγουδούσε.

Έφυγε για το βουνό όταν ακούστηκε πως έρχονται οι στρατιώτες.. Εγώ τον ειδοποίησα, του ψιθύρισα πίσω από την πόρτα. Πριν φύγει στάθηκε λίγο και με κοίταξε και έτσι τον είδα από κοντά. Είδα το πρόσωπό του και επιτέλους χάρηκα που τον είδα ολόκληρο. Μου χαμογέλασε. Ναι, ήταν ευγενικός. Κάθε φορά που του πήγαινα το φαγητό στο μεγάλο άσπρο πιάτο, άκουγα τη φωνή του πίσω από την πόρτα να λέει σιγανά "Ευχαριστώ. Ευχαριστώ πάρα πολύ."

Μας χαιρέτησε κι έκανε να φύγει βγαίνοντας στο δρόμο Τον σταμάτησα για να του δώσω μια χούφτα αμύγδαλα. Τα πήρε και τα 'βαλε στην τσέπη του σακακιού του. Στην πρώτη μάχη που έγινε άκουσα πως σκοτώθηκαν πολλοί. Είδα τους σκοτωμένους φορτωμένους στα άλογα. Τότε τον είδα. Τον γνώρισα από το σακάκι και τα αμύγδαλα που έπεφταν αργά και ρυθμικά από την τσέπη του καθώς κουνιόταν το άψυχο σώμα του με το ρυθμό που το άλογο περπατούσε στο λιθόστρωτο. Έπνιξα το κλάμα μου και στάθηκα παγωμένη μέχρι που η σειρά με τα άλογα χάθηκε στο βάθος του χωμάτινου δρόμου. Δεν πρόλαβε, δεν πρόλαβε να φάει τα αμύγδαλα..

Ύστερα από λίγο καιρό ήρθε ο Γ. Για φιλοξενία και αυτός. ''Στην αποθήκη γρήγορα, μήπως γλιτώσει", είπε η μάνα. Πήγαινα το φαγητό κάθε μέρα στο ίδιο λευκό πιάτο. Αυτός άνοιγε θαρρετά την πόρτα, δεν έλεγε ευχαριστώ. Το βράδυ σουλατσάριζε ως τα ξημερώματα στην αυλή. Δεν σιγοτραγουδούσε. Κλώτσαγε με θυμό τα χαλίκια. Ώσπου δεν άντεξε άλλο, ήθελε να βγει να ξεσκάσει για λίγο. Και βγήκε για να πάει μέχρι το δάσος στο μονοπάτι με τις φτέρες. Ξεχάστηκε. Τον είδαν αυτοί που δεν έπρεπε να τον δουν. Αυτοί που τον έψαχναν και πάει κι αυτός.

Όταν πέρασαν κατηφορίζοντας με τα άλογα, είδα πως ήταν φορτωμένα. Στάθηκα παγωμένη στην πόρτα και τον είδα να κρέμεται όπως ακριβώς και ο Α. Μόνο που αυτός μου φάνηκε πως κρατούσε άγριες φράουλες στο χέρι του. Ήταν γεμάτο το δάσος με άγριες φράουλες και κάθε μέρα πηγαίναμε να βρούμε κάτω από τα έλατα, στη ρίζα ήταν κρυμμένες κάτω από τις φτέρες. Μα όχι, ήταν αίμα.

Πρώτη φορά είδα τόσο αίμα να κινείται με ορμή προς τα δάχτυλα των χεριών και έκλεισα τα μάτια. Δεν ήθελα άλλο να βλέπω.

Επιμέλεια ενότητας: Νατάσσα Κυριακού

Άρση απορρήτου...

Εξομολογήσεις, λοιπόν... Ενδόμυχες, απόκρυφες, δυσπρόσιτες αλλά και προσιτές, άκρως καθημερινές.

Όσα ο νους απολακτίζει με το γέννημα της μέρας, όσα σιγοψιθυρίζει το σούρουπο στα μύχια της λαχτάρας και της επιθυμίας.

Συναισθήσεις, άστρινες εκλάμψεις, φόβοι, ελπίδες, αδυναμίες, λύτρωση και πίστη.

Όσα λέγονται αλλά και τ'άλλα, κι εκείνα που μένουν ανείπωτα, ασάλευτα μπροστά στη μαγεία της αστερόσκονης, στη στωικότητα της απλότητας, στην αυθάδεια της ύλης, στη σιωπή του μαρτυρίου, στο σμίξιμο με την απεραντοσύνη της στιγμής. Εξομολογήσεις που συνδιαλέγονται- η ύλη με την ψυχή, η καρδιά με τον νου.

Εξομολογήσεις που περιμένουν να ξεγυμνωθούν μπροστά στον καθρέφτη του αναγνώστη.

Ανθή Σουροπάνη

Ξεχασμένη ζωή

Είχε μια φοβερή ομίχλη. Ντύθηκα γρήγορα και βγήκα, ο σκύλος με πήρε από πίσω. Έμενα στην άκρη του χωριού εκεί που τελείωνε το βουνό. Περπατούσα σ'ένα χωμάτινο δρόμο κι από κάτω απλωνόταν το χωριό. Άρχισα να τρέχω από χαρά, χωρίς να ξέρω γιατί. Σκέφτηκα πόσο χαίρομαι που βρέθηκα εδώ σε μια τελείως διαφορετική ζωή απ'αυτή που ήξερα. Εδώ έμαθα να μαζεύω χόρτα, χωρίς να ξέρω ποιά τρώγονταν, ν'ανάβω φωτιά στο τζάκι για να ψήσω καφέ το πρωί. Σ'ένα σπίτι με ένα μέτρο τοίχο και κεραμίδια, όπου το βράδυ έκαναν πάρτι τα ποντίκια στην οροφή. Με μια τεράστια αυλή, την τουαλέτα έξω και ένα αποθηκάκι με κτιστό φούρνο. Δεν περίμενα ποτέ ότι το να ψήνω ψωμί θα γινόταν η αγαπημένη μου ασχολία. Ερχόταν και μια γειτονοπούλα και ζυμώναμε σε κάτι πελώριες λεκάνες και χαζογελούσαμε. Μετά απλώναμε τα ψωμιά στο αυτοσχέδιο κρεβάτι που είχα φτιάξει από μια παλιά ξύλινη πόρτα στηριγμένη σε τσιμεντόλιθους. Καίγαμε καλά τον φούρνο και τα φουρνίζαμε με ένα ξύλινο φτυάρι. Ήταν ιεροτελεστία για μένα. Το αποτέλεσμα μας δικαίωνε, δεν είχα φάει πάλι τόσο ωραίο ψωμί. Μ'άρεσε η παρέα της, είχε μια απλότητα που δεν βρίσκεις εύκολα.

Τα είχα αφήσει όλα πίσω, φίλους, συγγενείς, την ευκολία και ελευθερία της πόλης, όπου μπορείς να κάνεις ό,τι θέλεις χωρίς κανείς να νοιάζεται ή να σε κοιτάει, αντίθετα με το χωριό. Όμως εδώ αισθάνομαι πιο αληθινή πιο γεμάτη. Η επαφή με τη φύση μου δίνει χαρά και μια ζεστασιά, μερικές φορές και δάκρυα, αλλά όχι από πόνο. Αλλά από θαυμασμό- βλέποντας τις εναλλαγές του πράσινου στην πλαγιά του βουνού, τον ήλιο να σβήνει μες στη θάλασσα, το χιόνι να πέφτει αθόρυβα και να καλύπτει τα πάντα. Εδώ στην άκρη του βουνού που όλα σωπαίνουν το μόνο που ακούς είναι το ξεχασμένο εγώ σου, που τυρρανικά σε προκαλεί να το ακούσεις κι άλλο. Και μια ζεστή φωνή που έρχεται νοσταλγικά απ'τα μικρά σου χρόνια ψιθυρίζοντάς σου ότι δεν είσαι μόνη, ότι όλα είναι καλά.

Μαρία Αγραπίδου

Απολογισμός

Με βρήκανε στα σκουπίδια κυριολεκτικά, αλλά μου φέρθηκαν σαν να κατάγομαι από μεγάλο τζάκι. Με την πρώτη ματιά ένιωσα ότι είμαι δικιά τους κι ας μην μπορούσα ν'αρθρώσω λέξη. Με περιποιηθήκανε όσο δεν θα πίστευα ούτε και στα πιο τρελά μου όνειρα. Με βάλανε να φιγουράρω στο οικογενειακό άλμπουμ μαζί με άλλους συγγενείς. Μου δώσανε μια θέση στον κόσμο και τους ευγνωμονώ γι'αυτό. Μου χαρίσανε ένα δωμάτιο γεμάτο φως που δεν το αλλάζω με τίποτε. Μου προσφέρανε παρέα και με γαλούχησαν, διάβαζοντάς μου λογοτεχνία, φιλοσοφία κι επιστήμες μπροστά στο τζάκι τις κρύες μέρες του χειμώνα. Μου έφεραν μια γατούλα να παίζω τις ώρες που λείπανε στη δουλειά κι έπρεπε να με αφήσουν μόνη. Μαζί περάσαμε πραγματικά υπέροχα. Δε θα ξεχάσω τα αλησμόνητα πάρτι που παρέθεταν συχνά και το δίχως τέλος φαγοπότι. Τα γέλια και οι φωνές είναι ακόμα ζωντανές. Με κάνανε να νιώθω σημαντική, πολύτιμη. Πάντα μου τόνιζαν το πόσο ανεκτίμητη είμαι…

Κι εγώ, όμως, δεν τους άφησα παραπονεμένους. Ποτέ δεν έμπλεκα στα πόδια τους όταν καταλάβαινα ότι είχαν ανάγκη να μείνουν μόνοι, να χαλαρώσουν και να ξεφύγουν. Ποτέ δεν τους εναντιώθηκα, ούτε τους ύψωσα τη φωνή. Τους άκουγα με σεβασμό. Υπέμενα τα τερτίπια τους αγόγγυστα και ανέμενα με ανυπομονησία την ώρα που όλα θα μπουν πάλι στη θέση τους και θα τους κλείσω στην αγκαλιά μου. Γιατί έτσι τελείωναν όλα·με μια αγκαλιά. Μια αγκαλιά που κάποιοι ονειρεύονται μόνο, και ίσως δεν τη ζήσουν ποτέ. Στην αγκαλιά μου έκλεισαν τα μάτια τους, πρώτα ο ένας, λίγο αργότερα ο άλλος… γαλήνια, ευτυχισμένα…

Στο χέρι τους μια φωτογραφία. Εκείνοι να στέκονται χαμογελαστοί τις πρώτες μέρες που με βρήκανε κι εγώ ανάμεσά τους:

μια ταπεινή ξύλινη αντικέ καρέκλα....

Φώτης Μπαλαμπάνης

Εφτά ποτήρια

Καλημέρα. Το πρώτο πράγμα που χρειάζομαι είναι ένα ποτήρι νερό. Το αγνό, άχρωμο, άοσμο και ελαφρώς άγευστο νερό. Σε ψηλό, χαμηλό, πλαστικό, γυάλινο, πήλινο, σε χούφτα σερβιρισμένο νερό. Η αρχή του κόσμου, η ουσία του σώματος.

Τελευταία μέρα στη δουλειά σήμερα. Έπειτα από σαράντα χρόνια υπομονής ήρθε και για εμένα η ώρα να αποσυρθώ. Δεν είχα κάποιο μεγάλο σχέδιο για το πως θα την περάσω. Τέρμα πια τα αγχώδη ξυπνητήρια, το τρέξιμο να προλάβω το λεωφορείο, ο βρασμένος καφές του κυλικείου. Σήμερα τουλάχιστον, η μέρα είναι δική μου. Το μόνο που ήθελα ήταν να σηκωθώ λίγο νωρίτερα και να την ζήσω σε όλη της την διάρκεια. Να την πιω στην υγεία μου.

Ανοίγω το ντουλάπι ψάχνοντας το κατάλληλο ποτήρι για να μου προσφέρει αυτή την άοσμη καλημέρα. Μπροστά μου, πρώτο πρώτο κρύβοντας την θέα, ένα ψηλό ποτήρι μπύρας. Ο κολλητός μου φίλος. Η εισαγωγή στα βασικά, η πύλη για τις διπλές υποστάσεις. Ευκολόπιοτο, δροσερό και ευχάριστο. Μαζί σου σε όλες τις περιστάσεις.

Λένε πως ο χρόνος είναι γιατρός. Για κάποιους σαν εμένα, ο γιατρός ήταν το αλκοόλ και το μπλοκάκι των συνταγών τα ποτήρια. Διότι όπως όλοι οι άνθρωποι με εμμονές, όπως όλοι άνθρωποι δηλαδή, πρόσεχα πάντα τα σύνεργα του εθισμού μου. Καλογυάλιζα τις Βίβλους μου.

Δίπλα από το ποτήρι της μπύρας, ένα ποτήρι κρασιού. Εκείνη. Το κόκκινο σημάδι των χειλιών της, γοητευτικό στο χείλος. Αφήνει υποσχέσεις πως θα ξανάρθει, νιώθεις πως είναι ήδη εδώ. Έπειτα το κρασί παίρνει την εκδίκησή του, αφήνοντας μωβ σημάδι κρυμμένο καλά σαν τύψεις ανάμεσα στα δόντια.

Δεν είναι πάντα εύκολο να λες όχι. Δεν μιλάω πάλι για το αλκοόλ. Για εκείνη μιλάω. Ή για εκείνες που έγιναν εκείνη και τελικά με άφησε και εκείνη για εκείνες. Πάλι για το αλκοόλ μιλάω. Ή με αυτό. Βαθύς αναστεναγμός -όμως για δες- όταν το χρειάζεσαι πίσω από το ποτήρι του κρασιού είναι το χαμηλό για το ουίσκι.

Το μεγαλοπρεπές ποτήρι για το ουίσκι. Ο άγνωστος μυστικός μου φίλος. Η μακρινή και μαγική μας πόλη. Τα αρώματα των ασυνείδητων μπαχαρικών, ο πυρετός του χρυσού, η ζεστασιά του μύθου. Παχύ, ανθεκτικό κρύσταλλο. Δεν χάνεται όσες φορές και να το γεμίζεις.

Το παραμερίζω, ψάχνοντας για το στόχο μου. Κατά λάθος σπρώχνω το ρακοπότηρο που βρισκόταν δίπλα του. Πέφτει κάτω. Χίλια κομμάτια.

Ένα σφηνάκι ρακί. Οι φίλοι. Ταιριαστό το τέλος του. Χίλια κομμάτια, για χίλιες στιγμές σε χίλιες μεριές του ορίζοντα. Οι στιγμές μας σφηνάκια σπονδές στην ευτυχία. Η αλληγορία μιας ζωής έντονης και σύντομης. Το διάφανο του ποτού παραπέμπει σε αυτό που είσαι. Θες να το κατεβάσεις γρήγορα πριν σε κάψει. Τελικά όμως σε καίει και θα γίνεις χίλια κομμάτια. Ή θα σπάσεις το ποτήρι.

Να ’το. Το περήφανο ποτήρι του νερού. Αυτό που μου έμεινε. Το μόνο που μου επιτρέπεται. Θα φτιάξω και καφέ. Είπαμε, πρέπει να πιω την ζωή και τις αναμνήσεις μου σήμερα. Για εμένα. Μετά από σαράντα χρόνια, ένας καφές στο σπίτι μού αξίζει.

Στην αγαπημένη μου τσίγκινη κούπα του καφέ. Από το στρατό. Οι αναμνήσεις. Μυρίζεις το αποτέλεσμα και χωνεύεις το παρελθόν. Το κάλεσμα και η όψη από τα κατακάθια των εποχών. Ο καφές. Αυτό το μαγικό χαρμάνι που σου δίνει υπεράνθρωπες δυνάμεις να νομίζεις πως κάνεις τα πράγματα καλύτερα. Κάνεις ακριβώς τα ίδια με μεγαλύτερη ενέργεια. Ο καφές. Η μοναδική απόλαυση που μου έμεινε. Η τελευταία μου αυταπάτη.

Ένα ποτήρι νερό. Δεν βαριέσαι, δεν χρειάζεται ούτε αυτό. Σκύβω κάτω από τη βρύση, μια γουλιά νερό στο χέρι φτάνει για να κατέβουν τα πρωινά μου χάπια, όπως τα έγραψε ο γιατρός.

Φρατζέσκα Κωνσταντίνου

Την ησυχία μου, γαμώτο!

Αναρωτιέμαι γιατί βρίσκομαι εδώ. Σας είπα ήδη, δεν χρειάζομαι βοήθεια! Θέλω μόνο την ησυχία μου. Αν θέλει ας φύγει. Βλέπεται όμως είμαι εδώ! Δεν ξέρω τι να σας πω. Ρωτήστε με ό,τι θέλετε. Μόνο μη που ζητήσετε να σας μιλήσω για τα παιδικά μου χρόνια!!

Θέλω να γυρίζω από τη δουλειά και να αράζω στο σπίτι μου, όπως νομίζω επιθυμεί ο κάθε φυσιολογικός άνθρωπος. Να κοιτάζω το ταβάνι, βρε αδελφέ. Μόνο αυτό. Είναι κακό; Δεν θέλω να μιλάω με κανέναν. Δεν θέλω να «επικοινωνήσω», δεν θέλω να μοιραστώ τίποτα και με κανέναν! Ποιο είναι το πρόβλημα δηλαδή; Πείτε μου εσείς που είσαστε και ειδικός σε αυτά τα θέματα. Πείτε μου…

Γιατί πρέπει να αναλωνόμαστε στα ίδια και στα ίδια; Αν υπάρχει πρόβλημα, μάλιστα. Αρνήθηκα εγώ ποτέ να βοηθήσω όταν υπάρχει ανάγκη; Ε! δεν μπορώ να της κρατάω και το χέρι διαρκώς σε ένδειξη συμπαράστασης! Συμπαράσταση σε τί, δηλαδή;

Το παραδέχομαι, έχω ανάγκη να μένω μόνος μου. Δεν έχω όρεξη, ούτε και την δύναμη, μπορώ να σας πω, για πολλά -πολλά. Πολλές φορές δυσκολεύομαι να κοιμηθώ, νοιώθω κουρασμένος. Σίγουρα ,όμως, δεν χρειάζομαι την βοήθεια σας. Όχι ότι σας αμφισβητώ, προς θεού. Είμαι ευχαριστημένος με ό,τι έχω, με ό,τι κάνω. Γιατί πρέπει να αλλάξω τώρα; Τόσα χρόνια δεν με ξέρει; Τί έγινε τώρα δηλαδή και πνίγεται από την συμπεριφορά μου;

Νομίζετε ότι δεν μου αρκεί η ένταση στη δουλειά; Δέκα, μπορεί και δώδεκα, ώρες στο τρέξιμο, κάθε μέρα. Μόνο το κυνήγι της επίτευξης του πλάνου των πωλήσεων είναι αρκετό για να διατηρεί την αδρεναλίνη μου στα ύψη! Το bonus είναι ΟΚ όμως, ε; Αντί να λέμε και ευχαριστώ που έχουμε ακόμα μια καλή δουλειά…

Δεν θέλω τίποτε άλλο! Να πιω ένα ποτό και να αράξω στον καναπέ μου. Να ξεκουραστώ θέλω ,είναι κακό; Αν δεν της αρέσει η ζωή μαζί μου, ας φύγει. Ελεύθερη είναι, τα παιδιά μας μεγαλώσανε πια. Δεν έχω λόγο να είμαι εδώ, σήμερα. Σας επαναλαμβάνω ότι δεν νομίζω ότι χρειάζομαι τις επιστημονικές σας συμβουλές για να αντιμετωπίσω τα προβλήματα μου. Αλλά μια και βρίσκομαι εδώ παρακαλώ ρωτήστε με. Ρωτήστε με τί θέλετε να σας πω; Για να μη λέει και η σύζυγός μου ότι δεν είμαι συνεργάσιμος.

Κατερίνα Παληοκώστα

Η εύρρυθμη εναλλαγή του ουρανού

Μ’αρέσει να κοιτάω τον ουρανό. Μ’αρέσει να τον κοιτάω τη νύχτα… να πετάω σ’αυτή την έναστρη επιφάνεια, να ανυψώνομαι με την σκέψη μου πάνω στους αναρίθμητους κόσμους και τα κρυμμένα βάθη του άπειρου διαστήματος. Μπορώ να το κάνω αφού η σκέψη είναι άπειρη στην ουσία της, και το μυαλό είναι ικανό για όλα.

Μ’αρέσει να κοιτάω τον ουρανό και τον ήλιο τον ακούραστο και το ολόγιομο φεγγάρι…να κοιτάω την Πούλια, τις Υάδες, την Άρκτο, και όλους τους αστερισμούς του Ωρίωνα που φωτεινό στεφάνι του φοράνε…

Χάνομαι μέσα σ’αυτό το σύστημα των εκατοντάδων δισεκατομμυρίων άστρων… των χιλιάδων αστρικών σμηνών και νεφελωμάτων και απορροφιέμαι

στο μύθο της θυμωμένης Ήρας που χύνει το γάλα καθώς απομακρύνει απότομα τον Ηρακλή απ'το μαστό της… κι έτσι, γεννιέται ένας γαλαξίας, ο δικός μου.

Χάνομαι μέσα στο σύμπαν, που κι αυτό παιδί τής μιας αληθέστατης, αδιάψευστης βεβαιότητας, σαν και'μένα, αναζητά τις δυνατότητες ανέλιξης με ένα πνεύμα που βρίσκεται σε ένταση, ανάμεσα στον λαμπρό ήλιο και στη σκοτεινή στιβαρή γη, ανάμεσα στην ποθητή Σελήνη με τους αναρίθμητους εραστές της, που ερωτοτροπούσε μαζί τους μες στις σπηλιές του Λάτμου και που της γέννησαν πενήντα θυγατέρες…

Τώρα ένα κρύο απομεινάρι, μια σκιά που σέρνεται πίσω από τη γη. Έχοντας υποστεί το συνεχή βαμπιρισμό από το παιδί της, το εκδικείται, διαποτίζοντάς το με τη μιαρή αόρατη επιρροή της… καταδικασμένη για ατελείωτους αιώνες να το κυνηγάει, να έλκεται και να έλκει την απόγονό της… Χάνομαι ανάμεσα στην δίδυμη αδελφή της γης, την άνυδρη Αφροδίτη… ανάμεσα στην Μεγάλη Άρκτο, τον δυνατό Ωρίωνα, τον Σείριο και τις Πλειάδες… ανάμεσα στ'άστρα που ακολουθούν τα κυκλικά τους μονοπάτια παράλληλα με τον ορίζοντα… όπως και'γώ…

Μ'αρέσει ο ουρανός. Υπόσχεται φως και δίοδο. Υπόσχεται Θεούς, αγγέλους, σοφούς δασκάλους, σπινθήρες συνειδητότητας και εξαγνισμένες σκέψεις. Υπόσχεται συνεργασία γεμάτη δυνατότητες, ανανεώσεις. Ο ουρανός μέσα στην έρρυθμη εναλλαγή του, απασχολημένος μόνο με την εκτυλισσόμενη διαδικασία, αναμένει. Ενεργοποιεί και απενεργοποιεί, φέρνοντας "την επίγνωση της μακρινής συγγένειας".

Δέσμια αυτής της περίεργης μαγείας που ασκούσε πάνω μου ο ουρανός, κατηφόρισα προς την ακρογιαλιά προχωρώντας ανάμεσα σε σωρούς από σκαμμένη άμμο και σπασμένα ξύλα που το κύμα είχε συγκεντρώσει δίπλα στην

όχθη. Το φεγγάρι γλίστραγε νωχελικά πάνω στο νερό και γλίστραγαν μαζί του όλα τα περασμένα περιεχόμενα που με έφεραν μέχρι εδώ σήμερα…

Και έτσι όπως γύρναγα πίσω και ακόμη πιο πίσω… σ'αλαργινές ακρογιαλιές, σε μια άλλη εποχή σε μια άλλη παραλία, σκεπτόμενη τις διαδοχικές αλλαγές από τότε μέχρι τώρα… σκεπτόμενη το σύμπλεγμα αυτών των άπειρων συνδυασμών που εκδηλώθηκαν για να με φέρουν ως εδώ, μοιάζει αυτή η βραδινή σιγαλιά το μόνο και σταθερό μου δεδομένο μέσα απ'τις εναλλαγές του χρόνου… ένα βαθύτερο κοίταγμα στην αέναη αλλαγή της εξέλιξης, ένα μικρό σταμάτημα … μια ανάσα… στον δίχως τέλος μετασχηματισμό… που εκδηλώνεται μέσα μας και μέσα σ'όλα…

Με είχαν συνεπάρει τέτοιες σκέψεις… όταν ένας τραχύς και μονότονος θόρυβος με έβγαλε απ' αυτές… πιο πέρα στο δρόμο ένα θυμωμένο αγόρι κλώτσαγε κάτι πέτρες… Γιατί άραγε τα θυμωμένα αγόρια κλωτσάνε πέτρες;

Ανθή Σουροπάνη

Ιησούς

Ήσουν ο ωραιότερος άνθρωπος που περπάτησε στη γη. Έμεινες λίγο, αλλά ζεις αιώνια στις καρδιές. Οι λόγοι Σου απλοί, καθαροί, γεμάτοι δύναμη με κάνουν να κλαίω χωρίς να ξέρω γιατί. Ίσως επειδή έρχονται σε αντίθεση με τον εγωισμό και την κακία μου και δυσκολεύομαι να τους εφαρμόσω.

Αλλά δεν μίλησες μόνο, περισσότερο έπραξες. Κι ήταν οι πράξεις Σου μόνο αγάπη. Η ζωή Σου μια προσφορά. Έδινες στον καθένα αυτό που είχε ανάγκη- τροφή, υγεία, παρηγοριά, αλλά και την ίδια την ζωή.

Η μεγαλύτερη εντολή Σου, η αγάπη. Μέσα από το ιερό ευαγγέλιο η πρώτη εντολή είναι να αγαπήσω Εσένα και μετά όλους τους άλλους όπως τον εαυτό μου. Όμως πώς μπορώ να σε αγαπήσω όταν δεν σε ξέρω καλά; Ξέρω μονάχα

πως όσο και να αγαπήσω τους άλλους αν δεν αγαπώ Εσένα, η αγάπη μου είναι ψεύτικη γιατί Εσύ είσαι η αγάπη.

Αν και δεν μπορώ να το εξηγήσω, ξέρω πως είσαι η αλήθεια, γιατί μαζί Σου ξαναγεννήθηκα. Έλαμψες σα φως στη ζωή μου, γιατί Εσύ είσαι το φως. Τώρα μπορώ και βλέπω καθαρά τον δρόμο, γιατί Εσύ είσαι ο δρόμος. Τα λόγια Σου ηχούν μέσα μου και οδηγούν τα βήματά μου, ξέροντας πως στο τέλος του δρόμου περιμένεις Εσύ.

Το χέρι Σου με τράβηξε απ'το σκοτάδι, χωρίς καν να στο ζητήσω. Το μόνο που ήθελες ήταν να σε αναζητήσω. Μεγαλωμένη σ'έναν κόσμο δύσπιστο, σε μια γενιά που πίστευε πως η επανάσταση απέναντι σε όλα ήταν ελευθερία, παγιδεύτηκα σε μια θλιβερή, ανούσια και χωρίς ελπίδα ζωή. Έπρεπε να βουλιάξω πολύ βαθιά για να μπορέσω να δω το χέρι Σου που με κρατούσε στοργικά όλη μου τη ζωή χωρίς εγώ να το γνωρίζω. Από 'κει και μετά, αν και το μόνο που Σου ζητούσα ήταν να με σώσεις, μου τα χάρισες όλα άφθονα. Χρόνο με το χρόνο γέμιζε αγάπη η καρδιά μου κι άρχισα λίγο να Σε καταλαβαίνω.

Βλέποντάς Σε πάνω στο σταυρό προδομένο σχεδόν απ'όλους, ο μόνος αναμάρτητος, παραδομένος χωρίς παράπονο και χωρίς να μου καταλογίζεις αυτή την αμαρτία, παρά μόνο να με συγχωρείς, ντρέπομαι. Ντρέπομαι που δεν Σε πίστεψα, που περίμενες τόσο στωικά την επιστροφή μου κι εγώ εθελοτυφλούσα, που ενώ δεν ήμουν τίποτα, νόμιζα πως μπορώ να κάνω τα πάντα, ενώ Σε λύπησα αμέτρητες φορές με την συμπεριφορά μου νόμιζα ότι είμαι και εντάξει και αφού σε έχω γνωρίσει συνεχίζω να Σε πληγώνω.

Γιατί για να μπορέσω να Σε δω καθαρά, θα πρέπει πρώτα να γνωρίσω τον εαυτό μου. Όσο όμως τον γνωρίζω βρίσκω πράγματα που δεν μου αρέσουν όπως εγωισμό, περηφάνια και κακία, βλέπω ότι με τραβάει το κακό και η αμαρτία μου φαίνεται γλυκιά. Ενώ θέλω να κάνω το καλό, το κακό μού είναι πιο εύκολο. Βρίσκομαι σ'έναν κόσμο παράλογο, το μόνο που λείπει σε όλους

είναι η αγάπη και η αγάπη είσαι Εσύ, αλλά κανείς δεν μπορεί να σε δει. Είναι πολύ ψυχρός και σκληρός ο κόσμος χωρίς Εσένα.

Φώτισέ με, απάλλαξέ με απ'την κακία, δώσε μου τον ζήλο που χρειάζεται να βλέπω Εσένα μέσα σ'όλους, βγάλε από μέσα μου το σκοτάδι ώστε να μπορώ να σε βλέπω καθαρά χωρίς ντροπή και φόβο. Γέμισε αγάπη την καρδιά μου, γίνε Εσύ ο έρωτάς μου.

Νατάσσα Κυριακού

Μονόλογος

Ένα! Τί ένα, ρε; Δεν σού'χω πει να κοιτάζεις μπροστά; Αυτή η ζέστη με τρελαίνει, νομίζω ότι θα λιώσει το μυαλό μου. Αφόρητη η μουρμούρα του αφεντικού, της μάνας μου... Θά'θελα νά'μουν γλάρος, ν'ανοίγω τα φτερά μου και να τους αφήνω όλους πίσω. Πολλές οι υποχρεώσεις. Δεν ξέρω... Αν μπορώ τελικά. Δεν ξέρω εάν θέλω.

Δεν ξέρω αν όλα αυτά είμαι εγώ.

Νομίζω ότι είμαι κάτι άλλο απ'όλα αυτά που οι άλλοι θέλουν από'μένα.

Ευτυχώς υπάρχει η θάλασσα.

Τη μυρίζω, κλείνω τα μάτια και χαϊδεύω τα μαλλιά της.

Χάνομαι μέσα στα κύματα κι όσο κι αν διψασμένος από την αλμύρα της ξέρω ότι θα βγω σε μια ζεστή αμμουδιά. Σαν καπετάνιος την ορίζω ή σαν κουρσάρος, και μέσα της γίνομαι άντρας.

Σε αυτήν αναγνωρίζω τον εαυτό μου˙ κάθε φορά- μέχρι το επόμενο πρωί.

Χαρά Βελετάκου

Τρυπομπουφανιά

-Διάβασα πολύ χθες την ώρα που παρακολουθούσα ανγχώμενος μια καρέκλα να πηγαίνει πέρα δώθε-μπρος πίσω- μπροστά απ’το τζάκι. Α, ναι ναι, βέβαια, το είχα ανάψει το τζάκι, το τζάκι που έχω στο σαλόνι μου ή όχι; μήπως πιο αργά το βράδυ πέταξα μπρούμυτα κάποια ξύλα; Ίσως ναι γιατί το απόγευμα βαριόμουν·το συνηθίζω αυτό; δεν θυμάμαι. Έτσι νομίζω τουλάχιστον, πως δεν θυμάμαι. Α... χμ... ναι πιο αργότερης διάβασα πάλι ένα βιβλίο μικρό-μεγάλο, με ένα εξώφυλλο που δεν θυμάμαι και άκουσα και μουσική ως τις δύο, τρεις το βράδυ στην νύχτα, με το τζάκι αναμμένο-σβησμένο. αναμοσβησμένο, πέταγε σπίθες, το θυμάμαι, ως τις τέσσερις μουσική άκουγα.

Σφύριζαν τα αυτιά μου όταν ξύπνησα κουκουλωμένος κι ιδρωμένος άνοιξα ένα συρτάρι μου στην κουζίνα στα πολύ δεξιά, βούτηξα τα γραμμένα σας και ξανάπεσα σε λήθαργο. Ως τις πέντε, ως τις έξι, εφτά. Μετά κένταγα. Είδα νομίζω όπως θυμάμαι και ένα Όνειρο το πρωί-πρωί όταν φέγγιζε. Με ακούτε; Ωραία.

Έχω θέμα σοβαρό, όλοι με κοιτούν που έχω αυτήν την τρυπομπουφανιά εδώ και πέντης χρόνια. Εννοώ ένα μπουφάν με μια τρύπα, τι έχει; γιατί με κοιτούνε; Με ακούτε; τι σε ποιόν τα λέω; Ωραία… μετά ξημέρωσε το πρωινό και ξάπλωσα ξανά. Ξαναξάπλωσα. Κι είδα λέει. Αλήθεια λέει, ένα πραγματικό όνειρο που ήθελα πολύ να δώ. Με ακούς; Χαίρομαι. Χάρηκα που μ’άκουσες. Έσβησα νομίζω, θυμάμαι το τσιγάρο εκείνο μου, επάνω στο μπουφάν. Νάτη η τρύπα. Μ’ακούς; μην με κατηγορήσεις ε;… να... δεν είχα τασάκι.

Χάρηκα στην επόμενη συνεδρία θα σου το φέρω το μπουφάν να μου πεις την γνώμη σου, να μου πεις «εσύ» αν κάνει να το φοράω ή όχι…

Θα το’χω πλύνει πρώτα.... Θα το’χω ράψει κιόλα… Στο υπόσχομαι.

Επιμέλεια ενότητας: Αφροδίτη Σταμπουλοπούλου

Εκλεκτικές συγγένειες

Επηρεαζόμαστε από τον αγέννητο συγγραφέα μέσα μας,
από τις υπόκωφες εκπνοές των οριζόντων που ανοίγονται μπροστά μας
στην επαφή μας με τα κείμενα των άλλων.
Επηρεαζόμαστε από αυτά που έχουμε ήδη γράψει στα βάθη του παρελθόντος
κι από εκείνα που θα γράψουμε εμείς, οι καταγραφείς του μέλλοντος.
Επηρεαζόμαστε από τα άμορφα μέλη των κειμένων που έπονται,
σα να αδιαφορούμε νωχελικά για όλα τα τέλεια και ατελή
που κυριαρχούν την κυτταρική μας μνήμη.

Ελισάβετ Τσίτση

Καθρέφτισμα

στον Τάσο Λειβαδίτη

Το βράδυ εκείνο με την μυρωδιά της ξέπνοης καταιγίδας

μείναμε αγκαλιασμένοι για ώρα

και ήταν κλειστά τα μαγαζιά.

Ψιθύρισες κάποτε –τι παράξενο!- μπορούσες να διαλαλήσεις «φυλάω χρυσάφι».

Κι εγώ φώναζα κι ας ήτανε σωστό να ψιθυρίσω:

«Στους ζητιάνους ανήκω, μην αφήνεις χρυσάφι. Κι είναι κλειστά τα μαγαζιά».

Και ξαναμίλησες ακόμα πιο σιγά: «Έχω χρυσάφι φυλαγμένο».

Και ούρλιαξα: «Στο βρώμικο χέρι του ζητιάνου μην αφήνεις χρυσάφι, και είναι κλειστά τα μαγαζιά. Φαντάζει πιο βρώμικο».

«Το χρυσάφι ή το χέρι;», ρώτησες. Με εκείνη την αθωότητα που βρώμιζε την αγνότητά μου.

Όλο το βράδυ βομβάρδιζαν τις επαρχίες του συλλογικού με βόμβες ατομισμού κι έμειναν κλειστά τα μαγαζιά.

«Σ΄αγαπώ», μου είπες, «σου δίνω το χρυσάφι».

Κι άνοιξα το χέρι, μαυρισμένο από τις τελευταίες τουφεκιές αντίστασης, μήπως και οι βόμβες μας άφηναν ζωντανούς.

Το κράτησα για μια στιγμή το χρυσάφι σου.

Κι έπειτα μέσα στο σκοτάδι, «χώρισα» το ένα δάχτυλο από το άλλο.

Βομβαρδισμένη παλάμη με πέντε πασσάλους ρημαγμένους. Χύθηκε ανάμεσά τους το χρυσάφι.

Έκλαιγες...

Κι εγώ σου είπα: «Τι να το κάνω; Είναι κλειστά τα μαγαζιά».

Αστρινιώ Γεωργιλέ

Μετάφραση αποσπάσματος του

“The Love Song of J. Alfred Prufrock” *του T.S. Eliot*

Και στην τελική, θ’ άξιζε τον κόπο
μετά τα φλιτζάνια, τις μαρμελάδες, τα τσάγια
ανάμεσα στις πορσελάνες, ανάμεσα σε κάποιες δικές μας κουβέντες.
Όντως θ’ άξιζε, ενώ
έχω ήδη καταπιεί το θέμα με χαμόγελο
έχω ήδη λιώσει το σύμπαν σ’ ένα μπωλ
να το στριφογυρίζω γύρω από μια εξαντλητική ερώτηση
να πω: "είμαι ο Λάζαρος, ερχόμενος απ’ τους νεκρούς,
επιστρέφω για να σας πω το παν
θα σας πω το παν"
εάν κάποιος σιάζοντας ένα μαξιλάρι κάτω απ΄ το κεφάλι της
έλεγε "Δεν εννοούσα καθόλου κάτι τέτοιο.
Καθόλου κάτι τέτοιο."
Και θ’ άξιζε τελικά.
Όντως θ’ άξιζε ενώ
μετά τα ηλιοβασιλέματα και τις αυλόπορτες
και τους πιτσιλισμένους δρόμους
μετά τις νουβέλες και τα φλυτζάνια
μετά τις φούστες που αφήνουν τα ίχνη τους στο πάτωμα
και αυτό, και πόσα πολλά ακόμη;
Είναι αδύνατο να διατυπώσω απλά αυτό που εννοώ!
Όμως, σαν κάπως ένα μαγικό φανάρι να φωτίζει την ανησυχία στην οθόνη.
Όντως θ’ άξιζε
εάν κάποια σιάζοντας ένα μαξιλάρι

ή βγάζοντας ένα σάλι

και πηγαίνοντας προς το παράθυρο, να έλεγε:

"Όχι δεν είναι καθόλου,

μα καθόλου αυτό που εννοούσα".

Όχι! Δεν είμαι ο Πρίγκιπας Άμλετ ,

ούτε είχα προοριστεί γι' αυτό.

Είμαι ένας ακόλουθος υπηρέτης, αυτός που είναι κατάλληλος για σας

που θ' ανυψώσει μια εξέλιξη

που θ' αρχινήσει μια σκηνή ή δύο

που θα συμβουλέψει τον πρίγκιπα· ένα εύχρηστο εργαλείο,

χωρίς αμφιβολία

σεβάσμιος, ευτυχής που μπορεί να είναι χρήσιμος

πολιτικός, προσεχτικός και λεπτολόγος

γεμάτος υψηλές ιδέες αλλά και λίγο κουτός

στ' αλήθεια σχεδόν γελοίος, κάποιες φορές -

κάποιες φορές, σχεδόν Γελωτοποιός.

Γερνάω...γερνάω.

Θα φορέσω το παντελόνι με τα μπατζάκια γυρισμένα.

Μήπως να χτενίσω τα μαλλιά μου πίσω; Να τολμήσω να φάω ένα ροδάκινο;

Θα φορέσω άσπρο φανελένιο παντελόνι κι έτσι θα περπατήσω στην παραλία.

Έχω ακούσει τις γοργόνες να τραγουδούν η μία στην άλλη.

Δε νομίζω να τραγουδήσουν σ' εμένα.

Τις έχω δει να καβαλάνε τα κύματα της θάλασσας

χτενίζοντας τα λευκά κυμάτινα μαλλιά που ανεμίζουν προς τα πίσω

καθώς ο άνεμος ανακατεύει το νερό σε άσπρο και μαύρο.

Αργοπορήσαμε στ' ανάκτορα της θάλασσας

με τα τυλιγμένα σε καφεκόκκινα φύκια θαλασσοκόριτσα

μέχρι να μας ξυπνήσουν ανθρώπινες φωνές και να πνιγούμε.

Άρτεμις Κατερίδου

Παραλλαγή στον

«Μέγα Ανατολικό»

"Εξαπλωμένη νωχελώς εις την κουκέταν της, η διάσημος Αγγλίς ηθοποιός Τζέην Μπόσουελ, εν αναμονή της αφίξεως του Στηβ, εξηκολούθησε να συλλογίζεται το ερωτικόν της παρελθόν. " (Εμπειρίκος)

Αυτό το ερωτικό της παρελθόν που ουδόλως την στενοχωρούσε, αντιθέτως ζωήρευε την διάθεσή της, έβαφε ροζ τα μάγουλά της όταν η καρδούλα χτυπούσε στην δαντελένια της κυλόττα. Ενθυμείτο με νοσταλγία, την εφηβικήν της σχέση με τον συμμαθητήν της, Αντώνιον, να κολυμπούν εις την θάλασσαν, να παίζουν με το διάφανο νερό, την χρυσήν την άμμο και να χαριεντίζονται με αθώα πειράγματα, τραντάγματα, σπρωξίματα, ώσπου αιφνιδίως να ίπταται ανάσκελα, στο βυθό του νερού και από πάνω της σε απόσταση του πάχους ενός δακτύλου μόνον, να κολυμπά ο φίλος της. Ανεπαίσθητα άγγιζαν τα κορμιά μπουρμπουλήθρες νερού με αέρα, κυματίζοντας παντού τις τριχούλες τους. Ευρισκόντουσαν σε μια στάση άκρως ερωτική με την αφέλεια του ανεπιτήδευτου που έδινε τροφή στην φαντασίαν και στο κορμί λίμπιντο. Τους συνεπήρε ένας ηλεκτρισμός και σταμάτησε η ανάσα τους επιτόπου. Εκείνο τον καιρόν δεν ήτο αρκετά εξοικειωμένη ως προς τα ερωτικά και άφηνε τις ευκαιρίες ανεκμετάλλευτες.

Ευθύς, τρύπωσε εις το μυαλό της μια άλλη περίπτωσις που έλαβε χώραν κατά τις καλοκαιρινάς διακοπάς, εις την κατασκήνωσην, όταν ένα βράδυ, με τα νυχτικά, επήγε εις το κρεβάτι της κολλητής της, να συνεχίσουν τα χωρατά. Η Νίκη αρπάζοντας το κεφάλι της με τα δυο της χέρια και με ένα μακρόσυρτο φιλί, της έκλεισε το στόμα για πολύ ώρα, ρουφώντας, γλύφοντας, βυζαίνοντας τα χείλη της με τέτοια μαεστρία που δεν έκανε καρδιά να ανασάνεις, παρά να παραμείνεις κολλημένη εκεί, στα παχουλά χυμώδη χείλη, που όταν πίεζαν την

γλώσσα, ξεχώριζες την υφή με τις μικρές μπαλίτσες που διαθέτουν ωσάν εκατοντάδες ορθές κλειτορίδες. Δεν υπάρχει λόγος να σταθούμε στα λάγνα που δεν εγίνοντο αλλά σε αυτά που ελάμβαναν χώραν. Ατέλειωτα φιλιά, με κοφτή αναπνοή, σε απόλυτη προσήλωση του τι κάνεις και τι σου κάνει. Σιωπηλά, αθόρυβα και χωρίς ανάσα.

Ανακάθισε στο ανάκλιντρο, έβαλε την πλάτη αναπαυτικά στα πολυάριθμα μαξιλάρια, ξεφύλλισε αφηρημένα το βιβλίο που διάβαζε ενωρίτερα, το ποιητικόπόνημα του Ζακ Πρεβέρ και χαζεύοντας το «Πορτραίτο ενός πουλιού» αμέσως αποφάσισε πως δεν άξιζε τον κόπο η ωραιοποίηση ενός φτερωτού. Ένα τοσοδούλι πραγματάκι με χρωματιστά φτερά, που ο άνεμος μπορούσε να το ταξιδέψει ακόμη και πεθαμένο. «Τίποτε πιο ωραίο από έναν άνδρα γυμνό», είπε και το έκλεισε.

Όλα αυτά, συλλογιζόταν καθώς, της ήταν οδυνηρό μετά την εγκατάλειψιν από τον λόρδο Nash, εξερχομένη από μιαν θλίψιν που διήρκησε περίπου ένα μήνα, ενώ αναμένει τον Στηβ, τον νεαρόν ναύτη, για να εγκαινιάσει την επάνοδο της στην ερωτικήν δράση και που θα εμφανιζόταν σε μισή ώρα.

Τελικώς δεν μπορεί να αποφύγει μια γρήγορη μοναχική αυτοϊκανοποίηση, τοιουτοτρόπως, οι ανάσες της γίνονται γρήγορες και κοφτές, ξαπλώνει στα βελούδινα μαξιλάρια, σαλιώνει τα δάχτυλα της και περνώντας τα μέσα στην κυλόττα της, ρίχνει πίσω το κεφάλι της με μικρές μακρόσυρτες κραυγούλες ααα…ααα ααα…αααααααααααααααα

Νότα Βερικίου

Ευθείες γραμμές

επηρεασμένο από «Το όπιο» του Ζαν Κοκτώ

«Δεν θα ΄θελα να με κάνουν τσακωτό να γράφω. Πάντοτε σχεδίαζα. Το γράψιμο για μένα είναι ένα ζωγράφισμα, να δένεις τις γραμμές μ΄ έναν τέτοιο τρόπο που να σχηματίζουν γραφή ή να τις λύνεις έτσι ώστε το γράψιμο να μοιάζει ζωγραφιά. Δεν πάω παραπέρα. Γράφω, προσπαθώ να γραμμοθετήσω το προφίλ μιας ιδέας ή μιας πράξης. Με δυο λόγια, περιγράφω φαντάσματα, βρίσκω το περίγραμμα του κενού, ζωγραφίζω».

Γράφω σ΄ αυτό το τετράδιο. Με ξεγελά αρχικά με τις οριζόντιες ευθείες γραμμές του. Αυτές με την τέλεια συμμετρία που λίγο αργότερα θα μεταμορφωθούν σε θηλιές και θα στραγγαλίσουν τις λέξεις μου.

Γράφω με απλές συλλαβές για να τις προστατέψω από το νόημα που ερήμην τους κυοφορούν.

Το αλλόκοτο όμως μουλιάζει στους ζοφερούς, υγρούς κάμπους του μυαλού. Στα δάχτυλα που κρατούν το στυλό. Στο εσωτερικό της παλάμης με τις διακοσμητικές ρυτίδες που γίνονται προφητικές.

Γράφω δίχως να το επιθυμώ. Ύστερα από μέρες και νύχτες ενοχικές, δειλές, χωρίς την έλξη που τους ασκούν ήλιοι και φεγγάρια.

Το κείμενο δεν έχει σκέψεις. Το κενό δεν παράγει συναισθήματα. Τα λάθη, μας προσπερνούν. Εκείνος; Εκείνη;...ξέρουν να περιμένουν.

Γεννημένοι ως μαλακή σάρκα, λεία, βελούδινη στα νύχια αρπακτικών.

Συνεχίζω να γράφω, βρίσκομαι σε θέση άβολη. Κολλημένη σε μια καρέκλα από πίσσα. Οι άνθρωποι που σκοντάφτουν πάνω μου είναι ατελείς. Δεν το παραδέχονται. Εγώ θα πρωτοτυπήσω, σ΄ αυτήν την παρένθεση του χρόνου και

θα το πω. Είμαι ατελής. Είμαι μικροσκοπικές τελείες που τρέχουν να οριοθετήσουν τις σκέψεις.

Το κορμί μου έχει πλημμυρίσει από φως. Αρρώστησε. Στη νύχτα, στην σκοτεινιά, την φιλεύσπλαχνη σιωπή της έβρισκα την ηθική μου...και την έχασα σε μια πλημμυρίδα από ήλιο.

Αιμορροούν τα ευάλωτα άνθη της παπαρούνας στα χείλη. Μολύνονται, με εμποδίζουν να μιλήσω για όσα γνωρίζω.

Για τις σκιές που εξαφανίζονται, για τα κρανία με τα αγκαθωτά στεφάνια, για τα παραμορφωμένα σώματα που δεν έχουν ηλικία...για τα τεράστια μάτια, τα τσακισμένα δάχτυλα, τους κυρτούς ώμους. Για την αδυναμία μου να γεμίσω με καλοσύνη το χάος. Για το νεκρό βάθος επαναλαμβανόμενων λεπτομερειών.

Φεβρουάριος 2015. Κάτω από έναν γεμάτο λέπια ουρανό. Πάνω σε μιαν αποπροσανατολισμένη υδρόγειο. Με λεκέδες θλίψης να φτιάχνουν στην ένωσή τους καβούκια χελωνίσια. Οι χαρές να μοσχοβολούν, σπόρια από ρόδι να κυλούν, μικροί ελλειπτικοί κύκλοι στην ράχη της μοναξιάς, στα στήθη της αγάπης.

Αδυνατώ τα καινοφανή θαυμαστικά των άλλων να ισορροπήσω με τα ερωτηματικά μου. Ανοίγω και κλείνω παρενθέσεις.

Γράφω γιατί δεν μπορώ πια να ζωγραφίσω...την εικόνα των άδειων πόλεων, τις μορφές που ενσαρκώνει η παραφωνία, τις χειρονομίες του θανάτου, τις φωνές των αηδονιών.

Ο καθρέφτης στο στερέωμα έσπασε. Η κορνίζα περίτεχνη. Απουσιάζει όμως το εσωτερικό. Το ενδιάμεσο, το μέσο που θα με βοηθήσει να κοιτάξω, να γνωρίσω, να με συγχωρήσω.

Τα πόδια μας πατούν σε σπασμένα γυαλιά. Τα δικά σου αιωρούνται, τα δικά μου τραυματίζονται. Μια οικεία, χαίνουσα πληγή.

Άρτεμις Κατερίδου

Παραλλαγή στην

«Πάπισσα Ιωάννα»

Γύρω γύρω από το τραπέζι και τα καθίσματα έτρεχε η Ιωάννα, για να αποφύγει τους επίδοξους βιαστές της, τρεις μεθυσμένους καλόγερους, πετώντας τους ό,τι εύρισκε μπροστά της, πιάτα, ποτήρια, ενώ λαχανιασμένη έλεγε: «Άγιοι πατέρες, εσείς που σ' αυτήν εδώ τη βίβλο, δώσατε όρκο στον θεό να τηρείτε τις εντολές του, σκεφτείτε με, την ορφανή, που πρόσφατα έχασα τον πατέρα μου και στήριγμά μου, να περνώ μια τέτοια δοκιμασία σαν ανήμπορο πουλάκι μπρος στους κυνηγούς μου».

Δεν άκουγαν αυτοί, παρά άπλωναν τα χέρια τους, να την αρπάξουν από ό,τι μπορούσαν, τα ρούχα της να ξεσχίσουν, να φανεί η γύμνια της, έτσι που μόλις την έριξαν στο κρεβάτι ξεπρόβαλαν μπούτια, μπράτσα, λευκή σάρκα… Ίσως αν επρόκειτο για μετάξια, ταφτάδες, μέχρι πέρα, θα ακουγόταν το θρόισμα της εκλεκτής υφής, αλλά αλλοίμονο, το φτωχικό το τσίτι αθόρυβα διαρρηγνύεται.

Υπόκωφος ο συριγμός, χωρίς φωνήεν, μόνο σύμφωνα, όπως όταν σκίζεται ένα τσίτι από αιγυπτιακό βαμβάκι. Οι καλόγεροι γούρλωναν τα μάτια, τους, τρέχαν τα σάλια, ανταγωνιζόμενοι ποιος θα είναι ο πρώτος. Στην αναμπουμπούλα η θεία λειψανοθήκη με τα οστά του Αγ. Μαρκελλίνου εκσφενδονίστηκε και έπεσε στο πάτωμα. Η Ιωάννα βλέποντας ανοιχτό το κουτί των λειψάνων, αρπάζει το μεγαλύτερο κόκκαλο, το καλάμι του αγίου και όπως ο Σαμψών κατά των Φιλισταίων που με σαγόνι όνου τους υπέταξε, κατά τας γραφάς, δεξιά αριστερά χτυπούσε τους βιαστές της, αλλά η οστεοπόρωση θρυψάλιασε το όπλο, με αποκαρδιωμένη πια τη νεαρή και εξαντλημένη από την άνιση πάλη να αποφασίζει να παραδοθεί ντροπιασμένη στην λεηλασία του κορμιού της. Ευτυχώς, όμως ήταν ακόμη τότες, τα χρόνια των θαυμάτων. Από την εποχή των θεών του Ολύμπου, οι Χριστιανοί Άγιοι πήραν εργολαβία τα

θαύματα για να δοξάζεται το όνομα του Κυρίου. Απλά πράγματα: καίγοντας μια βάτο, τρελαίνοντας κοπάδια γουρουνιών, τεχνική γονιμοποίηση σε ηλικιωμένη 90 ετών… όλα αυτά, ευχαριστούσαν την Παναγία που σαν εν δυνάμει πεθερά, παρακολουθούσε από κοντά τα τεκταινόμενα με τις ευσεβείς κορασίδες. Ο Πανοσιώτατος Ραλήγος, πρεσβύτερος όντας, ευνοήθηκε από την τύχη να δρέψει το άγουρο φρούτο και έσκυψε με την μπόχα της ανάσας του, πάνω στο πάλλευκο πρόσωπο που πάραυτα γέμισε με τρίχες σαν άτακτη γενειάδα μεσοποτάμιου. Γνωστές αι βουλαί του Κυρίου για το δίκαιο!

Ουρανία Γιαβή

Πλατεία Ελευθερίας

Επηρεασμένο από το «Φτωχό, ωχρό παιδί» του Stephan Mallarme

Πολλοί από εσάς, αν τυχαίνει να περνάτε τακτικά από την πλατεία Ελευθερίας, ίσως γνωρίζετε, ίσως θυμάστε το μικρό, φτωχό αγόρι με τα φουντωτά μαλλιά και τα μεγάλα μάτια. Εκείνο με τη διαπεραστική, γεμάτη αυθάδεια φωνή, που τραγουδούσε καθισμένο στο παγάκι. Αν συχνάζετε στο καφέ της πλατείας, θα το έχετε σίγουρα δει, θα το έχετε ακούσει, θα του έχετε μιλήσει. Ίσως και να έχετε ρίξει ένα κέρμα στο σακούλι του.Χρόνια τώρα το παρακολουθώ. Το συναντώ κάθε πρωί και κάθε απόγευμα.

Μα τώρα ψάχνω αυτό το παιδί, και το καλώ να εμφανιστεί, να παρουσιαστεί ξανά εδώ στην πλατεία, και με την ίδια φωνή να φωνάξει, πως δεν σχετίζεται, δεν ξέρει, δεν έχει σχέση με όσα τραγικά συνέβησαν προχθές το βράδυ. Και όλοι εσείς που το είδατε, που το ξέρετε, που πίνατε τον καφέ σας συντροφιά με το τραγούδι του, να βγείτε κι εσείς και να φωνάξετε πως το ωχρό αυτό παιδί τραγουδούσε με λύσσα για να ζήσει, πως δεν ήταν ή δεν έγινε – όσο εύκολο και αν είναι – εγκληματίας τη μέρα που βρήκε άδειο το καλάθι του.

Ανθή Μελανίου

Ασκήσεις ύφους

επηρεασμένο από τις Ασκήσεις Ύφους του Ρ. Κενώ

Ζαρζαβατικό

Κι εκεί που ρουφούσα ζεματισμένους σπόρους καφέ και εισέπνεα καμένα φύλλα καπνού, φωτοσυνθέτοντας σαν κουνουπίδι, είδα ένα στραπατσαρισμένο αγγούρι να περνά το ρέμα απέναντι κρατώντας απ' το σχοινί μια ντομάτα κι ένα ραπανάκι. Πήγε ως το λαχανόκηπο, τσίμπησε λίγα ζιζάνια και ξαναπέρασε το ρέμα προς τη μεριά μου, αλλά απομακρυσμένο,φοβούμενο μην το πάρω με τις λεμονόκουπες για τη μελίγκρα που ΄χει μεταδώσει στον μπαξέ μου.

Φτωχό

Που λες, άραζα στον ήλιο πίνοντας τον τέτοιο μου και καπνίζοντας λίγο πριν το ραντεβού με την ψυχοτέτοια, όταν πέρασε αυτός στο απέναντι πεζοδρόμιο, κουτσαίνοντας κατιτίς. Φορούσε ένα ζευγάρι πώς τα λεν και τον τραβούσαν απ' το λουρί δυο μικρούλες. Πήγε ως το απ'αυτό και κάτι ψώνισε, και μετά τράβηξε παραδίπλα.

Να τον πάρω τώρα μαζί μου στην απ' αυτήν μου, σκέφτηκα, να του σβουρίξει μια συνεδρία να τον στανιάρει τον λιγομίλητο.

Αυτά.

Άπορο

Λίγο πριν το δωρεάν ραντεβού με ψυχολόγο της πρόνοιας, έκατσα στο φούρνο μιας πλατείας να πιω έναν καφέ κάτω απ' τον ήλιο, έναν απ' τους φτηνότερους της Αθήνας, και να καπνίσω ένα τσιγάρο για να ξυπνήσω, από τον χύμα αγρινιώτικο καπνό που αγοράζω στο ένα δέκατο της τιμής του εμπορίου. Τότε πέρασε αυτό το κοκκαλιάρικο φτωχόπαιδο στο απέναντι πεζοδρόμιο, φορώντας

ένα ζευγάρι φτηνιάρικα γυαλιά ηλίου και κουτσαίνοντας λιγάκι, παρέα με δυο αδύνατα σκυλιά μετρίου μεγέθους. Πήγε ως το περίπτερο και ψώνισε κάτι τις, και μετά πέρασε ξανά το δρόμο και τράβηξε προς μια καφετέρια που δούλευε ένας φίλος του, ο οποίος πιθανώς να τον κερνούσε ένα καφέ. Τσαντίστηκα για άλλη μια φορά με την τσιγκουνιά του τύπου, που δε μου έκανε τράκα ούτε μια καλημέρα, λες και θα του κόστιζε τίποτα...

Σύγχρονο Ελληνικό Αντάρτικο Πόλεων

Την είχα αράξει κάτω από τον πύρινο ήλιο κι έπινα έναν καφέ περιμένοντας να φτάσει η ώρα για ένα σημαντικό κονέ που θα επέτρεπε την εγκαθίδρυση περισσότερης αυτοοργάνωσης στη ζωή μου, όταν είδα μπροστά μου το σύντροφο σε στυλ “ληστής με τα μαύρα” να περνάει μαζί με μια αγέλη λύκων. Ο ήλιος στραφτάλιζε πάνω στα λυσσασμένα τους σάλια που κυλούσαν γεμάτα ανέμελη συνειδητότητα στο μεταξένιο τους μουσούδι. Ο έτσι ήταν άκαμπτος, βαρύς και κούτσαινε λιγάκι, σα να τον είχανε πρόσφατα τσακίσει οι μπάτσοι στην ανάκριση και είχε πληρώσει ακριβά τη σιωπή του. Τραβήχτηκε μέχρι το περίπτερο και ψώνισε κάτι για το ξεχού, ενώ ξαναπέρασε συνωμοτικά το δρόμο προς τη μεριά μου και χάθηκε στα στενά της μητρόπολης. Αναρωτήθηκα μήπως με μπέρδεψε με κάνα συνεργό του από καμιά φάση και το παίξε “γνωστοί άγνωστοι”, μη και μας δει κάνας λήτης να 'χουμε σχέσεις, μας συνδέσει με κάνα χτύπημα κι έχουμε μπλεξίματα.

Υβριστικό

Ξύπνησα με μια διαολεμένη διάθεση και πήγα να πιω έναν σκατοκαφέ στο φούρνο για να συγκεντρωθώ, μιας κι είχα ραντεβού με τη μαλακισμένη. Κι εκεί που την άραζα φουμάροντας το πρώτο τσιγάρο της ημέρας μπας κι ηρεμήσω, νά σου και σκάει μπροστά μου αυτός ο μαλάκας. Περνάει στο απέναντι πεζοδρόμιο, άκαμπτος και κουτσός λες και τον είχανε κακογαμήσει, παρέα κλασικά με τα δυο κωλόσκυλά του. Ψωνίζει κάτι απ' το βρωμοπερίπτερο και ξαναπερνάει το σκατόδρομο προς τη μεριά μου, αλλά απομακρυσμένος ο

καργιόλης, μη του λάχει κι ακούσει κάνα ξεγυρισμένο γαμωσταυρίδι. Δε γαμιέται ο παλιόπουστας; σκέφτηκα. Ας πα να πιει τον κωλοκαφέ του παραδίπλα ο γαμιόλης. Σε πέντε λεπτά εγώ την κάνω από δω πέρα.

Στη ζούγκλα

Καθόμουν σε μια θέση κάτω απ' τον ήλιο και ξεψείριζα τα φτερά μου, όταν είδα να διασχίζει τον ποταμό της ζούγκλας μια καμηλοπάρδαλη με τσακισμένο το ένα της το πόδι και τον λαιμό της άκαμπτο και σκληρό. Μαζί της φτερούγιζαν δυο χαρούμενα σπουργιτάκια που της τιτίβιζαν έναν γλυκό σκοπό. Η καμηλοπάρδαλη,στάθηκε μια στιγμή μπροστά σε μια ακακία και τράβηξε λίγο φύλλωμα με τα δόντια της, το οποίο μασουλούσε καθώς ξαναδιέσχιζε τον ποταμό προς τη μεριά μου. Συνέχισε το δρόμο της παρέα με τα σπουργίτια που παρηγορούσαν τον πόνο της, ενώ εγώ σηκώθηκα και πέταξα προς τη σαβάνα.

Μάγκικο

Κάθομαι σε μια γωνιά κάτω απ' τον ήλιο και ρουφάω τ' αυγό μου λίγο πριν σκάσει η ώρα να την κανά για επίσημη συνάντηση. Και να σου που σκάει μπροστά μου ο δικός σου, με μαύρη γυαλούρα φλωρορεηβέ και δυο σκυλάκια χάσικα να τονε σέρνουνε. Ήτανε μαυροντυμένος λες και θα πήγαινε σε κηδεία, και κάπου πρέπει 'χε κοπανηθεί γιατί ρέφαρε από το ένα πόδι. Κάνω χάζι το αλάνι από μακριά, και τον κοζάρω να πηγαίνει μέχρι την περιπτερού, να τσιμπά ένα ψιλαδάκι και να διέρχεται τον δρόμο ξανά προς το μέρος μου, παίζοντάς το ο φιόγκος "δε σε είδα, δε σε ξέρω". Και κάπου κει γίνεται μπουχός και μην τον είδατε. Δε ξηγιέσαι καλά ρε ψηλέα, ήθελα να τονε πιάσω και να του πω. Πιάσε και λίγο λακριντί. Πώς την είδες να πούμε και μου κάνεις κόνξες; Υψηλή κοινωνία;

Πούστικο

Προχθές το μεσημέρι, καθώς ρουφούσα τουρκόζουμο κάτω απ' τον ήλιο, δικέλω να περνά από μπροστά μου αυτό το λάτσο το πουστράκι, μαγκωμένο

σα σκοτωμένο χέλι και λίγο κούτσαβλο στο δεξί του πόδι. Ή τον έχουνε ντουπάρει ή τον έχουνε κακοκουραβαλιάσει, σκέφτηκα και τον κόζαρα να μπεναβάρει ως το κιόσκι για να ψωνίσει κάτι. Φορούσε μαύρα νισετέ και γυαλιά ηλίου, ενώ είχε παρέα του για το ξεκόζι δυο γουγούμες μούτζες ατζινάβωτες που τον σέρνανε με πέτσινα λουριά. Μετά ξαναπερνά το δρόμο προς τη μεριά μου κι εξαφανίζεται η λούγκρα. Πήγε να πιει τουρκόζουμο στη φιλενάδα του τη τσαχπίνα αποκατέ, σκέφτηκα. Μας το παίζει και ακροκατσικές σολντάς ο πισωγλέντης. Δε με αβέλει ναψές το τσόλι, μονολόγησα κι έτζασα κι εγώ για το ραντεβού μου.

Πολύχρωμο

Έπινα τον καφέ μου καπνίζοντας κάτω από τον κατακίτρινο ήλιο και χάζευα τα πράσινα, όταν τον είδα μαύρο να περνά το γκρίζο δρόμο απέναντι, μαζί με ένα σκυλί φούξια κι ένα βιολετί. Τράβηξε κουτσαίνοντας μέχρι το πορτοκαλί περίπτερο, ψώνισε κάτι κυανό και μετά χάθηκε άχρωμος μέσα στο μουντό στενό. Τότε σηκώθηκα σκοτεινιασμένη και περπάτησα προς την αντίθετη κατεύθυνση, κάτω απ' τον γαλάζιο ουρανό.

Χριστίνα Πλαΐνη

Αβάνα 1999

με αφορμή τις «Αόρατες Πόλεις» του Italo Calvino

Τις μέρες που η ζέστη είναι αφόρητη κατεβαίνεις στην παραλιακή. Δεν είναι μόνο το αεράκι που είναι αναζωογονητικό, είναι και ο ορίζοντας που απλώνεται μπροστά σου. Ένας ωκεανός που χωρίζει την ήπειρο στη μέση, γεωγραφικά αλλά και πολιτικά.

Θα ξεκινούσαμε το επόμενο πρωί. Η κα Muller μας έλεγε να ακολουθούμε κάθε μέρα διαφορετική διαδρομή για να φτάσουμε στον προορισμό μας. Ήταν

πολύ νέα για καθηγήτρια, αλλά και λίγο στριφνή. Είχε δίκιο όμως και φτιάξαμε ωραία πράγματα.

Μέναμε στο κέντρο της παλιάς πόλης, στο Convento Santa Clara. Στα μοναστήρια εδώ δεν βλέπεις γυμνή πέτρα, δεν κρύβεσαι στις δροσερές σκιές. Εδώ επικρατεί ή ώχρα και το γαλάζιο και τα δωμάτια είναι μόνο με πατζούρια. Στη μέση της νύχτας θα ηχήσουν ξαφνικά στο δρόμο τύμπανα και κιθάρες λες και η πόλη αυτή έχει κρύψει τα ξυπνητήρια. Μουσικές και χοροί θα ξεχυθούν μέσα στους κοιτώνες και θα ντραπείς που θέλησες να κοιμηθείς. Η μουσική είναι η ταυτότητα της χώρας. Αλλά εμείς ήμασταν εδώ για τα κτίρια.

Μισοκλείνεις τα μάτια και αφουγκράζεσαι την πολυτέλεια που ανήκει σε έναν άλλο αιώνα. Όπως με όλα τα πράγματα, ο χρόνος έχει δουλέψει πάνω στις αποικιοκρατικές όψεις των κτιρίων της παραλιακής. Η αρμύρα και τα κύματα από -ποιός ξέρει πόσες- τροπικές καταιγίδες έχουν εξομοιώσει το μέτωπο σε μια χρωματική απόχρωση, στο ίδιο σημείο φθοράς.

Δεν είχα κάποια αγάπη για αυτά τα κτίρια. Τους ανθρώπους που ζούσαν σε αυτά αγάπησα. Μας άνοιξαν τα σπίτια τους. Λίγοι είχαν να μας κεράσουν κάτι, κανένα ποτηράκι ρούμι ίσως. Η κα Omara μας έπαιξε το αγαπημένο της τραγούδι. Στο τραπέζι μια σπασμένη χτένα. Ένα μπουκάλι άρωμα με ξεφτισμένη ετικέτα. Στον τοίχο ένα βαρύ κάδρο πλαισιώνει ένα απόκομμα εφημερίδας με τον Κομμαντάντε, και ο κος Gonzalez του στέλνει ένα φιλί. Στον άλλο τοίχο ο Πάπας και στη δίπλα πόρτα κρεμασμένο το πόδι του κόκορα.

Μαγείρευαν με κηροζίνη, κάνανε μπάνιο με κουβάδες. Φορούσαν τα πιο απλά ρούχα και επισκεύαζαν τα πάντα με αστείρευτη εφευρετικότητα. Την Κυριακή δε θα πάνε σε κάποιο ταβερνάκι με την οικογένειά τους, ούτε θα ξεσκάσουν κάνοντας μερικά ψώνια. Ίσως μαζευτούν στην ταράτσα για να παίξουν μουσική, θα πιούν μπύρα και θα φάνε τηγανιτές μπανάνες.

Όταν βραδιάζει θα πας πάλι στην παραλιακή να χαζέψεις τον κόσμο. Θα φτάσεις από έναν άλλο δρόμο που τον έχεις μάθει πια. Τα φώτα θα είναι λιγοστά και η ατμόσφαιρα σχεδόν ηλεκτρική. Και θα ξέρεις τότε, ότι έχεις δει μια πόλη που δεν υπάρχει πια.

Νατάσα Μακρή/Αλεξάνδρα Τριανταφύλλου

Η αποπλάνηση της Αλιόνα Ιβάνοβνα

Ο Ρασκόλνικωφ δεν άντεξε πια. *Ομίχλες τρυφερότητας αγκάλιαζαν βουνά πόθου.* Άπλωσε το χέρι του αργά-αργά κατά το κορδόνι του κουδουνιού και το τράβηξε. Η πόρτα μισάνοιξε σιγά-σιγά όπως την άλλη φορά και καρφώθηκαν ξανά επάνω του δυο μάτια διαπεραστικά και καχύποπτα από το βάθος του μισοσκόταδου. *Κινήθηκε προς την τρεμοσβήνουσα αγαπούλα του.* Η γριά τρομοκρατήθηκε, έκανε ένα βήμα κατά πίσω και κάτι πήγε να πει, αλλά φάνηκε σαν να μη μπορούσε να μιλήσει και τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. *Χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά της και φιλήθηκαν τρυφερά. Το φιλί της είχε μερικά μάλλον κωμικά ραφιναρίσματα φτερουγίσματος και ψαξίματος που τον έκαναν να συμπεράνει πως είχε διδαχτεί σε πρώιμη ηλικία από καμιά μικρή λεσβία.* Ξεκούμπωσε το παλτό του κι έβγαλε τον μπαλτά απ' τη θηλιά, χωρίς όμως να τον τραβήξει όλον έξω, *μην τολμώντας να κατευθύνει το ποταπότερο τμήμα του, προς τον νεφελώδη γοφό του ταιριού του*. Η καρδιά του δεν έλεγε να ηρεμήσει, *γνώριζε πως θα ήταν καλύτερα να περιμένει αλλά ήταν ανίκανος να περιμένει.* Έβγαλε ολότελα τον μπαλτά απ' το παλτό του, τον σήκωσε με τα δυο του χέρια, χωρίς να ξέρει τι κάνει, *και στις έξι και δεκαπέντε ήταν ουσιαστικά εραστές.*

(Χρησιμοποιήθηκαν αποσπάσματα από τη "Λολίτα" του Β.Ναμπόκοφ και το "Έγκλημα και τιμωρία" του Φ.Ντοστογιέφσκι

Ευρετήριο

Αγραπίδου, Μαρία — *Μια υπέροχη ιστορία αγάπης*, 38
Απολογισμός, 92

Βελετάκου, Χαρά — *Σαμάν Βινιέτ σε ένα πάρτυ*, 15
Τα μάτια μου χορδές, 18
Τρυπομπουφανιά, 101

Βερικίου, Νότα — *Χρόνος*, 8
Μονόλογος επί δύο, 10
Ευθείες γραμμές, 108

Βιδάλης, Παύλος — *Curriculum vitae*, 16
Μια σύντομη συνάντηση, 86

Γεωργιλέ, Αστρινιώ — *Μετάφραση αποσπάσματος του "The Love Song of J. Alfred Prufrock" του T.S. Eliot*, 104

Γιαβή, Ουρανία — *Οι πιο πιστοί μας σύντροφοι*, 7
Κινούμενα τοπία, 15
Ο χωματόδρομος, 73
Πλατεία Ελευθερίας, 111

Γκότση, Μαρία — *Ίσκιοι*, 40
Το παιχνίδι της κρεμάλας, 66

Γουτιάνου, Λίτσα — *Η αγάπη*, 21
Τα κορδόνια, 23
Ευγνωμοσύνη, 77

Δεβετζόγλου, Λένια — *Πατροκτόνος για τον έρωτα*, 52

Ζερβού, Μαρία — *Νυχτερινό Ταξίδι*, 7
Ο χωματόδρομος, 11

Καββαδά, Ειρήνη — *Ο χωματόδρομος*, 11
Μετρημένα, 16
Καινούριος χρόνος: Όροι και

προϋποθέσεις, 19
Το κλειδί στην αρχή, 22
Ένδεια, 69

Κακάκη, Δέσποινα — *Τελευταίο Κλισάντι*, 6
Παραπληγική γοητεία, 36

Κακάμη, Αφροδίτη — *Η μυστική ζωή του κ. Περικλή*, 83
Στο ίδιο πιάτο, 88

Κατερίδου, Άρτεμις — *Παραλλαγή στον «Μέγα Ανατολικό»*, 106
Παραλλαγή στην «Πάπισσα Ιωάννα»,110

Κόντη, Γεωργία — *Μια κούπα καφέ*, 79

Κουτσιούμπα, Γιώτα — *Ταξίδι*, 48

Κυριακού, Νατάσσα — *Το μέλλον*, 18
Η ομοιοκαταληξία του ωχαδερφισμού,70
«ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ», 71
Μονόλογος, 100

Κωνσταντίνου, Φρατζέσκα — *Στα σκοτεινά*, 60
Την ησυχία μου, γαμώτο!, 95

Μακρή, Νατάσα — *Τρία Χαϊκού*, 14
Η προαγωγή, 61
Η αποπλάνηση της Αλιόνα Ιβάνοβνα, 117

Μελανίου, Ανθή — *Ύμνος στο Φωτοτυπικό*, 58
Ασκήσεις ύφους, 112

Μεσσάρη, Μαρία — *Η ευγνωμοσύνη*, 24
Το θύμα ήξερε, 31

Μπαλαμπάνης, Φώτης — *Λένα*, 5
NO8DO, 17
Εφτά ποτήρια, 93

Πάκου, Χριστίνα — *Φλεβάρης...*, 13
Χαϊκού, 14
Νυχτερινό, 44

Παληοκώστα, Κατερίνα — *Η εύρυθμη εναλλαγή του ουρανού*, 96

Παππά, Αναστασία — *Το κεσεδάκι*, 9

Πλαΐνη, Χριστίνα — *Α*, 5
Shetlands, 21
Φόνος από μετάξι, 35
Αβάνα 1999, 115

Σαουλίδου, Λίνα — *Τα οφέλη της άσκησης*, 59
Τρέχα κοριτσάκι, 71
Μια πρίζα στον τοίχο, 75

Σιώκου, Έλενα — *Απολογία*, 54

Σουροπάνη, Ανθή — *Ξεχασμένη ζωή*, 91
Ιησούς, 98

Σταμπουλοπούλου, Αφροδίτη — *Κιτ – κατ στο λεωφορείο*, 27
Φόνος εκ μη επαφής και προ μελέτης, 29
Το κόκκινο κρεβάτι, 35
«ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ», 71
Μια μικρή επιστροφή, 76

Στραβοδήμου, Ελεάνα — *Αισθητηριακόν*, 26
Νυχτερινό Ταξίδι, 32
Εν πλω ή σκέψεις
μπροστά από έναν μπιντέ, 68

Τριανταφύλλου, Αλεξάνδρα — *Πραγματεία 300 λέξεων περί της αναπαραγωγής των κολεοπτέρων*, 57
3 αιματηροί φόνοι, 1 θάνατος λόγω προχωρημένης ηλικίας..., 64
Η αποπλάνηση της Αλιόνα Ιβάνοβνα, 117

Τσίτση, Ελισάβετ — *Ευγνωμοσύνη*, 12
Καθρέφτισμα στον Τάσο Λειβαδίτη, 103

Χαραλαμπίδου, Θάλεια — *Ιστορία τρόμου στο Μιλάνο*, 45

την τρίτη χρονιά ως μαθητευόμενος μάγος/άραζα στον ήλιο πίνοντας τον τέτοιο μου/θα πρέπει να βρισκόμουν σε κάποια μορφή απόγνωσης/δεν περίμενα ποτέ ότι το να ψήνω ψωμί θα γινόταν η αγαπημένη μου ασχολία/πιο πέρα στο δρόμο ένα θυμωμένο αγόρι κλώτσαγε/ένα ψίχουλο θρυμματίστηκε κάτω από το πόδι/πέντε αβγά χοροπηδούσαν στο κοχλάζον νερό/και τότε ξαφνικά και απρόσμενα και κάπως βίαια/"γκραν - γκραν" ένας ήχος με έκανε να γυρίσω/ο ξένος ξεκίνησε να διαβάζει γρήγορα/ένα βιβλίο μικρό-μεγάλο, με ένα εξώφυλλο που δεν θυμάμαι/μόνο το πάνινο καπέλο με τη διαφήμιση λιπασμάτων πρόδιδε το επάγγελμα/την καριέρα του σαν ζιγκολό/τον χτύπησα με το ρόπαλο στο κεφάλι/είχε μια έκπληξη στο βλέμμα αλλά και μια αδιόρατη προσμονή/και μια στάμπα περιστεριού παραδίπλα/δεν το βρίσκετε εξαιρετικά ενδιαφέρον, μαντμαζέλ Ζενεβιέβ;/η κυρια Α –του τριτου– ανοιξε την πορτα/έβαλε σε ένα σάκο λίγα ρούχα και όσο πιο προσεκτικά μπορούσε/δια της καλλιέργειας του φόβου και της εθελοδουλίας/μεταμορφώνει τα μόρια χώματος σε λάσπη/δεν μπορεί να αποφύγει μια γρήγορη μοναχική αυτοϊκανοποίηση/περήφανο κορμί/σαν να τα είχε ζήσει όλα πριν, σε μια απροσδιόριστη εποχή/χρειάστηκε να επισκεφτεί ψυχίατρο για να μπορέσει να ισορροπήσει/καλύτερα να γυρίσει πίσω στο όνειρο της περασμένης νύχτας/και πηγαίνοντας προς το παράθυρο, να έλεγε/βρήκες ή ακόμη ψάχνεις εκείνο που ζητούσες;/σαν ταινία ξετυλίχτηκε πίσω η μνήμη/εκείνη τον περιμένει ξαπλωμένη στο κρεβάτι/θα ήθελα να ρωτήσω αν μπορώ να κάνω κάτι για σας/παρακαλώ, κοιτάτε που μπορεί να έπεσε το σάλι μου;/επιτέλους, είχε βρει τρόπο να την κάνει δικιά του/της πέρασε χειροπέδες και την παρέδωσε στον αξιωματικό υπηρεσίας